

NAGY ATTILA
KÖLCSEY HALÁLA

NAGY ATTILA

**KÖLCSEY HALÁLA
ÉS A ZSIDÓK HONFOGLALÁSA**

UROPATH, 2007

*Nt. Dr. Szenes László
ny. református lelkésznek,
Laci bácsinak szeretettel ajánlom*

© Dr. Nagy Attila, 2007

ISBN 978 963 86561 8 2

Kiadja:
Uropath Bt.
4026 Debrecen, Kar u. 37.
Tel.: 52/418-958
Mobil: 70/252-2831
drnagyattila@yahoo.co.uk
www.drnagyattila.hu

Tartalomjegyzék

Kölcsey halála	5
Előszó	7
A test halála	9
A szellem haldoklása	12
Kölcsey-gyalázás határon innen és túl	13
Hungarocídium: az egészségügy sírbatétele	21
Pap, tanár, orvos	23
Hippokratész keresztrefeszítése	26
Hippokratész ma: semmieskü senkiember előtt	28
A Kornai–Molnár jelenség	30
Egészségrendőrség és betegségipar	34
Az egészségügy kasztrendszere	36
A vizitdíj megtagadható (lett volna)!	40
Molnár öröl és hazudik, de utódja sem különb	42
A történelem meghamisítása	45
Zsidó recept szlovák módra: a történelem átírása	47
Kosáry – a közélet kaméleonja	51
A legszürkébb eminenciás vagy ki az úr itthon?	53
Sólyomszárnyon a Fidesz	55
Eurón vett értelmiség	58
Demokratikus nemzethalál	62
A terror hazája	64
Gönczöl szekerén a prostituálódott tudomány	68
Sólyomtól Szaddámig	70
Elhallgatott tény március idusán	72
Az igazság szélsőséges	73
A nagy európai mellébeszélés	74
Habsburg György május elsején	77
Zsidók és hazugságok	79
Zsidó a hunyó	81
Salkaházi – Gyurcsánnyal körítve	85
A hazugság mértékegysége	86
Herdert feledni, Cion bölcseit és a KGB-t ismerni kell!	89
A háttérhatalom bizonyítékai	93
Bús beszéd, sátáni vigyorral	97
Kádár örök hazugsága	99
Társaságok titkai	101
A XXI. század világrengető hazugságai	103
A zsidó európa	105

„A bölcsesség legnagyobb mestere az élet; azonban gyakran felkeresd a rég elhunytakat is, kik tanulások, vizsgálatok és tapasztalatok által gyűjtött kincseiket a maradék számára könyveikbe letették...”

Kölcsey

Kölcsey halála

„...lehetetlennek tartottam azt, hogy meg ne győzzem az embereket az igazságról.”

Csontváry

„Kölcsey halála” a címadó és bevezető gondolat. A könyv hátlapjának alcíme arra utal, hogy egy hosszabb folyamatról, két évszázadot átfogó események végpontjairól, tanulságairól is szól. Akár cím is lehetett volna: Kölcsey halálától Kádár kihantolásáig. Hogyan is kerülhetett egymás folytatásába Kölcsey és Kádár neve? Természetesen ég és föld a különbség, ami a személyiséget, tehetséget és legfőképp a magyar nemzethez való viszonyukat illeti. Életrajzukban mégis van egy találkozási pont, haláluk körülményei. Kádár elhunytáról csak szűkszavú tudósítás volt, a történelem ismeretében azonban biztosan állítható, hogy az a hatalom, amelyik a csúcsra emelte, döntött arról is mikor, miként kell távoznia. Hogyan is lehetett volna másképp az ő esetében, aki maga is kezdeményezője és bevezetője volt elvtársai kivégzésének, amit felsőbb utasításra tett. Kádár esetében nemcsak halálának körülményeit övezi hazugság, de 2007. májusában történt kihantolása is meglehetősen módon történt. Látszatra az ország nyilvánossága előtt zajlott minden, miközben a megbízók és a munkát elvégzők is a háttérben maradhattak. A médianyilvánosság módja azonos volt azzal, amit 2001-ben a World Trade Center robbantásakor alkalmaztak. Erről sokan írtak már. A helyszín adatait, a felvételeket újranezve, majd több alkalommal a helyszínen is járva e sorok írója is újabb megközelítéseket talált a világméretű hazugság bizonyítására, leírása az Eurocionizmus c. könyvében megtalálható.

Politikai gyilkosságokra rendszerint csak utólag derül fény, és többnyire nem is bizonyítható módon. A XX. század végének pápai életrajzaiból immár az egyház közeli tanulmányokban is szerepel, hogy 1978-ban I. János Pál egyhónapos pápaság után máig tisztázatlan körülmények között halt meg. Éjszaka bekövetkezett váratlan halála után összeesküvés-elméletek láttak napvilágot: a konzervatívok állítása szerint azért gyilkolták meg, mert eltökélt szándéka volt a latin nyelvű misézés visszaállítása, a liberálisok szerint pedig azért végeztek vele, mert el kívánta törölni a születésszabályozás tilalmát. A hivatalos történetírás szerint szívroham végzett vele. Utóda, II. János Pál halála idős korában és ismert gyenge általános állapotában nem volt váratlan, de nem abban az időpontban halt meg, amit a Vatikán hivatalosan közölt. Halálhírért olyan körülmények között és időpontban hozták nyilvánosságra, ami megfelelt a világpolitika igényeinek.

Máig nem tisztázottak a zenetörténet legnagyobbjának, Mozart halálának körülményei, sírja sem maradt meg az utókorra. Mégis beszélnek róla, a tények találgatásra adnak okot és számos indirekt bizonyíték van arra, hogy Mozartot megmérgezték. A magyar irodalomtörténet pedig Kölcsey halála fölött rövid úton napirendre tért. Élt 48 évet...

E sorok írója épp 33 éve végzi orvosi gyakorlatát, misztikus szám. Ennél fontosabb, hogy ebből tizenegy évet az elméleti orvostudományban – pathológián – , majd a másik kétharmadot, 22 évet a klinikumban – urológián – töltött. Megjegyzendő, hogy a pathológia olyan elméleti tudomány, ami a gyakorló orvoslást, a gyógyítást szolgálja. Az évek száma még nem érdem, csak utal arra, hogy Magyarországon „névtelen”, de képzett szakorvosok ezrei vannak, miközben aki a miniszteri székben ül, annak orvosi tudása nem éri el az átlagorvos színvonalát. Ha Kölcsey halála természetellenes volt, akkor biztosan állítható, hogy véghezvitele kinek állt érdekében. Ugyanannak a háttérhatalomnak, ami ezt az országot 1848-tól napjainkig hol nyílt, hol alattomos módszerrel uralta. Miért éppen Kölcsey volt az áldozat? Más miért nem? Ez nem csökkentheti a reformkor nagyjainak megítélését, de jelzi azt, hogy sok nagy magyar közül Kölcsey szókimondása, könyörtelen igazmondása, soha meg nem alkuvása volt a Habsburgok szemében az igazi szálka.

A Csontvári idézetek a művész önéletrajzából származnak, időben Kölcsey és Kádár kora között félúton születtek. Csontváry a művészek tisztánlátásával és érzékével tömören írt a háttérhatalomról. Ma nem lehet megkerülni Csontváry igazságait, ami érvényes volt már Kölcsey korára is és ma pedig a politika minden megnyilvánulása igazolja ugyanezt.

A TEST HALÁLA

„Kölcsey meghalt? Miért nem inkább én? Miért nem inkább száz ilyen, mint én?...miért éppen ő, az egyetlen, aki pótolhatatlan?... A Kölcsey-név tisztelve lesz, míg magyar lesz. A munkáknak, melyekre – mint szerettem mondani – eddigi élete csak előkészítő iskola volt, ezeknek nem létesülhetése nem nemzeti, hanem európai veszteség.” – írta egykor Kossuth.

„Elköltözött az ember; a költő miénk, e nemzeté marad végiglen; e nemzeté, mely neved és dicsőséged szent örökség gyanánt bírandja.” E sorokat Kölcsey Ferenc írta a költőtárs halálakor (Emlékbeszéd Berzsenyi Dániel felett) akit pedig korábban kritikával illetett. Ugyanúgy, mint Csokonait, noha kezdettől fogva példaképnek tekintette, és Csokonai temetésén maga az ifjú Kölcsey is jelen volt.

Kölcsey haláláról a legrövidebb összefoglaló így hangzik: 1838-ban Wesselényi védelmén dolgozott. A túlfeszített munka felőrölte szervezetét. Hivatalos út közben zápor érte, átfázott, s bár egyre rosszabbul érezte magát, csak későn hívatott orvost. 1838. augusztus 24-én hunyt el, negyvennyolc éves korában, alkotóereje teljében.

Kölcsey élete végén valóban a perbe fogott br. Wesselényi Miklós védelmével foglalkozott, de védőiratának elkészülte előtt meghalt. Nem érte meg Wesselényi bebörtönzését, Wesselényi viszont szabadon érte még Kölcsey halálát. Pesten a Vadászkiút szállóban hallotta meg Kölcsey halála hírért. Ráborult a székre, amelyen ült, arcát a kezeibe temette, egy darabig mozdulatlan maradt, s mikor felkelt, könnyezve mondá: „Nem közénk való volt.” Írta Gellért Sándor, aki halálának részleteiről Kölcsey Antónia naplójából tájékozódva így foglalta össze az eseményeket: „Valami peres ügy miatt bement Fehérgyarmatra. Útközben megverte az eső, beteg lett, hazament, ágyának esett. Azt meg már a Vajda Viktor könyvében olvastam, hogy Tamási doktor nádályt ragasztott a nyakába, hólyaghúzózt rakott a gyomrára, s tormát tett a lábára. Nem használt neki, kiszenvedett 1838. augusztus 24-én reggel. Éjfélkor és hajnalban orriási vihar ment át a vidéken. Iszonyúan dörgött és villámlott. A nagy fekete felleg a Tiszáról jött fel. Ekkor vívódott Kölcsey a halállal. Hárman voltak a vonagló ágyánál. Obernyik Károly, Péter, a hűséges szolgája, aki Pozsonyban is vele volt, és a sógorasszonya, Ádámné. Kölcsey felriadt a nagy csattogásokra. – Bocsássatok, mert el akarok menni. S hogy nem

engedték, dühöngeni kezdett és káromkodni. Ekkor káromodott talán először életében. Reggel felé álomba merült. Halál előtti álomba. Egyszer még felébredt. S kilenc órakor átalment a másik világba. Ki is sütött a nap. Csillogtak az esőcseppek a fákon és a virágokon. Üde, tiszta volt a levegő.”

Kölcsey Antónia naplójában pedig (Augusztus 30. bejegyzéssel) így emlékezik vissza az elmúlt hetek eseményeire: „Alig szedhetem gondolatimat annyira rendbe, hogy leírhasam halálát, `s azt meg előző betegségét, bár nekem mindég édes a` róla való emlékezés. Augusztus 15. azután való nap, midőn B. Wesselényi elment kedves elhunyt bátyám Fejér Gyarmatra, valamely repositionális per eligazítása végett utazott, `s igen nehezen végezheté elnöki hivatalát. Másnap haza érkezték könnyeben volt, de Szombaton – ismét másnap – igen nagy fő- és gyomor fájdalmat érte, előbb fázással, később hőséggel kísérve; azonban ekkor még előadhatá, - `s pedig tréfásan gyarmati repositióját, `s nagy örömeinkre meglehetősen vidáman beszélgete velünk. Vasárnap ismét felkelt `s gyengeségét kivéve jól érzé magát, olvashatott is, - - ez vala utolsó olvasása! – nyájasan, sőt nevetve beszélt velünk. Hétfőn rosszabbúl lett, `s igen panaszkodott fej `s gyomor fájdalmairól `s rendkívüli gyengeségéről. Mindnyájan azt hívének, hogy harmadnapos hideglelése van `s javasláink neki orvost hozatni, de sohase volt bizodalma az orvosi tudományban, `s most is a` természetre akará magát bizni. Gondolatai ez éjjel igen hevesek valának, `s őt igen nyugtalaníták. Kedden megint ágyba `s nagyon elgyengülve lelének, bennünket szokott szivességével fogada, `s elbeszélé, hogy orvos volt nálla, ki betegségét hamar elmúlónak monda, `s ki néhány orvosi szert tanácsla neki, melyekért ő már el is küldött. Panaszkodott szomjusága felől, `s ivott is néhány csepp igen hideg vizet, `s karjait is mosatá szinte hideg vízzel. Szerdán oly rosszul érzé magát, hogy Tamásy doctort elhozatá, ki betegségét igen veszélyesnek monda. – Apollónak mondom ha kigyógyít” – szólla neki `s kedves elköltözött, mert már kezde reménye az élethez tűnni. Ez éjféltől fogva többé nem volt magánál. Rokonit már nem ismérte. Minden lehető próbák elővételtek most a` kedves élet` megtartására, de hasztalan. Pénteken Aug: 24. reggel 10 órakor kimult az”.

Miért halt meg ily váratlanul? Az első feltevés Kölcsey Antóniától származik, aki (és környezete) „harmadnapos hideglelésre”, maláriára is gondolt. A lexikonok adatai szerint a meghülés, következményes

tüdőgyulladás lehetett a halálok. Hívott-e időben orvost? Ismerve a gyógyómódjait, ami nem azonos a mai „sürgősségi betegellátással”, ez természetesen nem játszott szerepet a halálos vég kialakulásában. Ha azonban a leírt tüneteket újraolvassuk, feltűnik azok szerteágazó jellege és szokatlan hevessége, a nagy gyengeség, e közben tiszta tudatállapot. Mérgezésben adódnak ilyenek. Kölcsey megmérgezéséről nem ez az első felvetés, de a klinikai tünetekkel való összevetéssel alig foglalkoztak. Ezt tovább gondolva felvethető nehézfémrel való mérgezés, például higany vegyület, amit már akkoriban is használtak a lues gyógyítására. Ólommérgezésben görcsös panaszok lehetnek, arzén esetében hasmenés. Az anyaggal való bizonyítás lehetősége ma már reménytelen, mivel Kölcsey sírját több alkalommal is megbontották. Kérdés, hogy valaha is lehetne valami anyagmaradványt találni a sírban, ami bizonyító erejű volna. Mégis felmerül az ilyen törekvések lehetősége. Például néhány éve került napvilágra egy olyan elgondolás, melynek során látszólag sírfelújítást végeznének, úgymond méltó Kölcsey emlékhely építése címen. E tervben az állt, hogy olyan földalatti emlékhelyet alakítanak ki, ami a felszín alatt körülveszi a koporsót (?), feltéve, hogy annak van még némi maradványa. Sokkal inkább a burkolt kihantolásról szólt a történet, aminek háttérében akár szövetmaradványt is kereshettek volna (az egyébként megengedhetetlen) klónozás céljára, de esetleg méregnyomokat is. Szerencsére e törekvések ebben a formában nem valósultak meg. Kölcsey megmérgezésének lehetőségét azonban fenn kell tartani, és okai tovább keresendők.

A SZELLEM HALDOKLÁSA

Kölcsey utóélete, megbecsülése sem volt mindig felhőtlen. Leírások szerint még koporsóját is megdobálták, később többször is kihantolták. Születésének 100. évfordulóján azonban méltó megemlékezések voltak. Ekkor került fel a pesti Vármegyeház belső udvarának falára az emléktábla:

PEST VÁRMEGYE UDVARHÁZÁBAN E HELYEN SOKSZOR FORDULT
MEG KÖLTŐ-BARÁTAINAK TÁRSASÁGÁBAN A HIMNUSZ ALKOTÓJA
KÖLCSEY FERENC

SZATMÁR VÁRMEGYE FŐJEGYZŐJE ÉS ORSZÁGGYŰLÉSI KÖVETE.
HALÁLÁNAK 100. ÉVFORDULÓJÁN 1838 ÉVI AUGUSZTUS 24-ÉN
GYÚJTOTTA MEG ITT ÖRÖKRE VILÁGÍTÓ SZELLEME ELŐTT A VIR-
RASZTÓ ÉS ÉBRESZTŐ HONFILÁNGOT A VÁRMEGYÉK ÍRÓINAK
GYÖNGYÖSI ISTVÁN TÁRSASÁGA

Az igazsághoz hozzátartozik azonban, hogy ez egy olyan belső zárt udvaron van, ahol a járókelőkkel való találkozás ritka. Egy olyan Budapesten van ez, ahol a belvárosban teret neveztek el Rooseveltről, (Habsburg) József nádorról, a Szabadság téren ott díszlik a (Habsburg) Lipót garázs.

Debrecenben pedig eltűnt Kölcsey háza, és faláról az emléket megörökítő tábla is. Van helyette egy Kölcsey Központ, nem a magyar, hanem a nemzetközi kultúra kiszolgálására. Ahol a karácsonyt látványos Afrika-napokkal lehet ünnepelni, húsvétkor pedig legutóbb Cesaria Evora, a mezítlábas diva szórakoztatta a városlakókat.

Kölcsey szülőhelye, Sződemeter Trianon óta a magyar országhatáron kívülre esik, a költő szülőházát pedig - a Romániában többségi - orthodox egyház használja. De az anyaország sem bánik különkülön történelmi emlékeivel. 2006-ban Debrecenben, az egykor színmagyar városban Kölcsey házának helyén a nevét viselő kongresszusi központot avattak, ami a mindent uraló üzletvilág szolgálatában áll. Évtizedek óta még egy tábla sem jelöli a helyet, ahol a Himnusz költője debreceni kollégiumi éve alatt lakott. A Kölcsey Központ avatását eddig jobbra csak a helyi öntömjénező hírverés övezte. Kritika korábban sem kapott nyilvánosságot, pedig az építményt a közvélemény Kölcsey-szaurusznak vagy debreceni Bastille-nak nevezi. Két újabb neve: „Kölcsey-öszvér”, ami a kivitelezés módjára utal, és a hatalmas tömb egésze láthatóan féloldalas, így joggal illik rá a „Kölcsey-torzó” megjelölés is.

Az épület jogelődje a szocreál Kölcsey Művelődési Központ volt, melynek bontásától az újabb megépítésig visszaélések sora övezte a beruházást. Az építkezés öszvér jellege abból adódik, hogy a középső, hibásan kongresszusi központnak nevezett résznek két olyan oldaltoldaléka van, mintha pl. a parlament épületének egyik végébe egy köztársasági elnöki villa, a másik oldalába pedig egy üzletközpont került volna beépítésre. Félrevezető annak hangoztatása, mely szerint Debrecen városa ekkora központot tud építeni. Újabb bizonyíték a civisváros látványközpontú beruházásaira, melyben a látszat (nem csak néha) csal.

Az új Kölcsey Központ most olyan torzóként valósult meg, ami nem azonos az eredeti engedélyezési tervben lévővel. A középső (henger alakú) részhez eredetileg két azonos méretű és alakú szögletes bal és jobb oldali toldalék készült volna. A főbejáratról nézve bal oldalra szaloidarész épült, a jobb oldali - eredetileg irodaháznak tervezett rész - művészeti kiállító-teremnek lett átalakítva. Ez utóbbinál nemcsak belső áttervezés történt, de az épület szimmetriáját megbontva, az eredetiből egy jókora darab került kivágásra, ami az építészeti torzszüleményhez vezetett. Ez a Rendelőintézet irányából nézve szabad szemmel is jól érzékelhető, mivel a csonkítás egy hatalmas tűzfalat eredményezett, ami építészeti műhiba. Az áttervezés idején a helyi önkormányzat újabb hárommilliárdot szavazott meg a beruházásra, de ennek ellenére is csak egy csonkolt, kisebb építmény készült el. Ez nemcsak a város, de az

ország mai állapotának is tükrö, amikor mesés milliárdok úszhatnak el, közpénzből a semmire. A Kölcsey Központ megvalósítása rokonságban áll a pesti Művészetek Palotájával. Itt sem az eredeti elképzelés valósult meg, kimaradt a Hagyományok Háza, a Nemzeti Filharmonikusok otthona a Ludwig Múzeummal maradt társbérletben. (A német-zsidó család „műgyűjteményeivel” szórta tele Európa nagyvárosait.) Debrecenben a központ hangversenytérme a már említett szállodával és egy (Ludwig helyett) Lustig gyűjteménynek ad helyet. A Kölcsey Központnak egy Lustig gyűjteménnyel való párosításáról Arany János után szabadon mondható: zsidó-magyar két dalia, két egytestvér, de NEM Ménrót fia!

E tények ismerete után megfogalmazható az eddig elmaradt építészeti kritika: a beruházás alapvető hiányosságai mellett ezekkel azonos nagyságrendű az egész beruházás átgondolatlansága, a város történelmi hagyományaival, az építészeti értékekkel szemben kierőszakolt megvalósítás. A végeredmény megtekintésekor az is egyértelmű, hogy a szoc-reál továbbéléséről, továbbéltetéséről van szó. Tehát bűn és pazarlás volt lebontani az építmény 25 évvel ezelőtt épült hasonlóképp vasbeton elődjét. Mindez Debrecen történelmi belvárosában történt, műemléki környezetben, a református nagytemplomi negyed közvetlen szomszédságában. Magyarázat sem kell ahhoz a megtévesztő állításhoz, mely szerint az új Kölcsey Központ illeszkedne a történelmi belvároshoz. Ha

szétnézünk a Kölcsey-szaurusz által közrefogott téren, tűzfalakat és a Rendelőintézet stílustalan kék üveg-aluminium toldalékját látjuk, melyek önmagukban is elnyomják a tér egyetlen építészeti értékét, a műemlék Déri Múzeumot, melyre még nyomasztóbban telepszik rá az új tömb. A hibát hibára halmozás művészietlen gyűjteménye. Ha Debrecenben lenne építészforum, akkor ott mutogatni lehetne. Persze azoknak, akik tudják, mi a különbség az architektúra és a „betonba öntés” között.

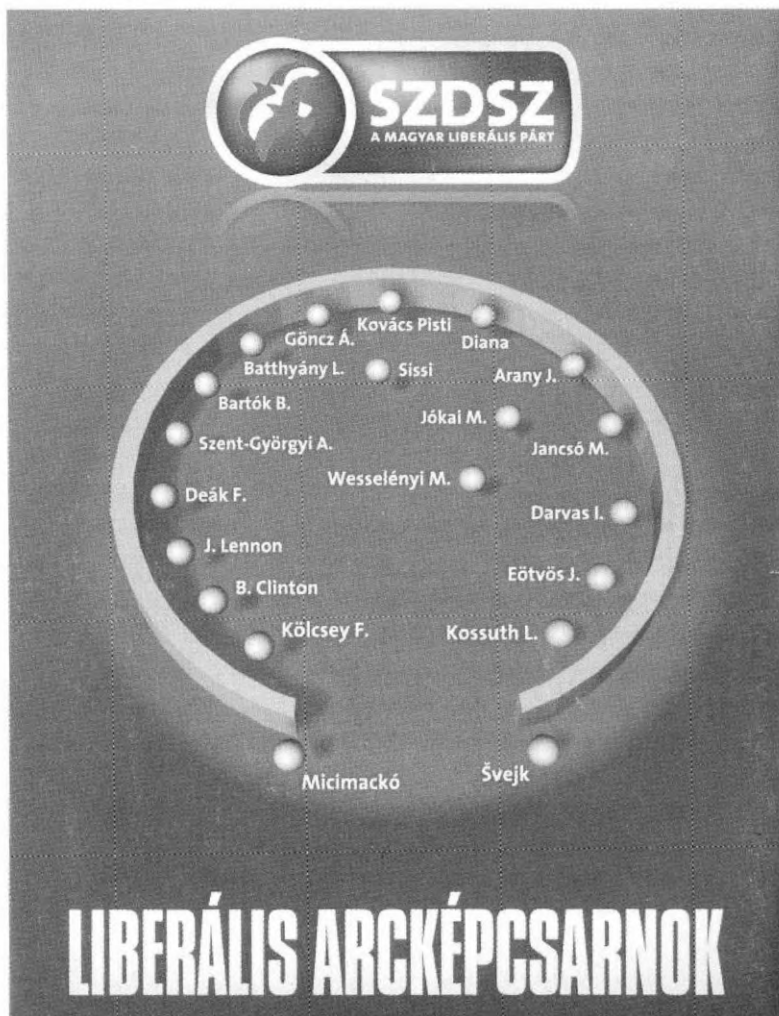
A Kölcsey Központban a névadó szobra. A nyak nélküli alkotás olyan, mint akinek „fejét vették”

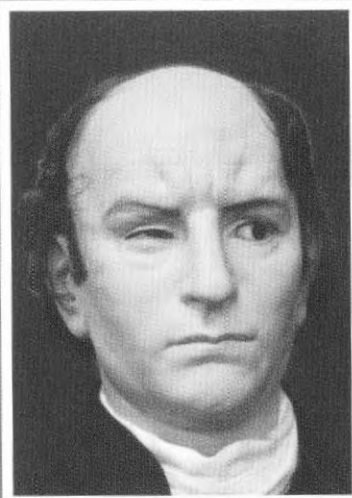

Kölcsey szobra a főbejáratától balra a pincelejáró mellett

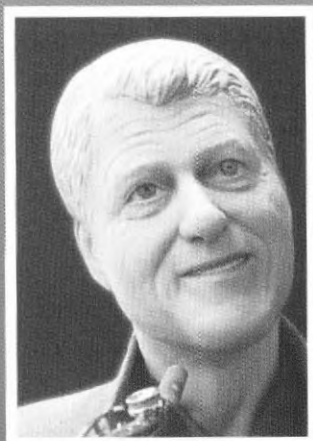
A 2006-os országgyűlési választások kampányidőszakában az SZDSZ egy mozgó sátorral, benne egy liberális panoptikummal járta az országot. E sátor Debrecenben például a Nagytemplom sarkára települt. A panoptikumban régi és új liberálisok viaszfigurái, sajátos válogatásban és sorrendbe helyezve. A bejáratnál a legfiatalabbakat Micimackó csalogatta a sátorba (így kezdődött a bevetés, hátha a gyermeküket sétáltató szülők és nagyszülők is beljebb fáradnak). Micimackó után rögtön Kölcsey alakja következett (arcképét tanulságul lásd a következő oldalon), majd pedig egy Clinton figura, szemben pedig egyenesen Kovács Pisti. Mielőtt bárki is a stiluson háborodna fel, hangsúlyozni kell, hogy a minőség alatti színvonalnál fontosabb volt a válogatás családsága. Ha ugyanis a párt valamennyiüket liberális elődjüknek vagy példaképüknek tekintti, épp a lényegről feledkezik meg. Kölcsey ugyanis magyar nemzeti liberális gondolkodású volt, Clinton pedig nemzetközi, a pénzvilág hírneve, Kölcsey a nemzetért emelt szót, Clinton pedig világméretben egy nemzetek fölötti (nemzetellenes) hódító politika kiszolgálója. Mindegyik a liberális arcképcsarnok néhány további kiragadott életrajza is. Deák Ferenc azt mondta, ha rajta múlna, akkor „a sajtótörvény egy paragrafusból állna: Hazudni márpedig nem szabad. John Lennon

hirdette a képzelet erejét, az esély lehetőségét, s felemelte szavát a diszkrimináció minden formája ellen. Szent-Györgyi Albert kiállása a totalitárius eszmék ellen számunkra, liberálisok számára maradandó és örökre érvényes példát teremtett. Erzsébet királyné harcolt az egyéniség önérvényesítésének lehetőségéért”. Kossuth pedig az „Éljen a magyar szabadság, éljen a haza!” jelszóval szerepel az SZDSZ panoptikumában. Kár, hogy a szoborba öntötteknek a látottakról nincs meg a viszontválasz, a véleményadás lehetősége.

Kölesey Ferenc, a Himnusz szerzője, ahogy a liberálisok látják és láttatni akarják e válogatott társaságban.

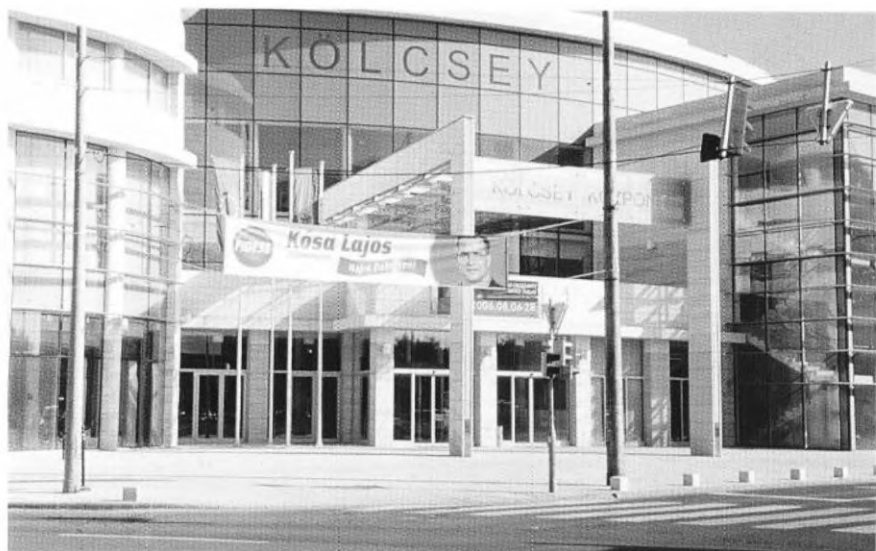
Clinton toleranciát és szolidaritást hirdetett – így válhat minden liberális példaképévé.

Kovács Pisti nőtlen, budapesti férfi, az ovi legismertebb arca. Fiatal kora ellenére képes arcot adni a liberális eszme sokszínűségének, valamint az adó- és államháztartási reformnak. Hobbija a kerékpár és a foci.

Micimackó szerette a mézet, mert édes. Mi, liberálisok nem akarjuk megmondani, hogy a méz-e a világ legjobb dolga vagy a káposzta... Abban mindenesetre egyetértünk Micimackóval, hogy „minél inkább havazik, annál inkább hull a hó”.

Ez is „Kölcsey”, de a nevén kívül más nem utal sem itt, sem a környékén Debrecen kulturális örökségére. Választáskor a Kósa-kampány kiegészítőjeként bevált.

Az előbbi épület egyik toldaléka, a MODÉM, a város legújabb, legnagyobb, legfehérebb tűzfalával.

A sokat látott Kossuth téren az europaganda burjánzik: EU-fórum, EU-sátor – de immár eufória nélkül – az uniós csatlakozás utáni kijózanodás idején.

Debrecen történelmi belvárosának maradéka tűnik el a Csapó és Rákóczi utcák környékén, az újabb mélygarázsok és üzletközpont építéskor.

Az újság címlapját, illetve a köztársasági elnök szavait napjaink eseményei és az elnök úr megnyilatkozásai cáfolják.

2007. május 2-án a hírekkel ellentétben a Kádár-sírt nem rongálták meg, hanem megrendelésre az ország TV-nyilvánossága előtt, de a részleteket elrejtve hantolták ki.

Hungarocídium: az egészségügy sírbatétele

„Titkos társulatok alakultak a dohányzás meghonosítására, a nagymérvű húsevés fogyasztására.

Titkos társulatok alakultak a tea, kávé, ópium, cocain és morhium forgalmára, a telhetetlen kalmárok gazdagítására.

Titkos társulatok alakultak a szeszes italok pártolására, az ember egészségének megrontására.”

Csontváry

A magyarság megtizedelésére (végső céllal kipusztítására) eddig megtett lépések a világháborúk, az ország megnyirbálása, a kisebbségi létbe való süllyesztés mellett egyre finomabb, de alattomosan halált hozó módszerek kerülnek bevetésre. Ugyanakkor a jelenleg is érvényes Magyar Alkotmányban hangzatos megfogalmazásban szerepelnek az egyre kevésbé teljesülő emberi jogok. Ilyenek a XII. fejezet 70/D § pontjai, mely szerint:

1. a Magyar Köztársaság területén élőknek joguk van a legmagasabb szintű testi és lelki egészséghez.

2. Ezt a jogot a Magyar Köztársaság a munkavédelem, az egészségügyi intézmények és az orvosi ellátás megszervezésével, a rendszeres testedzés biztosításával, valamint az épített és a természetes környezet védelmével valósítja meg.

Ugyanebben a XII. fejezet 70/E § szól arról, hogy:

1. az állampolgároknak joguk van a szociális biztonsághoz

2. A Magyar Köztársaság az ellátáshoz való jogot a társadalombiztosítás útján és a szociális intézmények rendszerével valósítja meg.

2007-ben a társadalombiztosítás üzleti alapra helyezését erőltetik a végrehajtók (SZDSZ), ami a fentiek szerint alkotmányellenes. Véghezvitele esetén egy újabb bizonyíték arra, hogy Magyarország önállósága valójában 2004. május elsejével megszűnt.

A címbeli hivatások között évezredes rokonság van, kiemelésük azonban nem kívánja háttérbe szorítani az egyéb becsületes foglalkozásokat. Együttes tárgyalásuk oka, hogy Magyarországon immár több mint fél évszázada a mindenkori hatalom támadásainak keresztüzében vannak, célja volt a hitvalló, hazaszerető magyar értelmiség megtörése, megosztása. Az alattomos háttérmunka után 2007-ben már nyílt színen zajlik az egészségügy tönkretétele.

A lelkeszi hivatás megértéséhez – helyesebben félreértelmezéséhez - egy sajátos görbe tükör szolgál. A példa Las Vegasból származik, az amerikai szórakoztatóipar egyik fellegvárából. Las Vegas a kaszinók, parádék és tűzijátékok városa, ami egyébként a normális élettevékenységekre (munka, tanulás, pihenés) alkalmatlan, de nem is erre tervezték. Van itt egy kis fehér, kápolna alakú épület, ahol a hirdetés szerint a nap bármely órájában, azaz éjjel-nappal lehet hivatalosan házasságot

kötni. Nincs adat arról, hogy milyen az itt kötött, a szórakoztatás lázában fogant házasságok tartóssága, de hogy lelkeszi munkára itt szükség nincs, az bizonyos. Európai hagyomány szerint a pap nem holmi alkalmi kellék egy ceremóniához, hanem a közösség és a család ismerője, az emberi sorsok követője, az életút segítője a bölcsőtől a sírig. Las Vegas ezt nem tudja nyújtani, a szertartás bohózáttá silányul. Itthon másképp történt a hit gyalázása, ma már ismert történelmi tény, hogy a hagyományos egyházak ellen milyen támadások folytak. Ezek élén a pártirányítás alatt lévő Állami Egyházügyi Hivatal állt, amit éppenséggel egyház ellenes hivatalnak is lehetett volna nevezni. Tengernyi irodalma van a papok meggyalázásának, kinzásának, és becsületére legyen mondván, akik közül sokan az ellenszélben, elhallgattatva mégis megmaradtak hivatásuknál.

A nevelés szépségeiről pedagógusok visszaemlékezései és irodalmi remekművek is szólnak. E hivatás kibontakozásának is voltak kerékkötői, amikor a mindenkori rendszer újabb és újabb módszereket, hagyományellenes követelményeket erőltetett tanárra és diákra egyaránt. Intézkedések folyamatosan születtek az oktatás megnehezítésére, ellehetetlenítésére, amiben az anyagi megbecsülés hiánya csak egyik rész. Az oktatás átszervezését nevezhették reformnak vagy az erőltetett, beláthatatlan „konvergencia-program” részének, az intézkedések a pedagógusok feje fölött születtek. Ebben akár rosszul értelmezett hallgatói érdekre is lehetett hivatkozni, ugyanúgy, mintha most az egészségügy átalakítása a betegek érdekében történne. Ahogy a lelkeszi hivatásnak is lényege, hogy életet indít el a szeretet és tisztesség útján, ugyanúgy ültet magot a tanár, aminek a gyümölcse csak később érik be. Az orvosi hivatás alapja – bárcsak elcsépeletnek hangozna, de manapság szó sem esik róla – hogy mindennek a beteg érdeke szerint kellene történnie. „Salus aegroti suprema lex esto” – a beteg érdeke a legfőbb törvény.

Az egészségügy jó példa a magyar társadalom állapotára is, mivel mindkettő egyaránt beteg. Kóros, mégpedig úgy, hogy minden a feje tetején áll, mintha a gyomor helyet cserélne az aggyal. Ma Magyarországon – idegen érdekek szolgálatában – egy törvényellenes kormány menetel szembe a társadalom jelentős részével, így nincs csodálkozni való azon, ha egy egészségügyi miniszter teszi ugyanezt az orvostársadalommal, annak érdekképviselőivel, az orvosi kamarával is. Mert hibás alapról születnek az intézkedések, hibások a tárgyalások kérdés-

feltevései, mert mindent csak álteljesítményben, egy elhibázott pontrendszerben mérnek. Amikor betegágy mellett elhangzik, hogy egy tervezett beavatkozás több százezer pontot hoz, akkor a beteg ezt félreértelmezve, rögtön ennek forintosított oldalára gondol. Joggal teszi, mivel e pontok, a hozzárendelt forintok adják az intézmények működési alapját, és nem a munka minősége vagy a beteg számára való fontossága a kiindulási pont. Ha a lelkészek munkáját is pontrendszerben mérnénk, pl. az kapna több pontot, aki többet esket, akkor Las Vegas vinné el a pálmát. Ott akár tíz percenként is lehet esketni, csak éppen a lelkészi munka a nullával egyenlő. A papi munkának egyaránt része a keresztesítés és a temetés, a munkából nem lehet kimazsolázni a több pontot jelentőt. Az orvos sem csak a „sikeres, jól gyógyuló” eseteket kezeli, hanem a hosszan tartó, nehéz, sokszor reménytelen eseteket is. Az egészségügyi pontrendszer azonban oly módon lett meghatározó, hogy nem a tankönyvi betegség a gyógyítás alapja, hanem betegségnek csak azt lehet tekinteni, amiért az Országos Egészségügyi Pénztár pontot és pénzt ad. Ennek gyógyszeres változata az, amikor nem a betegséghez történik a gyógyszer megválasztása, hanem a gyógyszerhez (és a gyógyszergyári igényhez) keresik a beteget. Előbb-utóbb kihal az a fajta gondolkodó orvos, aki az ismeretei tárából megfejti az olykor rejtélyes betegséget. A helyzet éppen fordítva áll, a betegnek kell megtalálnia azt az orvost (vagy éppen csodakészüléket), aki vagy ami alkalmas lesz bajának kezelésére. Mindezt pedig olyan rendszerben kell megélnie, amelyben orvos és beteg egyaránt elveszti bizalmát. Csodának nevezhető az a felmérés, ami még mindig azt tudta bizonyítani, hogy az orvosokban és a tanároknak a magyarok 88 illetve 87 százaléka bíz meg, addig a politikusokban mindössze 26 százalékuk. A bizalom megtartása pedig minden gyógyítás és gyógyulás alapja, de pontrendszerben természetesen mérhetetlen, az OEP számára nem létezik.

Vissza a gyökerekhez! A közgondolkodás abnormálisan elburjánzott, káros vadhajtásait egészen a gyökerekig kell visszametszeni. Csak ez lehet a megújulás útja, mielőtt még a félretájékoztató, a rendszerből kiejtett betegek, vagy az intézkedések és ellenintézkedések tömegébe belefáradt, netán azokat gondolkodás nélkül kiszolgáló, előbb-utóbb önmagukkal is meghasonló orvosok végképp csapdába esnek. A képlet egyszerű: tanítson a tanár és gyógyítson az orvos legjobb tudása és lelkiismerete szerint. Ehhez kell biztosítani a nyugodt feltételeket!

HIPPOKRATÉSZ KERESZTFESZÍTÉSE

Két évezredes hagyománya van annak az eskünek, amit Hippokratésznak tulajdonítanak, és a mai napig szerte Európában ennek szellemében tesznek fogadalmat az orvosok. Hippokratész gondolatai nélkül az orvoslás lehet technikai csoda, de orvosi hivatásról, igaz szolgálatról csak a már idézett latin mondás szem előtt tartásával beszélhetünk: „Salus aegroti suprema lex esto”. A legfrissebb magyar orvosi szótárban bevezetésül csak egy félmondat áll az ókori fogadalom előtt, mely szerint a hippokratészi iskola orvosainak esküje emelkedett szellemű. Ennél jobban fejezi ki szellemiségét az az angolból átvett fordítás, mely szerint Hippokratész lelket adott az orvoslásnak.

Tehát Hippokratész nélkül nincs orvoslás, az újkori törvényhozók pedig évtizedek óta folyamatos esküszegésre kényszerítik a magyar orvosokat. Ezért kell elemezni, és kétezer év távlatából újra értelmezni e máig élő esküt. Ha mondandóját tömondatokba sűrítjük, 4T-ben összegezhető az iránymutatás: tanáromat tisztelem, utódait tanítom, tehetségemhez és tudásomhoz mérten a betegek javára szolgállok, a titkokat megőrzöm. Ha ilyen egyszerű a 4T, mégis lehetséges ennek ellenére cselekedni?

1. „Tanáromat, akitől e tudományt tanultam úgy fogom tisztelni, mint szüleimet, vagyonomat megosztom vele, s ha rászorul, tartozásomat lerovom.” Az orvoslást nem lehet könyvből megtanulni, különösképp nem számítógépből vagy az internet útján, miként a szülői gondoskodás sem helyettesíthető mással. Ma a pénzvilág diktátuma igyekszik a szülő-gyermek és az orvos-beteg kapcsolatot szétzilálni. Az üzletvilág befurakodása az orvoslásba a legnagyobb rontás, ami a hippokratészi gondolkodás tönkretételéhez vezet. Ma a jog is a pénz hatalmat szolgálja, ugyanakkor a legmagasabb rendű, erkölcsi visszaélések jogilag nem értelmezhetők. A magyar egészségügynek piaci alapra való helyezése pedig egyenesen alkotmányellenes.

2. „tanárom... utódait testvéreimnek tekintem, oktatom őket ebben a tudományban, ha erre szentelik magukat, mégpedig díjtalanul.” A szülői szeretet, a tanári nevelés, az orvosi oktatás egyúttal a legmagasabb rendű személyes kapcsolat, ami pótolhatatlan, és természetesen

díjtalan, hacsak nem kerül ez is természetellenes módon az üzletvilág hálójába. (napjaink közhelyei: szülők gyereket, tanítók, gyógyítók – ha megfizetik)

3. „Tehetségemhez és tudásomhoz mérten fogom megszabni a betegek életmódját az ő javukra, és mindent elhárítok, ami ártana nekik. Senkinek sem adok halálos mérget, akkor sem, ha kéri, és erre vonatkozólag még tanácsot sem adok. Hasonlóképp nem segítek hozzá egyetlen asszonyt sem magzata elhajtásához. ... Minden házba a beteg javára lépek be...” Ha mérget sem adhat az orvos, akkor a beteg érdekét nem szolgáló törvény végrehajtását is megtagadhatja! Ma a vizitdíj alkotmányellenes, és éppúgy szemben áll a hippokratészi esküvel, miként az abortusz is. A hatmillió abortusz után ma (a felső tízezert nem számítva) tizmillió magyar élete, a magyarság sorsa kerül veszélybe! Kevés melegség, hogy a vizitdíj bevezetése, a kórházak átalakítása, megszüntetése, az anyagi támogatás megvonása, a Hippokratész szellemében gondolkodók elbocsátása, az alapellátás várható tönkrétetele az orvostársadalom megkerülésével történik. A lakosság sem hunyhat szemet a saját életét fenyegető diktatórikus intézkedések felett!

4. „Amit kezelés közben látok vagy hallok – akár kezelésen kívül is a társadalmi érintkezésben – nem fogom kifecsegni, hanem titokként megőrzöm.” Ma az orvosok mindegyike (!) a járó- és fekvőbeteg ellátásban dolgozók egyaránt olyan adatszolgáltatási kötelezettségnek tesznek eleget, ami nem a beteg érdeke, hanem az egészségrendőrség kémrendszerének szolgál. A számítógépes adatfeldolgozók, a tolakodó biztosító társaságok előtt nem titok az egyes ember betegsége, egészségi állapota, amivel egy újabb szinten is kiszolgáltatottá válik. A recepten kötelezően feltüntetett személyi és betegségi kódok alapján bárkinek bármilyen adata visszakereshető. A személyiségi jog égbekiáltó ellentmondása, hogy erre való hivatkozással számos információ megtagadható, a bűnök elkendőzhetők, miközben az egyének egészségi állapotára vonatkozó legszemélyesebb adatok, betegségének titkai ország-világ előtt nyilvánosak! Az orvosok az adatszolgáltatással egy gyilkos rendszert működtetnek!

HIPPOKRATÉSZ MA: SEMMIESKÜ SENKIEMBER ELŐTT

A jelen gondolatokról már szó esett az előbbi írásban, ami a két évezredes eskü szellemiségéről és szövegének máig ható értelméről szólt. Ezzel szemben az utóbbi 60 év magyar történetében az ősi szöveg néhány kiragadott részletéből gyártottak a mindenkori politikai igényeknek megfelelő, lélektelen esküt. Ennek bizonyítására álljon itt egy 2006-ból származó magyar orvosi esküszöveg:

„Én, esküszöm, hogy az orvosi hivatásomhoz mindenkor méltó magatartást tanúsítok. Orvosi tudásomat a betegségek megelőzésére, a betegek testi-lelki javára, betegségük gyógyítására fordítom. A hozzám fordulók bizalmával, kiszolgáltatott helyzetével visszaélni nem fogok, titkaikat fel nem fedem. Egyenlő figyelemmel és gondossággal gyógyítok minden embert. Tudásomat és gyakorlati ismereteimet állandó képzéssel magas szinten tartom, de ismereteim és képességeim korlátait is tudomásul veszem. Az orvosi működéssel kapcsolatos etikai követelményeket tiszteletben tartom. Arra törekszem, hogy az orvostudomány, valamint a (városnév) Egyetem jó hírnevét öregbítsem és megbecsülését előmozdítsam.”

Egy eskü, aminek sok más XX-XXI. századi társával együtt nincs alapja. Esküdni csak valamire vagy valakire lehet. A hippokratészi eskü így kezdődött: „Esküszöm a gyógyító Apollóra, Aszklepioszra” Későbbi korokban az eskü az élő Istenre, a Bibliára, a Szent Koronára, az Alkotmányra hivatkozott. A szocialista eskütétel a légüres térbe történt, amint az előbb idézett 2006-os „eurokommunista” párja is. Nem voltak szerencsésebbek azok a megfogalmazások sem, amelyek a Magyar Népköztársaság Alkotmányára (a máig élő sztálinista Alkotmányra) vonatkoztak, a kor multával akár az esküt is jogvesztettnek lehetett tekinteni. E korban a kisdobos fogadalomtól az orvosi esküig minden arról szólt, hogy a Magyar Népköztársaság törvényeit meg kell tartani. E jogszolgáltatás pedig ártatlanok százainak kivégzését, és tízezrek meghurcoltatását is jelentette.

A mai orvosi esküben nem csak a kezdet hibás, de teljes egészében kimaradt belőle a hippokratészi záró sor: „Ha ezt az eskümet megtartom

és nem szegem meg, örvendhessek életem fogytáig tudományomnak, s az életnek, de ha esküszegő leszek, történjék ennek ellenkezője.”

Az eskütétel sokszor egy senkiember előtt történik. Az önmagukat kinevező kormányok tagjai előtt letett további eskü nem más, mint hűségnyilatkozat. Aki napjaink botrányvilágában a miniszterelnöktől kitüntetést vagy kinevezést vesz át, a pénzhatalom letéteményesei előtt hódol. Nem kivétel ez alól az orvosi eskü sem, hiszen egy orvos-rektori kinevezés átvételekor a jelen rendszerrel, annak képviselőivel kell alkut kötni. A jövő orvosai pedig ebben a láncban pl. egy eurokommunista bérenc, akár egy orvosi munkát soha nem végzett doktor rektor kézfogásával avatódnak orvossá. Tisztelet a kivételnek, de e sorok bizonyítékai egy másik írásban fognak következni. (A fordítottja is igaz: aki Molnár minisztert, Horváth államtitkárnőt, Kóka minisztert egykor doktorrá avatta, talán nem sejtette, hogy méltatlanra ruházta az orvoslás jogát.)

A hippokratészi eskü a 4T gondolköréből indul ki: tanáromat tiszt-elem, utódait tanítom, tehetségemhez és tudásomhoz mérten a betegek javára szolgálok, titkaikat megőrzöm. Aki ismét elolvassa a fentebb idézett mai esküszöveget, az emelkedett hangvételűnek távolról sem nevezhető sorokból is kiolvashatja, hogy minden orvosi igyekezetnek a beteg érdekét kell szolgálnia. Napjaink valósága, hogy sorozatban történnek az egészségellenes intézkedések, ami ellen minden orvosnak pártállástól függetlenül kötelessége lenne tiltakozni. Hippokratész óta él az orvos titoktartási kötelezettsége, ma pedig a háttérben az üzletvilág hiénái szimatolják a betegforgalmi mutatókat.

Az orvosi eskü széleskörű ismerete ma közérdek, a magyar lakosság egészségi állapotának és az egészségügy helyzetének tényeken alapuló feltárása pedig mindannyiunk életet mentő kötelessége. Az orvosokat nem az esküjükre kell emlékeztetni, hanem arra az alattomos tudatmosásra figyelmeztetni, amivel törvényi úton kényszerítenek esküszegésre. Ma minden gyakorló orvos esküszegő, aki ilyen törvénynek engedelmeskedik. Így áll össze az egész, melynek intézkedései apránként, de rohamtempóban születtek. A törvény és az eskü viszonyának nem ismerése azonban senkit nem mentesít a felelősség alól.

Leplezetlenül zajlik a magyar egészségügy piacositása, ami az érezhető ellenállás ellenére meghatározott irányba halad. Bár folyamatos az orvosok és a társadalom véleménynyilvánítása, a kritikában sokan mutatkoznak naprakésznek, de az átalakítás gyökereiről kevés szó esik. Ezért kell visszanyúlni Kornai Jánosnak az Egészségügy reformjáról írott 1998-as könyvéhez, és szerzőjének az 1950-es években kezdődő karrierjéhez.

Kornai közgazdász, aki 1956-ban védte meg disszertációját „A túlzott centralizáció és az anyagi érdekeltség egyes problémái a könnyűiparban szerzett tapasztalatok alapján” címmel. A szerző még az `56-os őszi események előtt bírálója lehetett a megelőző évek gyakorlatának. Az MDP III. kongresszusának anyagát is felhasználva elemezte: „1953-54 óta egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy tervezésünk, gazdasági vezetésünk módszereiben komoly hibák vannak; mindinkább fékezte a vállalatok, a helyi szervek vezetőinek és dolgozóinak önálló kezdeményezését az irányítás túlzott centralizációja s az ezzel együttjáró bürokrácia.” Kornai munkája pontos tükre a kornak, megállapításai azonban sokkal inkább a politikán alapulnak, mintsem valóban tudományosak lennének. Ezt tükrözi írásának utószava: „Az SZKP XX. kongresszusán számos utalás történt a centralizáció kérdéseire. Mikoján elvtárs pl. ezeket mondotta: Központi Bizottságunk tevékenységének fontos területe volt továbbá a kérlelhetetlen harc a bürokratikus centralizálás ellen, és a lenini demokratikus centralizmus teljes visszaállítására, ... a helyi szovjetek és a vállalatok jogkörének növelése, a munkástömegek bevonása a gazdasági tervek kidolgozásában és megvizsgálásában való részvételre, s a termelés irányításával összefüggő kérdések megoldásában való hatékonyabb részvételbe; az államapparátus csökkentése és egyszerűsítése ... Hruscsov elvtárs pedig hangsúlyozta: Nincs szükségünk a központban olyan apparátusra, amely kisajátítja a helyi szervek munkakörét.” Kornai saját szavaival is visszhangozta az elvárásokat: „meg fogjuk oldani ezt a feladatot, mert a bürokráciát nagyon megelégette, a gazdasági vezetés megjavítását határozottan kívánja a munkásosztály, a dolgozó nép”.

Magyarország sorsa, bel- és külpolitikája pontosan követte a szovjet eseményeket 1956 előtt és után is, ebben a tudomány is hűséges szolgálonak bizonyult. A Kádár-korszakban Kornai a Magyar Tudomá-

nyos Akadémia közgazdaságtudományi és számítástechnikai intézményeiben munkálkodott, 1976-ban az Akadémia levelező, majd 1982-től rendes tagja lett. Ha az 1989-es évet fordulónak tekintjük, akkor megállapítható, hogy Kornai az ezt megelőző és az utána következő rendszernek is sikerlovagja volt (Magyar Állami Díj 1983-ban, Széchenyi-díj 1994-ben). A számos nemzetközi tagság mellett kitüntetést kapott még a Magyarság Hírnevéért, a Francia Becsületrend Tisztje 1997-ben, a Magyar Köztársasági Érdemrend Középkeresztjét 2002-ben.

Kornai 1998-as, az egészségügyi reformról írott könyvében vázlatnak 9 alapelvet fogalmaz meg, amit azért érdemes idézni, mert már 2007-ben is mást mutat az elmélet és a valóság. 1. (Az egyén szuverenitása) Olyan átalakítást kell előmozdítani, amely megnöveli az egyén és szűkebbre szorítja az állam döntési jogkörét a jóléti szolgáltatások szférájában. 2. (Szolidaritás) Segíteni kell a szenvedőket, a bajban lévőket, a hátrányos helyzetűeket. 3. (Verseny) Az állami tulajdonnak és szabályozásnak ne legyen monopóliuma. Legyen verseny különböző tulajdonformák és koordinációs mechanizmusok között. 4. (Ösztönzés) Olyan tulajdon- és szabályozási formák jöjjenek létre, melyek hatékonyságra ösztönöznek. 5. (Az állam új szerepköre) Az állam fő funkciói a jóléti szektorban legyenek a következők: törvényes keretek előírása, a nem állami intézmények felügyelete, valamint „végső” biztosítás és segítségnyújtás. Az állam felelősséget vállal azért, hogy minden állampolgár hozzájusson az alapvető oktatáshoz és egészségügyi ellátáshoz. 6. (Átláthatóság) Válgék világossá az állampolgár szemében a kapcsolat az állami jóléti szolgáltatás és annak adóterhe között. A reform gyakorlati intézkedéseit előzze meg nyílt és jól informált vita. 7. (A program időigénye) Időt kell engedni a jóléti szektor új intézményeinek evolúciójára és az állampolgárok adaptációjára. 8. (Harmonikus növekedés) Legyenek harmonikus arányok a gyors növekedést közvetlenül szolgáló beruházásokra és a jóléti szektor működtetésére és fejlesztésére felhasznált erőforrások között. 9. (Fenntartható finanszírozás) Az állami költségvetés legyen képes folyamatosan finanszírozni az állami kötelezettségvállalások teljesítését. (megjegyzés: vizitdíjról szó sem esett 1998-ban. Kornai könyvének előszavában ír arról, hogy beruházásokkal kell korszerűsíteni a felszerelést, javítani kell az egészségügyben dolgozók képzését, széles körű felvilágosítással kell hozzájárulni a lakosság egészségi önvédelméhez, stb.. Napjaink kórházbezárait, rohamtem-

póban végzett átalakításai, leépítések, orvosok elbocsátása, a vizitdíj egészségellenessége ellentmondanak a fenti elveknek.)

Elgondolkoztató, hogy a legmagasabb szintű humánumot igénylő egészségügyi szolgáltatás helyezhető-e üzleti alapra, és hogyan bízható olyan közgazdászra, aki korábbi elméleteit éppenséggel a könnyűipar elemzésére építette. A négy iparág, cipő-, bőr-, gyapjú- és pamutipar adatai köszönőviszonyban sincsenek a betegellátás bármilyen mutatójával. Mégis érdemes néhány gondolatot idézni az 1956-os, a túlzott központosítással foglalkozó disszertációjából: „a túlóraterv jellegzetes példája az olyan tervnek, amelyhez semmiféle konzekvencia nem fűződik. A 100% fetiszizálása, mintha ez ugyanolyan objektív csomópont lenne, mint a 100 fok Celsius. Aki nem tartja be 100% pontosságra őket, magukat a gazdasági törvényeket sérti meg.” Kornai nem tudná, hogy napjaink egészségügyi TVK-ja (teljesítmény volumen korlát) ugyanolyan misztikus határ, mint az 50-es évek tervteljesítése? „A szocialista rendszernek a dolgozók aktivitásán, kezdeményezőképességén kell alapulnia. Az üzemek kollektívája sok tekintetben formálisnak látta saját szerepét a termelés ellenőrzésében.” Ha Kornai meglátta a bürokrácia túltengését és a terv-utasítási rendszer dogmáit, éppen ő ne venné észre, hogy a ma dicsőített reformok rendszere egy minden korábbit felülmúló bürokrácia irányába halad, és az ötvenes évek tervutasításainak módszere azonos a mai eurodiktátumokkal?

Kornai János 1928-ban született, tanult a Horthy-korban, kiszolgálta a Rákosi- és Kádár-rendszert, túlélte ezek sorsfordulóit, hogy napjainkban elméleti közgazdasági tanácsokkal szolgáljon a magyar egészségügy idegen érdekeknek megfelelő átalakításában. 2007. márciusában a kormánykoalíció kisebbik pártja által erőltetett (minden korábbit leromboló) biztosítási reformhoz éppenséggel 27 megválaszolandó kérdést intéz. A bőség itt a tudományosság látszata, de a lényegi kérdés, az egy vagy több biztosítós rendszer megválasztása, a befektetők ereje által az utóbbi javára eldöntetett. Ha az idősebb Kornai minden rendszerek túlélője, akkor fia, K. Gábor (született 1952-ben) életkora alapján még csak az 1989 előtti és utáni politikai és gazdasági rendszerek sikereiben részesülhetett. Ő 1971-77 között a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem hallgatója, két évtizeden át az akkori Konjunktúra és Piackutató Intézet (Kopint-Datorg) munkatársa. 1990-től pedig az Arthur Andersen Consulting Kft. különböző szintű igazgatója, az

AAM Vezető Informatikai Tanácsadó Kft. majd Rt. igazgatója, elnöke. Személyes érdemének tekinti, hogy az AAM-et a legnagyobb létszámú magyarországi vezetési tanácsadó céggé tette, munkájuk eredményeiként valósultak meg többek között Magyarországon a parlamenti-, az önkormányzati-, kisebbségi választások, illetve az EU népszavazás és az EU-Parlamenti választások. E történet másik olvasata, hogy az ország bajainak forrása az a folyamatos félretájékoztatás, melynek következtében az ország lakossága a fentieket „önként és dalolva” megszavazta. Az Arthur Andersen cég 2002-ben az Emron-botrány egyik főszereplője volt, a világméretű adathamisítás után a cég hazai bástyái máig túlélők lehetnek?

2007. áprilisában a magyar egészségügy átalakításáról nem lehet politikamentesen szólni. Rendbe tesszük az egészségügyet! – ez volt az SZDSZ álságos választási reklámja, de ez az átalakítás a padlóra küldést jelenti. Molnár Lajos személyesen is szemben állt az orvostársadalom többségével, pártja pedig testülegileg a magyar társadalom többségével. Csak a hazugságok rendszerére épülő jellegzetes bolsevik módszer ismerete segíthet a tisztánlátásban. Az orvostársadalom véleményalkotása történelmi felelősségű, pontos diagnózis nélkül pedig nincs gyógyulás.

EGÉSZSÉGRENDRŐRSÉG ÉS BETEGSÉGIPAR

Az egészségügyben eddig bevezetett és várhatóan folytatódó diktatórikus intézkedések két irányban haladnak:

1. Az ismert leépítések (elbocsátások, munkahelyek megszüntetése)
2. Az irodai munka (bürokrácia, adminisztráció, ellenőrzés stb) fokozása.

Egyszerűbben fogalmazva: az orvosok és szakdolgozók helyettesítése géppel és egészségrendőrséggel. (pl. orvosok százainak elbocsátása helyébe lép egy milliós vizitgép és néhány tucat adminisztrátor – a folyamat csak megtévesztéssel nevezhető új munkahelyteremtésnek. Az egészségrendőrség magában foglalja azt a nemrég megalakított szervezetet (Egészségbiztosítási Felügyelet), melynek feladata a minőségi mutatók figyelése, a vizitdíj bevezetése kapcsán az infopontok létesítését, és a valamennyi adminisztratív intézkedést végrehajtó, felügyelő és büntető hálózat kiépítését.

Hasonlóképp párba állítható a 3. és 4. pont is.

3. A folyamatosan elszegényedő magyar lakosság egészségi állapota eredendően rossz és tovább romlik.

4. A növekvő szegénység, a társadalmi-gazdasági süllyedés mellett szűk érdekcsoportok az előbbivel fordított arányban, hihetetlen mértékben gazdagodnak meg. Tőkekoncentrációjukkal mamutberuházások, luxusintézmények épülnek, természetesen nem a tömeges betegellátás céljaira.

A folyamatok végeredménye romlás, pusztulás, egy meglévő, működő egészségügyi ellátás tönkretéve, amit jelenleg is a tűrőképesség határán dolgozó, egyébként szakképzett és lelkiismeretes orvosi-szakdolgozói gárda tart fenn. Egy országot érintő, másfél évtizede egy irányba haladó folyamat nem lehet sem a véletlen műve, sem a tudatlanság következménye. Az 1-4. pontban összefoglalt jelenségek láncolata összefügg, és nagyon is tervszerű, a háttérből irányított folyamattal magyarázható. Ezért a romlás joggal nevezhető rontásnak, a pusztulás pusztításnak, és a végeredmény nemcsak halál, de nemzetgyilkosság is! A vizitdíj bevezetése csak szem a láncban, ami egyaránt érinti a fekvő- és járóbeteg ellátást, ezért adhatna alapot az országos összefogásra. A vizitdíj megvétel után beszélni kellene még az üzleti alapú pontrendszerről, a teljesítmény volumen korlátról, a kötelező előjegyzés

visszásságairól, mielőtt egy újabb beteg beutalási rendszer további nehézséget állít majd a gyógyítás útjába.

A rendszer könyörtelenségére példa a legutóbbi inzulin-felírási botrány, ahol a jog ereje győzött a józan ész felett. A mondvacsinált átmeneti jogszabály változással tisztességes orvoskollégák váltak büntethetővé, miközben sem a betegellátást, de az államháztartást sem érte kár ez ügyben! A büntetés-végrehajtóknak pénzbeszedési lehetőség volt, és a további adminisztratív intézkedések anyagi fedezete is hasonló büntetések kiszabásától várható.

A soron következő időszak egyedülálló lehetőség a magyar társadalom véleménynyilvánítására, amikor tisztán szakmai alapon mindenki számára világossá tehető, hogy a 300 forintos vizitdíj sokak számára magas, de orvosi munka értékeként megalázóan alacsony. Az összeg azonban immár valódi teherként bármikor a többszörösére emelhető! Az egészségügy kárára az üzletvilág terjeszkedik, a megszorító intézkedések mozgatói nem a jobb betegellátás, hanem a fizettetés, haszon-szerzés a kórházak eladásából, üzletelés a jegy-automatákkal.

A fenti események hátterében nem hallgatható el, hogy a döntések a kormánypártok jóváhagyásával születtek. A társadalom érettsége kellene a felismeréshez, hogy az ismert Gyurcsány-botrány csak a jéghegy csúcsa, de Molnár egészségügyi karrierje sem különb a miniszterelnökénél. A magyar egészségügy tönkretetésének személyi mesterhármasa a miniszter mellett Horváth Ágnes (még) államtitkár és Kóka János gazdasági miniszterrel teljes. Mindhárman orvosi diplomával bírnak. A napvilágra került tények alapján Molnár orvosi munkára alkalmatlan, Kóka pedig soha nem is gyógyított. Hármójuk legmagasabb szintű alkalmatlanságát a mértékadó értelmiségnek kellene a közvéleményben tudatosítani.

Az elmúlt évek történései bizonyították, hogy parlamenti döntést olyan „népszavazások” követtek, melyekkel az állampolgárok jelképesen „önmaguk halálos ítéletét” szentesítették. A vizitdíj bevezetése, befizetése sem más, mint néma hozzájárulás az egészségügy üzleti alapú átépítéséhez. Ennek gyökerei a parlamenti pártok tudtával született egészségellenes intézkedésekben keresendők.

Ha a köztársaság elnöke az ország alkotmányos rendje fölött őröködik, szabad fogalmazásban az egészségügy miniszterének ugyanez a dolga a szakmájában. De az „őr” hetekig nem volt a helyén, és az egészségügyben ma mindenről esik szó, csak éppen megőrzésről nem. A miniszter szó eredeti görög jelentése „szolga”, a tevékenység iránya azonban már Molnár Lajos esetében is megkérdőjelezhető volt: Kinek szolgál: Európa? Államkassza? Saját haszna? Nem lesz ez másképp Horváth Ágnes esetében sem, aki egy korábbi SZDSZ-es reklám szerint irányít majd, azaz „mi rendbe tesszük az egészségügyet”. Az átalakítás eddigi tényei közismertek, és egészségjavító programról távolról sem lehet beszélni. Széles körű egyetértés van orvosok és nem orvosok között, hogy három (volt és jelenlegi) vezető orvosi munkára alkalmatlan (Molnár, Horváth, Kóka). Az új miniszternél sem ez a követelmény, hanem kezes báránynak kell lennie, a párthoz és a reformokhoz elkötelezettnek.

Vannak azonban további olyan vezetők, akik a mindenkori hatalommal feltétel nélkül kiegyeznek, és a háttérben cserébe ők lehetnek a millárdos beruházások haszonélvezői. Ilyen ügyben Gyurcsány miniszterelnökkel is látványosan kezét fogott: Fésüs László a Debreceni Egyetem frissen (újból) megválasztott rektora és Mikó Tivadar, a Szegedi Orvos- és Gyógyszerésztudományi Centrum elnöke.

Aki csak az anyagi világ (pecunia regit mundum – a pénz uralja a világot) számadataiból indul ki, annak álljon itt borzongató például a mai magyar egészségügy kaszttrendszere. Ebben sokkal többről van szó, mint szegény és gazdag beteg, szegény vagy gazdag orvos. Az orvostársadalom legalábbis négy kasztra osztható. Az egyik az átlagorvos, kitartóan, hippokratészi elvek szerint dolgozik, hálapénzből származó jelentős jövedelem nem kapcsolódik tevékenységéhez, fizetése mindössze százezres nagyságrendű. Az összeg csak megtévesztésül hangzik jól, mivel a mai Magyarországon megbecsülést, elvárást, tudást és felelősséget illetően az orvosi fizetések évtizedek óta az elfogadható mérték alatt vannak. A másik csoportba tartoznak a kiemelten hálapénzből élők, milliós nagyságrendű (adómentes) jövedelemmel. Fölöttük ülnek egy még szűkebb körben, akik többnyire az orvoslástól is elszakadtak (vagy soha sem végezték azt), de a mindenkori reformok irányítóiként, átalakítások, építkezések sikerlovagjaiként a „hálapénzből élők”-et magasan

felülmúlják legális és illegális javadalmakban, legyen az egyetemi, akadémiai, kutatói fizetés, vagy éppen pályázati, beruházási, menedzselési sikerdíj. Vagyongyarapodásban ők a „vizsgálhatatlanok”. A kasztrendszerben csak az összehasonlíthatóság kedvéért álljon itt egy tízmilliós nagyságrendűre becsült jövedelem, hogy ellenpólusként megérthessük, mit jelent ma az egészségügyben kisnyugdíjasnak néhány tízezer forintos szinten megélni. Mert mára itt is kialakult a negyedik kaszt, a sudrák népe, az érinthetetlenek kasztja, és ez a további leépítésekkel, elbocsátásokkal számbelileg várhatóan gyarapodni fog. Az indiai négyes kasztrendszer nemcsak történelmi hasonlat, de a beláthatatlan „fejlesztések” árnyékában Magyarországon is napi valósággá vált.

Az elmondottak alátámasztására elegendő a legutóbbi hónapok híryanagya. Szegeden kezdte a pólusvárosok fejlesztési elképzeléseinek megismerésére indított körútját Gyurcsány Ferenc miniszterelnök, ahol az elkövetkező évek legnagyobb, 68 milliárdos beruházásáról, az új ezerágyas integrált klinikai tömb terveiről Mikó Tivadar centrumelnök tartott prezentációt. Az óriási projekt az egészségipar (!) bázisává teszi majd a várost, mint euróregiós központot. A professzor azt is érzékelte, 4600 fővel Szegeden ma is a legnagyobb munkáltató az egészségipar, gazdasági szempontból azonban igen szerények az eredményei. Hiába költöttek 1985 és 2006 között Szegeden az egészségügyre 42 milliárd forintot, az csak a jelenlegi rendszert konzerválta. Az új klinikai tömbre és a hatékony integrált egészségügyi rendszerre épülő egészségipar viszont már tíz év alatt mintegy 30 milliárd forintot mozgathat meg a régióban és újabb munkahelyeket is teremthet. A tömbnek része egy egészségügyi és egy oktatási központ beteghotellel együtt, valamint egy egészségipari tudományos park és inkubátor. Az ezerágyas kórházi tömb a mostani „új” klinikához csatlakozna, az oktatási központ a Tisza-parton lenne. A klinikai tömbben a közfinanszírozott és térítéses egészségügyi szolgáltatást éppúgy igénybe lehetne venni, mint a térítéses, valamint alkalmas lesz arra, hogy kutatás-fejlesztésre alapuló egészségipari fejlesztő cégeket is befogadjon. A beruházás konzervatív számítások alapján tíz esztendő alatt térül meg – közölte a professzor. Amint áprilisban megnyílnak az uniós források, be lehet adni a pályázatokat, hogy az év végéig elkészüljenek a tervek, és jövőre elkezdődhessen az építkezés.

Gyurcsány Ferenc az elhangzottakhoz a következőket fűzte hozzá: jelenleg létezik egy hagyományos felsőoktatás és egy hagyományos egészségügyi szolgáltatás. Mindkettő nagy kihívás előtt áll. "Míg az egészség egy nem üzleties, rendkívül érzékeny társadalmi, politikai kérdés, addig az egészségipari kutatás-fejlesztés, a gyógyszergyártás tiszta üzlet" – tette hozzá. A miniszterelnök szerint az igazi politikai konfliktus az alapvetően nem piaci viszonyokkal jellemezhető egészség összeillesztése az üzleti világgal. Egyedül a biztosítás oldhatja fel a hagyományos egészségügyi ellátórendszer és a rendkívül gyorsan fejlődő egészségipar között kialakuló ellentéteket – jelentette ki Gyurcsány Ferenc. A kormányfő szerint ugyanezt láthatjuk a felsőoktatás területén is. Ma Magyarországon az adott korosztály 40 százaléka a felsőoktatásban tanul. Csupán hazai forrásokból azonban nem lehet fenntartani a magas minőséget, ezért a felsőoktatást és az egészségügyet egyaránt "ki kell nyitni".

Debrecenben pedig Fésüs László akadémikus, a jelenlegi egészségtudományi centrumelnök avatott egy újabb 13 milliárdos beruházást, ami az Augusztia program keretében épült. Nem sokkal ezután a Debreceni Egyetem Orvos- és Egészségtudományi Centruma (DEOEC) megkapta az ehhez kapcsolódó plusz 159 aktív ágyat is. (Ugyanitt az adóssággal küszködő megyei kórház több milliárdos tömböt, műtőblokkot épít fel, és orvosokat épít le). E tények ismerete azért fontos, mert országszerte kórházbezárások vannak, és folyamatos az ágyszámcsökkentés. Szegeden és Debrecenben az ellenkezőjéről is szólnak a történetek. Milliárdos beruházásokat terveznek és avatnak, miközben a lakosság egy másik értékbeli dimenzióban, 300 forintonként izzadja ki azt a vizitdíjat, melynek összegét máris továbbemelni tervezik. A még nagyobb üzlet pedig nem is a vizitdíj, hanem a jegyeiket kiadó automaták, ennek az üzletében szintén az egészségipar vámszedői az érdekeltek. Fésüs László centrumelnököt időközben a nemrég 15 karúvá fejlesztett egyetem szenátusa egyetlen jelöltként egyhangúlag megválasztotta rektorának is, immár második alkalommal. A következő paragrafusokból egyértelműen kiolvasható, hogy az egyetem milyen szabályzatot alkotott az önkormányzatiság (autonómia) jegyében a maga javára. A Debreceni Egyetem Szervezeti és Működési Szabályzata 1.§ (5) pontja alapján: Az egyetem autonóm intézmény, amelyet különösen a következő alapvető – oktatási, kutatási, szervezeti és működési, gazdálkodási – jogok

illetnek meg: képzési rendszerének kialakítása, a vezetők, oktatók, hallgatók és alkalmazottak: az egyetemi polgárok kiválasztása. A szenátus hatásköre: 13.§ (1) A szenátus az egyetem legfelsőbb vezető döntést hozó és a döntés végrehajtását ellenőrző testülete; 13.§ (6) alapképzés és mesterképzés létesítésének és indításának, illetve megszüntetésének, felsőfokú szakképzés létesítésének kezdeményezése. Az elmúlt 17 év igazolta, hogyan lehetett a három debreceni egyetemet oly módon egyesíteni, egyidejűleg 15 karúvá (jelzővel illetve mamut, avagy vízfejű intézménnyé) alakítani. Az egyetem szenátusa, amely most egyhangúlag választotta rektorát, ugyanilyen bólogatással, törvényes keretek között bocsáthat el oktatókat, indíthat és szüntethet meg alapképzéseket. Már a rendszerváltás idején is felmerült, hogy kell-e ennek az országnak négy orvosegyetem. Ha manapság kórházak tucatjait zárják be, a közeljövőben nem hangzik lehetetlennek az egyetemek efféle „racionalizálása” sem, ennek véghezvitelét immár törvényes keret (és megfelelő személyzet) biztosítja. Akik mindezen jogok csúcsára hágnak, joggal nevezhetők az egészségügy kiskirályainak, hallgatásukkal vagy beleegyezésükkel most épp egy országos bábkirálynőt ültettek maguk fölébe. A tárgyiilag tudósításhoz hozzátartozik, hogy a két centrum elnök, Szegeiden Mikó Tivadar és Debrecenben Fésüs László egykor (Debrecenben) egyfolyamtársak voltak. Ma mindketten a pénzvilág urait szolgálják, Mikó időközben (szakmáját elhagyva) OEP elnökként is tevékenykedett. A kivisváros másik vezetőjét is adott az OEP-nek, aki most éppen kórházi igazgató. Már akkoriban felmerült, mintha az egészségügyet debreceni háttérből irányítanák. Debrecen ma a nagy becsapások városa, történetnek folytatása következik. Az eddigiekből kiolvasható, hogy a botrányhőssé avatott miniszterelnök mellett az igazán kártékonyak azok, akik a háttérben (elvbáráti vonalon) eurobérencekként évtizedekre betonozzák be a maguk és a nemzetközi pénzvilág egyeduralmát. Az egészségügyi beruházásokban nemcsak az építkezés az üzlet, hanem utána az eszközök telepítése és az emelt szintű biztosítások megkövetelése. A két egyetem vezetői így egész Kelet-Magyarország fölött tartottják majd kezükben a gazdaság irányítását. Ha az eddigi és a várható befektetések eredetét vizsgáljuk, akkor az országjelző táblák máris levetetők a határokról. Szabad az út mindenhová: befelé a befektetőknek, kifelé a kivándorlóknak. A gyógyítás és oktatás színvonaláról pedig szó sem esik.

A VIZITDÍJ MEGTAGADHATÓ (LETT VOLNA)!

E felhívás 2007-ben, a vizitdíj bevezetése előtt jelent meg az interneten és a Magyar Orvosi Kamara honlapján is:

Nehéz helyzetben (beteg állapotban) van az ország, amelyből sokan keresik a kiutat. Az elmúlt hónapok eseményei bizonyították, hogy sem tiltakozással, sem szabadtéri gyűlésekkel, sem felpályás útlezárásokkal érdemi eredményt elérni nem lehet. Most az orvosok kezében van az ország sorsa, ha munkájukkal és orvosi eszküjükkel az alábbiak szerint cselekszenek, pozitív változások kezdeményezői lehetnek.

Vészesen közeleg február 15-e, az egészségügyben tervezett vizitdíj bevezetésének első napja. Orvosok és betegek rettegnek tőle, mivel a felkészületlenség, a kapkodás, a kiszolgáltatottság érzése alapján az orvosi rendelőekben akár cirkuszi felfordulások, hisztérikus tömegjelenségek, de mindenképpen az elégedetlenségnek különféle megnyilvánulásai várhatók. Mindez alapjaiban veszélyezteti az egyébként nyugalmat igénylő, kölcsönös bizalomra épülő gyógyítást.

Az elmúlt hetek egészségügyi intézkedései, a leépítések, az ágyszámcsökkentések, a kórházak bezárásának réme az országban több helyen sztrájkhangulatot, tömeges tiltakozásokat eredményeztek. A soron következő vizitdíj bevezetésének megakadályozására van a sztrájknál sokkal egyszerűbb, munkabeszüntetéssel nem járó, az egészségügyi ellátást nem veszélyeztető, az egész ország véleményének kinyilvánítására alkalmas módszer. Nem sztrájkolni kell, hanem **EGYSÉGESEN MEGTAGADNI A VIZITDÍJ BEFIZETÉSÉT!** Csírájában kell elfojtani azokat az antihumánus, üzleti megfontolások által vezérelt intézkedéseket, melyek orvos és beteg számára megalázóak. Orvosok és betegek összefogására van szükség annak kimondásához, hogy egy betegellátásra alkalmatlan miniszter vadkanként nyomul előre az egészségügy átszervezésében, és egy orvosi munkára (különösképp orvosok ezreit érintő szervezőmunkára) alkalmatlan államtitkárnő libaként gágog az ország nyilvánossága előtt. A szenny úszik felül, és a tisztességes orvosok, választott képviselők szakmai kérdésekben sem kapják meg az őket megillető megszólalás lehetőségét.

A vizitdíj bevezetése még megállítható! Az orvosok a helyükön vannak – mondhatnánk Nagy Imre mártír miniszterelnök történelmi emlékü szavai nyomán („csapataink harcban állnak”). Az orvosok a helyükön

innak, és néma tiltakozásul munkahelyeiken, munkaidőben folytatni adják azt a munkát, amit eddig is tettek. A betegeknek megérdemelt és megfizetett joga, hogy panaszaikkal rendelési időben orvosukhoz forduljanak. Bűnhődni annak kellene, aki ezt az orvos-beteg kapcsolatot elvezíti, megbontja, vizitdíjas cirkusszá alakítja. Február 15-e legyen véleménynyilvánítás napja! E napon (és a továbbiakban is) minden orvos vizitdíj nélkül és még nagyobb odafigyeléssel lássa el betegeit! A betegséggel jelentkezők pedig a vizitdíj befizetése nélkül bátran forduljanak orvosukhoz.

Február 15-e legyen annak az összefogásnak a napja, ami első lépés a további orvos- és betegellenes intézkedések megakadályozására. Február 15-e jelentsen olyan öntudatra ébredést, amellyel megakadályozható egészségügy további leépítése, és megkezdődhet az egészségügyi látás tervszerű javítása és felépítése.

A fentiekhez kívánom a jobb érzésű egészségügyi vezetők támogatását. E gondolatok felkarolásával a Magyar Orvosi Kamara megfordíthatja egészségügy káros folyamatait, melyek ügyében eddig is szót emelt. Az internet korában megvan e gondolat hatásos terjedésének lehetősége.

E felhívás szabadon sokszorosítható, nyomtatható, honlapokra feltehető. Az orvosnak a betegek érdekében CSELEKEDNI KELL! Ez február 15-én szó szerint értendő: **GYÓGYÍTANI VIZITDÍJ NÉLKÜL!**

MOLNÁR ÓRÖL ÉS HAZUDIK, DE UTÓDJA SEM KÜLÖNB

Molnár miniszter jó molnár módjára örli fel a minden nehézség ellenére még működő egészségügyi ellátást. (Lehet, hogy molnárnak jó, de orvosnak alkalmatlan.) Mindehhez a megalkuvó orvosok és a félretájékoztatott betegek nyújtottak segítő jobbot. Molnár-féle hazugság az a kitartó félretájékoztatás, ami a vizitdíjról folyamatosan elhangzik. Nevezetesen: ha a beteg nem fizet, a díjat az orvos támogatásából vonják le és mellé még büntetést is kilátásba helyeznek. A díj beszedése ugyanis mást jelent a háziorvosnál, rendelőintézetben vagy fekvőbeteg intézményben!

1. A fenti megállapítás csak a háziorvosokra vonatkozhat, akiknek a támogatását már előre (januárban) csökkentették, mintegy arra kényszerítve őket, hogy ezt a vizitdíjból kelljen pótolniuk. A kényszer alapja tehát a működésképtelenséggel való fenyegetés. A háziorvosoknak nem jut nyilvános fórum az ez ellen való tiltakozásra.

2. A rendelőintézeti orvosok fizetése nem függ a vizitdíjtól! Ha a rendelőintézetek vezetői együttesen tiltakoznának a vizitdíj ellen, máris megbukna a rendszer. Hivatkozási alap a Magyar Köztársaság Alkotmánya VII. Fejezet 35.§ (1) g pontja:

A Kormány meghatározza a szociális és egészségügyi ellátás állami rendszerét, és gondoskodik az ellátás anyagi fedezetéről.

Ennek alapján a vizitdíj alkotmányellenes. Ismerve az intézkedések jogi útjainak időigényességét, az alkotmány idézett paragrafusa alapján a vizitdíj az orvostársadalom és a betegek együttműködésével hamarabb is megbuktatható. A rendelők egy részében a forgalom máris visszaesett, a fizetésképtelen betegek már nem jönnek. Aki pedig belenyugvással fizeti a számára most még csekély 300 Ft-ot, az néma hozzájárulását adja az egészségügy egész rendszerének üzleti, profitorientált átalakításához.

3. A kórházi orvosok fizetése sem függ a vizitdíjtól! Különösképp erkölcstelen a kórházi számlák benyújtása a betegek távozásakor. A többeszes kórházi számlák fizetésének megtagadására a legegyszerűbb (aláírandó) indok: Jelenleg nem tudok fizetni!

tanulságos lenne annak vizsgálása, hogy az adott esetben valójában miből gondolják e számlák megfizetését.

A rendszer legfőbb tévedése: nincs olyan orvos, aki a vizitdíj beszedésének üzleti oldalát támogatná, tehát azt keresné, hogyan tud magasabb díjat kifacsarni a betegből. Ellenkezőleg: a beteggel együttműködve keresi azt a lehetőséget, hogy az ellátást díjmentes (pl. sürgősségi) alapra tegye. Ha másként történne, és lennének a vizitdíj beszedésének rajnokai, azok a Munka Érdemrend arany fokozatát érdemlik, és nevüket ezért ismerje meg az ország!

Molnár Lajos hivatali utódja a volt állam titkára, a szintén SZDSZ-es Horváth Ágnes lett, aki még kinevezése előtt nyilvánosan megbukott egy szakmai fórumon. A Világgazdaság c. napilap április 19-én konferenciát rendezett az egészségügyben beharangozott biztosítási lehetőségekről, ennek részleteiről az újság április 26-i különszáma részletesen is beszámolt. Kóka János bevezető szavai tükrözték az SZDSZ egyoldalú hozzáállását: „Bemutatok Önöknek egy kiváló programot és egy kiváló embert.” A kiváló program a piaci alapon versengő több biztosítós modell, a kiváló ember ez idő szerint Horváth Ágnes kijelölt miniszter asszony volt. Mindketten a távozott Molnár érdemeiről, és a közelmúltban megalkotott öt törvény csodájáról szóltak. Más olvasatban ezen intézkedések az orvostársadalomra és a lakosságra egyaránt rohamtempóban, a kíváncsok szakmai és civil egyeztetés nélkül zúdultak rá. A fórumot szervező Világgazdaság előzetesként „Össztűz a biztosítási rendszerre” címmel, majd „Eltérnek az álláspontok” kiemeléssel számolt be a történetekről. Ebben megállapításra került, hogy határozott különbség van a koalíciós pártok egészségügyi biztosítással kapcsolatos álláspontja között is.

Kóka János és Horváth Ágnes a bevezető után látványosan távoztak a konferencia helyszínéről. Ezt követően a szakértők valamennyi oldalról körüljárták a biztosítási lehetőségeket és azokat a körülményeket, amelyek között a legutóbbi egészségügyi törvények megszülettek. Szakmai és társadalmi oldalról szót kapott az Orvosi Kamara elnöke, a Kórházszövetség elnöke, professzor és tudományos munkatárs, OECD szakértő, valamint pátrésről a koalíciós partner MSZP és az ellenzék több képviselője. A korai délutánig tartó megbeszélé-

sen számos példával bizonyították, hogy nincs olyan pozitív európai példa, amely alapján az SZDSZ által erőltetett biztosítási modell (sem az eredeti, sem a módosított formában) megfelelhette a magyar lakosság érdekeinek. E tényeket Horváth Ágnes (távollétében) nem hallva érkezett vissza a konferencia zárására. A miniszterjelölt zárógondolatait a közönség érthető zúgolódással fogadta. A levezető elnök pedig időhiányra hivatkozva tért ki az újabb vitanyitás lehetősége elől. Horváth Ágnes és az (SZDSZ programja) látványosan megbukott a szakmai fórum előtt. A tudományos ülések után szokásos módon az előadókat újabb kérdezők, érdeklődők veszik körül, de Horváth Ágneshez nem ment oda senki. (Végül valaki kikísérte a teremből, akinek azt a kérdést tette fel, hogy valójában mi hangzott el itt délelőtt. A rövid válasz pedig ez volt: a szokásos nyüglődés, hogy semmi nem jó, és lehetőleg ne csináljunk semmit...)

Kérdés, hogy a folyamatos népiirtással felérő, SZDSZ-es alapon beterveztett egészségellenes programok meddig képezhetik még egyáltalán megbeszélés tárgyát. A magyar orvostársadalom meddig viseli el a tényt, hogy szakképzett orvosok ezrei kerüljenek utcára, kényszerüljenek külföldre, miközben Ágnes asszony alá bársonyszéket tolnak?

A történelem meghamisítása

„Titkos társulatok alakultak a történelem meghamisítására,
a fajbeli erény elpusztítására.

Titkos társulatok alakultak a nemes fajok kiirtására, a
fajtulajdonságok megbénítására.

Titkos társulatok alakultak a tehetetlenek fenntartására, az
anyagi jónak megosztására.”

Csontváry

ZSIDÓ RECEPT SZLOVÁK MÓDRA: A TÖRTÉNELEM ÁTÍRÁSA

Az alábbi nyílt levél eredeti címezése a Magyar és a Lengyel Köztársaság elnökeinek, külügyminisztereinek szolt, de eljutott a napilapok szerkesztőségeibe, valamint Becsey Zsolt Európai Parlamenti képviselőnek, aki az a levél születése (2006. augusztus 20.) idején éppen egy EU-forum vendége volt Szegeden. Az ügy fontossága ellenére nem került nyilvános tárgyalásra, és Becsey képviselő úr ismételt felhívás után is tartott a vele való foglalkozás elől. Göncz Kinga külügyminiszter pedig az ezt követő hetekben látogatást téve szlovák kollégájánál, megállapította, hogy egyetértenek a feleket kölcsönösen érintő kérdésekben, így mint a megkülönböztetés elleni küzdelem, stb.

Sólyom László, a Magyar Köztársaság elnökének,
Lech Kaczynski, a Lengyel Köztársaság elnökének,
Göncz Kinga, a Magyar Köztársaság külügyminiszterének,
Anna E. Fotyga, a Lengyel Köztársaság külügyminiszterének

2005-ben Szlovákiában jelent meg négy közép-európai ország (Lengyelország, Magyarország, Csehország és Szlovákia) közös idegenforgalmi térképe. Felelős kiadója: VKÚ, j. s. c., Harmanec, a kiadvány az Európai Unió támogatását is élvezi. A térképen a szokásos közlekedési jelek mellett az alábbi csoportokban és sorrendben szerepelnek a kulturális értékek:

Kastély
Város zsidó örökséggel
Város jelentős templommal
UNESCO emlék
Múzeum
Történelmi város

A fentiekben kiemelten és kiemelt helyen van az említett négy közép-európai ország zsidó öröksége, míg a „jelentős templom” kategóriában még a keresztény jelző sem szerepel. A térkép a keresztény jelző mellőzésével és a számos Dávid csillaggal egy hamis zsidó Európa képét kelti. A térképről ugyanúgy kimaradt a kereszténységre való utalás, mint az Európai Unió tervezett alkotmányából. Emellett tárgyi tévedésnek

tekinthető, hogy a térképen olyan magyar történelmi városok is vannak, több évszázados egyházi múlttal, sőt püspöki székhellyel, melynek neve mellé mégsem került „jelentős templom” jelzés (Győr, Veszprém, Székesfehérvár). A nagy magyar városok közül Miskolc és Szeged neve mellett csak a Dávid csillag díszlik, mintha e városok egyetlen értéke a zsidó örökség volna, azaz sem múzeuma, sem keresztény temploma nem lenne.

Az évezredes lengyel-magyar történelmi párhuzam és sorsközösség ismeretében különösen szembetűnő az alábbi hamisítás. Debrecen, ma a második legnagyobb magyar város, neve mellett egyformán szerepel a „jelentős templom” és a „zsidó örökség”. Az előbbi természetesen megállja helyét (értsd: a kálvinista „Róma” Református Nagytemploma), a város zsidó öröksége azonban eltörpül emellett. Méginkább érthetetlen az, ami a térkép lengyelországi részén került feltüntetésre: Varsó (Warszawa) és Krakkó (Kraków) neve mellett nincs „jelentős templom” megjelölés, csak a Dávid csillag! Ez történhetett meg azzal a nagymúltú történelmi, egyetemi és érseki székhely Krakkóval, amely város nemrég még pápát is adott a világnak.

E tények a nemzetközi közvélemény számára is meggyőző bizonyítékok lehetnek arról a szlovák történelem-hamisításról, amely a fentiek alapján zsidó érdekeket szolgál. Az ismertetett szlovák térkép alcíme: „Európai négyes – egy hullámhosszon” (European Quartet – One Melody). E sorsközösség alapján várható el a Magyar és a Lengyel Köztársaság felelős vezetőitől, hogy a fenti tényeket kellő súllyal kezelve tárják a világ közvéleménye és az Európai Unió felelős vezetői elé.

Tisztelettel:

Dr. Nagy Attila
orvos, közíró, Debrecen

MAP OF CENTRAL EUROPEAN COUNTRIES

A zsidó örökséget hangsúlyozó középeurópai térkép

Town with Jewish Heritages
 ユダヤの伝統が残る都市
 जूरीश धरोहरा वाले शहर
 犹太遗迹城镇

Town with important churches
 著名な教会がある都市
 मुख्य चर्चों वाले शहर
 建有重要教堂的城镇

UNESCO monument
 UNESCO記念建造物
 युनेस्को की इमारत
 联合国教科文组织标志性建筑

Town with important museums
 著名な博物館、記念館がある都市
 प्रमुख संग्रहालयों वाले शहर
 建有重要博物馆的城镇

Az idézett térképrészek a jelmagyarázatokkal

Az újsághír szerint Boross Péter, Mécs Imre és Kosáry Domokos a jelenlegi kormánnyal közös 1956-os megemlékezést szeretne. Természetesen elfogadhatatlan, hogy az egykori tömeggyilkos párt, az MSZMP mutatódjá együtt ünnepeljen 56 hőseivel és áldozatainak hozzátartozóival. Boross bizonyítottan hazaáruló, Mécs (az egykori börtöntégla) gyűlölpáfordulással, az 56-os eszmék elárulásával annak haszonélvezője.

Kosáry sem ártatlanként csatlakozik az előbbieik sorába. Mindhárman közéleti kaméleonok, akik bőrszínüket a nevezett hullóhöz hasonlóan tudták évtizedeken át a környezetnek megfelelően változtatni. A forpönyegforgatás, a mindenkori helyzethez való elvtelen alkalmazkodás azonban – matuzsálemi életkora miatt is – leginkább Kosáryra jellemző. Talyája immár három politikai korszakon is átível. Tanulmányait a Pázmány Péter Tudományegyetemen végezte, majd 1935-41 között hosszabb tanulmányúton volt Párizsban, Londonban és az USA-ban. Kandidátusi disszertációját 1955-ben, doktori téziseit 1977-ben védte meg. 1956-ban a Magyar Történészek Forradalmi Bizottmányának elnöke. Bár ezt követően bebörtönzik, a Kádár-rendszerben felívelő karrierjéhez a rendszerrel meg kellett alkudnia. Ez történészként és a nevezett Forr. Biz. tagjaként csakis az 56-os eszmék vállalt elárulásával volt lehetséges. Így lett 1982-ben a Magyar Tudományos Akadémia levelező, majd 1985-től rendes tagja, a legkeményebb szocialista korban megalapozott karrierjével pedig az ún. rendszerváltás után 1991 és 1996 között az Akadémia elnöke.

Kosáry 1955-ös disszertációjának címe: Kossuth Lajos politikai fejlődése és küzdelmei az 1848-as márciusi forradalomig. Kevéssé ismert, hogy írásának eredeti címe más volt: Kossuth Lajos harca a feudális és gyarmati elnyomás ellen. Valójában erről szól a disszertáció, de a címet a kor követelményeinek megfelelően a szabadságharcos küzdelmek helyett a pozitív szocialista eszmeiségnek, a politikai fejlődés kiemelésének rendelte alá. A legnagyobb történelmi csalások csakis a legképzettebb történészekről származhatnak, ennek alátámasztására a korszak másik sikerlovagját, Köpeczi Bélát érdemes idézni: „ami a haladás kritériumát illeti, a világtörténelem sok példával szolgál arra, hogy a társadalmi haladás és a nemzeti függetlenség milyen szorosan összefüggnek egymással.” Nehéz elhiteni, hogy épp e két történész (Kosáry

és Köpeczi) ne látta volna, hogy 1848 óta magyar függetlenségről szó sem lehetett, miközben a propaganda a mindenkori társadalmi haladást hirdette. Kosáry még 2006-ban is így cselekszik, amikor a hirdtetten „új fejlődési pályán” álló Magyarországon keresi a megegyezést, megalkuvást, miközben a nemzeti függetlenségről most sem eshet szó.

Kosáry a „rendszer-nem-váltás” élő bizonyítéka, aki a legmagasabb kitüntetések kaptak 1989 előtt és után is. Különösképp figyelmet érdemel az 1988-ban kapott Francia Akadémia Pálmarend tiszti fokozata, amit a Francia Becsületrend tiszti fokozata követett 1997-ben. A két elismerés annak a Tudományos Akadémiának is szól, amely intézmény az ország szocialista és posztiszocialista korszakában is egyértelműen idegen, nevezetesen a francia szabadkőművesség érdekeinek tudományos, gátlástalan kiszolgálója volt. Kosáry pedig harmadik abban a sorban (Mécs Imre és Göncz Árpád mellett) akinek 1956-os tevékenységét, ennek előzményét és az azt követő pálfordulásának valós hátterét homály fedi. Így lehetett Kosáry a 2006-os emlékévkuratóriumának elnöke, aki elképesztőnek nevezte Wittner Mária legutóbbi állásfoglalását (aki soha nem fog ünnepelni az 56-os gyilkosok táborában). A valóban elképesztő (de egyáltalán nem váratlan) pedig az, hogy Orbán Viktor az MSZMP-ben gyökerező, MSZP-ben folytatódó, Boros, Mécs és Kosáry-n átívelő hazugságlánchoz csatlakozik, miközben aláírásgyűjtés folyik a „Jó reggelt, Magyarország!” programhoz. ÉBRESZTŐ, MAGYAR-ORSZÁG!

A LEGSZÜRKÉBB EMINENCIÁS VAGY KI AZ ÚR ITTHON?

Tavasszal nyílnak a virágok, nyílik a fül a hallásra és nyílnak az elme gondolat befogadására. Ma Magyarországon a legóvatosabb megfogalmazás szerint is a nemzetközi pénzvilág az úr, melyet a hangadó politikusok hada szolgál. De a szürke eminenciások is a háttérhatalom emberei. A megértéshez Martonyi Jánoson keresztül vezet az út. A nagybajuszos, volt MSZMP-s Martonyi személye az Orbán-kormány ügyminisztereként került a köztudatba. A „savállóan” rendszerbizos Martonyi a politikai széljárás kiszolgálójaként lehetett a magyar tudományosság sikerlovagja is, aki 1978-ban kandidátusi disszertációt írt „A magyar tengeri fuvarozási szerződés” címmel. Joggal megkérdőjelezhető, hogy egy tengerrel nem rendelkező ország esetében van-e értelme a fenti téma felvetésének. Martonyi is tudja, hogy „országunkat a legnagyobb jóakarattal sem lehet tengeri hatalomnak minősíteni”. A témaválasztás a „luxus-tudomány” kategóriájába sorolható, aminek valódi fontossága csekély, ezért kell magyarázkodnia, hogy pl. a vételi jog tanulmányozása nemcsak az eladóknak (nagy tengeri szállítóknak) hanem a vevőknek is fontos.

Martonyi disszertációja abban a korban született, amikor az áruforgalom megoszlását a következő 3 kategóriában kellett vizsgálni: fejlett ökök, szocialista és fejlődő (afrikai, latin-amerikai és ázsiai) országokban. Martonyi jól látta az egyenlőtlen fejlődés jeleit, hogy „nem csökkenek, hanem tovább éleződtek az uralkodó helyzetet élvező hagyományos tengeri hatalmak és a tengeri fuvarozás piacán alapvetően újként megjelenő, fuvaroztató országok közötti ellentmondások. (A Lenin és Marx munkásságát is kiemelten idéző disszertációban szó esik arról is, hogy a tengeri fuvarozásban a Szovjetunió 1960-as 13. helyéről 1975-re a 6. helyre lépett elő.) Martonyi szocialista optimizmusát sugározzák a VIII. fejezet pontjai:

1. gyors ütemben növekszik a tengeren fuvaroztatott magyar áruk mennyisége, és ez a tendencia a jövőben is folytatódni fog.
2. a magyar tengerhajózás részesedési aránya a magyar külkereskedelmi áruforgalom lebonyolításában emelkedik.
3. növekednek a magyar tengerhajózás fuvarozási szolgáltatásai a külföldi fuvaroztatók felé.

A disszertáció indoklásában szó esik arról, hogy „.... kereskedelmünk-

nek fokozott mértékben kell tudomásul vennie, tanulmányoznia és alakító módon befolyásolnia a nemzetközi fuvarozási piac közgazdasági, igazgatási és polgári jogi közegét. Külkereskedelmünk helyesen ismerte fel, hogy ebben a folyamatban aktívan és a nemzeti érdekeink következetes védelmezésének célzatával kell részt vennünk...”

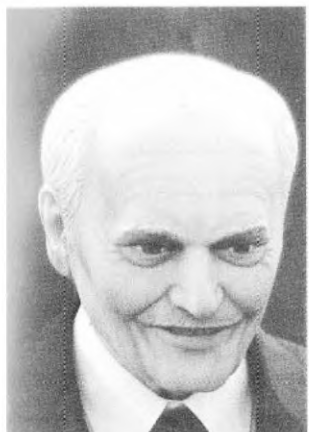
Egy évtized múlva a magyar valóság: nemcsak a magyar tengerhajózás, hajógyártás szűnt meg, de a rendszerváltás demagógiája alatt meghalt az egész magyar nemzetgazdaság. Martonyi „látnoki” tudományossága az ellenkezőjére fordult, de ő talponmaradt. Sőt, ekkor immár nemzetáruló uniós szerződés aláírójaként, politikusként lépett elő, és egyenesen a külügyminiszteri székbe emelkedett.

Martonyi 2007-ben egy nevezetes Orbán-beszéd alkalmával Mádl Ferenc társaságában ült. Mádl Ferencnek az előbbihez hasonló „rendszerbiztos” életútja a létező szocializmus legkorábbi időszakában kapott strasbourgi ösztöndíjtól az Antall-kormány tárca nélküli privatisációs miniszterségén át vezetett az euro-kommunista államelnökséig. Ő is a tudomány nyelvén kezdte a hatalom szolgálatát. Mádl 1974-es doktori disszertációjában az európai gazdasági versenyről írta: „a tagállamok szuverenitásukat ... feladják. A közösségi jog egyik jelentős feladata volt ... a tőke mozgása és koncentrációja számára a nemzeti jogi határokat lebontani ... az államot és a közösséget meg kell fosztani immunitásától...” E tudományért fizetség járt, bársonyszékben.

A jogvégzett Mádl és Martonyi ugyanazon fészekaljából származik. Martonyi János 1998-as kiadású Európa, nemzet, jogállam című könyvének előszavát Mádl Ferenc írta, ami a mai európaiság szóvirág-gyűjteménye. Martonyi könyvében pedig a Mádl által is hangoztatott közösségi jog elsőbbségét idézi a nemzeti joggal szemben: „egységesebb, demokratikusabb, áttekinthetőbb, hatékonyabb és befogadásra képesebb közösséget kell megteremteni ... a tagállamoktól viszonylagosan elkülönült, önálló hatáskörrel rendelkező intézményeket és a közösségi politikák megvalósítására szolgáló, a tagállamok jogrendszerétől elkülönült, sőt azzal szemben elsőbbséget élvező, önálló közösségi jogot – új, sajátos intézményrendszert kell kialakítani”.

Magyarország 2007-es helyzete a képből érthető meg: Orbán beszél, Mádl és Martonyi hallgatják, a háttérből elégedetten néznek a szónokra. Mindhármojuk háttérében – láthatatlanul – ott őrködik a nemzetközi pénzvilág, az uzsorások, a világhódítók.

Gondosan tervezett, durva provokációval indult a 2006-os év. Sólyom zászló évnyitó beszéde színtelenségével is sokaknak volt szemet szűrő, nemzetben gondolkodók számára pedig szembeköppően sértő. A köztársasági elnök zászló nélkül olyan, mint az ország elnök nélkül, így a zászlóügy érthetően kavart vihart. A történeti előzményekről azonban nem esett szó: Göncz Árpád magyar-izraeli, baráti kézfogása egy

Az SZDSZ Árpi bácsija (Göncz Árpád), aki „nem ismerte a megalkuvást, ha az emberi és politikai jogokról volt szó”

szinagógában piros-fehér-zöld zászló előtt; Mádl Ferencnek a 2004-es szilveszteri beszéde a szégyenletesen emlékezetes december 5-i népszavazás után, amiben maga a köztársasági elnök volt (szürke eminenciásként) a hazaáruló. Mádl mögött még volt nemzetiszín zászló, bár sokan ma sem tudják, hogy a tények ismeretében épp az elnök úr volt illetlen a zászlóhoz. Ennek egyenes folytatása lett a 2006-os naptár évét nyitó (kampánynyitó) Sólyom-beszéd, amelyben csak a valós nemzeti összefogásról nem esett szó. Gondolatok a nemzethez – ha ez mostanában érettségi dolgozat témája lehetett volna, az elnök úr 7 perces beszéde bizonyára azon is megbukott volna. A tudósítások alig szóltak arról, hogy a zászló nélküli újévi beköszöntő után a négy parlamenti párt árnyalati különbséggel, de méltatta a beszédet. Más nem is tehettek a maguk választotta elnökkel, egyébként a visszahívását kellett volna kezdeményezniük. Ha Sólyom szól a terjedő hazaárulózásról, csak azt feleli, hogy őt magát is egy hazaáruló parlament választotta e dicstelen szerepre. A közelmúlt történelmi amnéziája kell ahhoz, hogy

ne vegyük észre, miként és mit beszéltek az Elnöki Tanács elnökei (Dobi István, Losonczi Pál) a vörös és a nemzetiszín zászló előtt. Göncz, Mádl és Sólyom tették-teszik ugyanezt immár kék, sárga eurossillagos lobogó árnyékában, amikor a nemzetiszín zászlót lehet mellékesként kezelni, vagy éppenséggel mellőzni is. Sólyom mentségére szolgáljon, a beszéd kapcsán úgy zúdult személyére a kritika, hogy a véleményt formálók nem tudhatták (vagy nagyon jól sejtik), valójában kinek az ötlete volt a nemzeti zászló sutba dobása, és miféle tanácsadók szalmazsákja a köztársasági elnök.

A nemzetiszín zászló nélküli újévi beszéd kétségtől figyelmeztető volt, egy jó fogás ahhoz, hogy a választási kampány nyitánya lehessen. Az államfőt nemrég úgymond a Fidesz juttatta e magas pozícióba, s most ő veszi hóna alá a pártot. Fidesz-Sólyom, majd Sólyom-Fidesz, ez a sorrend ebben az adok-veszek kapcsolatban, amit egy újabb lépés követett a Fidesz részéről, amikor az idézett Sólyom-beszédet pártfogásába vette („Értelemszerű, hogy egy emelkedett beszéd minden emberhez, minden magyarhoz közvetlenül szólt, őszinte és szép beszéd volt” – nyilatkozta Halász János, a Fidesz szóvivője, Debrecen méltatlan képviselője). A Fidesz-Sólyom-Fidesz ív az emberek feje fölötti pártsemlegesnek vagy civilnek is gúnyolt politizálás csúcsa. A Sólyom-beszéddel megtörtént a politikai érdeklődés felkeltése, tehát igazi kampánynyitó volt. A beszéd után egy héttel került sor Debrecenben a Fidesz első nagygyűlésére. A Sólyom-féle zászlóügy le fog csendesedni, a Fidesz „ügye” pedig duzzadni fog. Így van tervezve. „VÁLTOZÁS 2006” – ez a jelszó. Ez lesz a becsapása annak a tízezernyi magyarnak, aki véget nem érő sorban zarándokolt a debreceni Főnix csarnokba, zsúfolásig megtöltve azt. Ők a változást remélő, jószándékú magyarok, akikhez még több millióan tartoznak ebben az országban. Sikerül-e ekkora tömegeket újra és újra megtéveszteni a változás jelszavával, holott a változást ígérők mindig a korábbi rezsim ügynökei. Az egymást követő kormányok hazaáruló politikája töretlen és folyamatos.

A debreceni emberáradat a teljes magyarságot képviselte, a munkanélkülitől az egyetemi tanárig, az állástalan diplomástól a kisnyugdíjasig. Valóban változást remélnék, és tudatlanságukkal saját sírásóik lehetnek! A politika végtelen aljasságának áldozatai. Akik a fától nem látják az erdőt, debreceniek, akik éppen a debreceni hazugságokat nem akarják észrevenni. A Rákosi-korból megtapasztalt voluntarista országfejleszt-

tésből mit sem tanulva tapsolnak a cívisváros milliárdos beruházásainak, pedig nem mind arany, ami fénylik. És az ország? Miféle rózsaszín szemüveg kell ahhoz, hogy a tönkretett, kifosztott országban, az intézményesített korrupció korában Debrecen bárki is kivételnek higgye?

A Göncz-Mádl-Sólyom triász mögött a hazaárulás írásos vagy titkos dokumentumai állnak: pártpaktum az elnöklésről, a rózsadombi paktum soha be nem vallott, de elnöki szinten nem is cáfolt ügye, melyet szégyenletes államközi szerződések követtek. Nem kevesebb a bizonyíték a Kósa-féle debreceni háttérgarázdaságról sem. A 13 évvel az egyetem végzése után még diplomahiányos Kósa milyen jogon idézi Adyt: „Most percemberkék dárídója tart” – hacsak nem magára gondol? A debreceni Főnix csarnokban rendezett 2006-os Fidesz nagygyűlés szónoki négyesfogata Kósa-Áder-Semjén-Orbán volt. A Kósa-féle hazugágok ismerete elegendő ahhoz, hogy átlássunk az est csúcspontját adó Orbán-féle demagógián is, ami a félelem nélküli élet és az erkölcsös gazdaság víziójával a tömegek tapsát váltotta ki. Eközben a sok nemzeti- és narancsszínű zászló Rákay Philip vezényszavára lengett a csarnokban.

A 2006-os évkezdet két eseményének körülményei nagy jelentőségűek: Sólyom-beszéd zászló nélkül és Orbán-beszéd nemzetiszín zászlóerdővel övezve. Melyik az őszintébb? Ha a köztársaság elnöke valóban a nemzet egységét testesítené meg, akkor nyilvános szereplésének elengedhetetlen tartozéka a zászló. Ha nincs az elnök mögött nemzetiszín zászló, akkor őszinte a kép, mert pontos tükrét adja a mai magyar közállapotoknak. Az elnökről tudtuk, hogy nem pártsemleges, most jelét adta „liberális semlegességének”, azaz a magyar nemzettől is elhatárolódik. A zászlóerdő pedig a nagy nemzeti hazugságok kísérője lehet.

Eurón vett értelmiség, állástalan munkásság, földönfutó parasztság – magyar valóságshow napjainkban. Zajos pártcsatáktól hangos az ország és a küzdelem résztvevői nem látják vagy nem tudatosítják, hogy a valódi erővonal nem a pártok, hanem a magyar és az idegen érdek érvényesítése között húzódik. Az írástudók évszázados hazaárulása folytatódik, ha nem tárják fel a magyarság, a néptömegek becsapásának rejtett útjait, ezáltal a magyar nemzeti és állami lét megsemmisítéséhez járulnak hozzá. Pedig felismerhetnék, hogy Magyarországon nemcsak az anyagi haszonlesők garázda köre szűk, hasonlóképp maroknyi a „hangadó” értelmiségiek köre és mindkettőben a szenny úszik felül.

Az új évezred nagy félrevezetéseinek sora 2001. szeptember 11-ével kezdődött. A hivatalos közlések mellett tengernyi irodalma van annak, hogy a New York-i Világkereskedelmi Központ valójában egy gondos aláaknázást követő robbantásban dőlt össze, és az épületbe becsapódó repülőgépek csak kísérői, de nem okai voltak a történéseknek. Az ország egyik mamutegyeteme (Debrecenben) azonban még évekkel a merénylet után is az amerikai hírügynökségek által terjesztett álláspontot képviseli, aminek illusztrálására továbbra is a becsapó képekből rendez kiállítást. Ezért hívták és hívhatják ma is „vonalas egyetemnek”, ahol a történelem tanításában pl. a kátyini tömegmészárlás tárgyalása évtizedeken át megfeleltethet a kommunista történetírásnak, pedig annak tényeit éppen egy debreceni orvosprofesszor tárta fel. Neki érthető okoknál fogva kellett a II. világháború után Nyugatra távoznia, ami az akkori rendszerváltásnak, a kommunista diktatúra bevezetésének bizonyítéka volt. Ez közvetett dokumentum arra is, hogy 1989-ben a sokat emlegetettel szemben mégsem történt rendszerváltás. Kátyin példája annak, ahogyan a gyilkos koszorúzott, mivel a több ezer lengyel tiszt lemészárlását végző oroszok valóban visszajártak ünnepelni tettük színhelyére.

2001. szeptember 11-én – az azóta elhíresült napon – a Hajdú-bihari Napló címlapján egy szabadkőműves illusztráció jelent meg: kőműveskanállal a kezükben Pálinkás József oktatási miniszter, Kósa Lajos polgármester és Győry Kálmán rektor az egykori szovjet laktanya helyén új egyetemi létesítmény alapjait rakták le. Az elszegényedő országban folyó milliárdos építkezések fideszes jelszava volt, hogy „TERET

„DUNK AZ OKTATÁSNAK”. Senki nem kérdezte meg, hogy kinek az ettől formálódik, de diploma nélküli polgármester és tudós akadémikusok egyaránt segédkezett nyújtottak a háttérhatalomnak. A rubelvilág a dolláröszöndíjak kora után meghajoltak az euroalapú befektetések előtt is. Aki a még korábbi történelmi eseményeket egymás mellé tudja észreveheti, hogy az 1989-es dátum éppen 200 évre van 1789-től, a Nagy Francia Forradalom időpontjától, aminek béklyójában azóta is lóg Európa. (Közben volt egy még nagyobb, a Nagy Októberi Szocialista Forradalom, mindhármát ugyanaz a háttérhatalom hirdette meg és nevelte azóta is.)

2005. szept. 11-én – cinikus időpontválasztással – egy újabb sokmillióforintos beruházás várt avatásra, bár a hivatalos megnyitás a bejelentéssel tartatásában későbbre maradt. Az Élettudományi Központ és Könyvtár egy környezetpusztító, neve ellenére életellenes beruházás a Nagyerdő állás közepén. Ennek alapozása a fenti fideszes jelszóval kezdődött, és a „TUDÁS A HAJTÓERŐ” posztszocialista jelmonddal ért véget. A Regionális Egyetemi Tudásközpont megvalósításánál, így a világbanki körök körül koronként változóan bábáskodtak Magyar Bálint, Pokorni Zoltán miniszterek, Bazsa György korábbi rektor és a jelenlegi „centrumelnök”, Fésüs László, akinek nevéhez a Genomnanotech program is fűződik. Az egyetem így válik a szocializmus zászlós hajójából ezúttal az Európai Unió Kiválósági Központjává, ahol ígéretes jövő előtt áll a Sejtterápia Központ és a pharmacoinnovációs kutatások köré szerveződő kooperációs kutatóintézet. A Klinikai Genomika Központ akár nemzeti génbankként is működhet, veszélyessége a rendszert nem váltó tudósok kezében van, akik a korábbi KGB előírásoknak is kiszolgálói voltak. Ennek a 22. pontja szerint „megfigyelés alatt kell tartani minden tudományos kutatóintézetet és laboratóriumot”, de nem tudható, hogy a mai irányítók a megfigyelték vagy maguk is a megfigyelők körébe tartoznak. A vezetők kiválasztásában (miniszteri szinttől rektorig) a jelek szerint tovább él a KGB 18. pontja is: „Meg kell szervezni, hogy csak azokat a dolgozókat és vezetőket léptessék elő, akik a rájuk bízott feladatokat példamutatóan végrehajtják, és akik nem hajlamosak azon problémák analizálására, melyek túlérnek tevékenységük határain.” Így lehetett korábban orvos rektora az egyesített Debreceni Egyetemnek, miközben a magyar orvostudomány le- és átépítése ment végbe. Ma mezőgazdász (Nagy János) ül ugyanitt a rektori székben, amikor az Európai

Unió előírásainak megfelelően éppen a magyar mezőgazdaság fojtogatása zajlik.

Továbbra is zsákutcában van a magyar egészségügy és szenved az orvosképzés. Ami évszázadok óta a magyar oktatást szolgálta, ott néhány évtizede külföldiek jelentek meg, és ma már felerészben angolul, úgynevezett térítéses orvosképzés folyik. Az üzletvilág alattomos betolakodását hazugságokkal való leplezés és a gondolkodás elnyomása kísérte. A kívülről is észlelheti, amint tanérvnyitón és orvosavatáson az ősi magyar városban is félig angolul zajlanak az események. A folyamat előrehaladását nem nehéz megjósolni, ha továbbra is ilyen üzleti és europolitikai irányba halad a „fejlődés”.

Ma Európán kívüli hatalom űz gúnyt Európa kereszténységéből és évezredes kultúrájából, történelmi helyszíneket (Athén, Róma Bologna...) választ ki „eurodemokratikus”, valójában rabláncra kényszerítő szerződéseinek aláírásához. Az új Európa jelképe, a 12 csillag a tökéletesség szimbóluma, aláfestő zenéje – szellemi lopással – Beethoven Örömdódája. E szigorúan gazdasági közösség, érdektársulás nem keresztény, így nem véletlenül maradt ki kulcsfontosságú okmányaiból ennek említése. A német-francia Szén- és Acélközösség megalapítása után 6, majd folyamatosan bővülve 15 állam anyagi gazdagítása után a 25 tagúra bővített Unióban ma az egykori Kelet-Európa globális elnyomása folyik – de a háttérben ugyanazon érdek munkálkodik. E helyzetben Magyarország ismét a Nyugat védőbástyája szerepét játssza, ahol az új (közel- és távol-keleti) „menekültek” betelepítése, és a „művelt” Nyugat fizikai-szellemi mocskának befogadása zajlik. E gazdasági unió a demokrácia álarcában diktatórikus eszközökkel (gazdasági és média-terror) gyűri maga alá Európa népeit, gazdag kultúráját és szellemi örökségét. A proletár nemzetköziség jogutódját, az új eurokommunizmust hirdeti. Így kerülhetett sor Athénban a látványos 10-es bővítés, majd Rómában az EU legutóbbi alkotmánytervezetének aláírására, amit azóta már több nyugat-európai államban népszavazás utasított el. A magyar állami és politikai vezetés azonban hűséges talpnyalóként (testtáj szerint a legszalonképebb kifejezéssel) a 25 állam közül már másodikként elfogadta azt, amit még kényszerítés esetén is legalább 2006. októberéig halaszthatott volna. Az értelmiség kulcs helyzetben lévő emberei (miniszterek, államtitkárok, rektorok) hallgatásukkal támogatták mindezt. Mintha azt sem vennék észre, hogy Athén, Róma legújabb

ori diktátumainak sorában nem véletlenül szerepel Bologna, az egykor szabad város és egyetem neve. Bologna a II. világháború alatt súlyos bombázásokat élt át, majd 1945-ben a szövetséges erők szabadították fel. Kimarad azonban a történetírásból, hogy ugyanaz a „szövetség” miért hozott más sorsot hozott Európa keleti és nyugati népeinek.

A jelenlegi Debreceni Egyetem csak színleg épít a reformátusság, a Kollegium hagyományaira, valójában a Habsburg alapítású (1912) egyetemen a kommunizmus korábbi kiszolgálói ma a cionista diktatúra bérenelvéi. A város és az egyetem e szempontból az ország tükre, a Debreceni Orvos- és Egészségtudományi Centrum elnöke pedig személyében a rendszert nem váltó értelmiség jellegzetes figurája. Református lelkész családból származva, a kommunizmus kiszolgálása után, annak haszonélvezőjeként ma az Európai Unió pénzmozgását követi. Hite szerint az építkezés az ércnél maradandóbb emlékmű. A sikerlovagok ujjkori szentháromsága: Tagadd meg Istened, (önként vállalt) kommunista hitedet, ne kíméld hazádat, szülődet! Így ünnepelehték nemrég az egyetem alapításának évfordulóját Habsburg Ottó jelenlétében, a közeljövőben megvalósuló tizenkétmilliárdos egyetemi beruházás pedig viselheti Augusztá (Habsburg főhercegnő) nevét. Ez a hosszútávú egyetemi fejlesztési terv, Augusztától a génterápiáig.

A fizetőeszközök történeti változása

Bár a címbeli fogalom új, a folyamat nem ismeretlen, bizonyítékait azonban minden gondolkodó embernek visszhangozni kellene. Az életveszélyben csak az össznemzeti jajkiáltás segít!

A magyarság fölött két évszázada Damoklész kardjaként lebeg a nemzethalál réme, ennek legújabb formája, ha demokratikus keretek között nemzetgyilkosság történik. A megcsonkított ország lakossága immár hat évtizede demokratikusnak nevezett választások során tulajdon ellenségét, megrontóját, kémeit és alattomos gyilkosait választja meg előljáróinak. A józan gondolkodásnak ellentmondó folyamatnak pszichológiai bizonyítékai is vannak, ami Stockholm szindróma néven ismert. A svéd főváros nevével illetik azt a tünetegyüttest, amikor a túszul ejtők és a túszok között a fogva tartás során idővel egy sajátos, megfordított viszony alakul ki: a szembenállás megszűnik, sőt akár baráti, szerelmi viszony is kifejlődhet. Ilyen volt a magyar-szovjet barátságnak nevezett idilli állapot, ami lehetővé tette, hogy a magyarság a hátának szegezett szovjet szuronyok mellett derűt sugárzó arccal éltette a rákényszerített szocialista vívmányokat. Így lehetett menetelni az akkoriban is demokratikusnak nevezett választásokra, és szavazatot adni az egyetlen jelöltre. Amikor e módszer a Nyugat szemében a nyilvánvaló diktatúra volt, Kádár elvtárs bejelentette: népünk újabb sikereket ért el a demokratikus fejlődésben, és immár nemcsak egyetlen jelöltre lehet szavazni, hanem bevezettük a többes jelölést (értsd: a mindenkori Hazafias Népfront egyszerre kettő, sőt három jelöltet is állított)! 1989-ben a hatalom birtokosai meghírdették a fejlődés újabb irányát, ezúttal többpártrendszernek hazudva. Az azóta eltelt 18 év az uralkodó körök számára minden alkalommal meghozta a kívánatos eredményt a népszavazásokban, az országgyűlési és helyhatósági választásokon egyaránt. A pénzvilág urainak felelt meg az elmúlt évtized magyarországi népszavazásainak végeredménye: 1997-ben Magyarországnak a NATO-ba, 2003-ban az Európai Unióba való bekebelezése, 2004. december 5-én pedig a kettős állampolgárságról szóló népszavazás kimenetele is. Az utóbbi egyúttal annak volt a bizonyítéka, hogy a demokratikusnak nevezett, valójában aljas, alattomos, média-diktatórikus módszer alkalmazásával a magyarság önmehtagadásra, a nemzeti érdek nyílt letagadására is képessé tehető.

Mindez nem bizonyult elégnek ahhoz a felismeréséhez, hogy jelenleg már háromfrontos támadás zajlik a magyarság ellen.

1. A Gyurcsány-botrány kirobbantásával kezdődött az országos varkeltés. Ezalatt az őszinteség álarcában tovább tart a hazugság-propaganda, melynek fő célja a megosztottság fenntartása, fokozása és figyelem elterelése az ország valós bajairól és azok okáról.
2. Az országgyűlés és a pártok hallgatása mellett lebonyolítható volt egy újabb hamis választás, (önkormányzati, a háttérhatalomnak szolgáló képviselőkkkel, a politikai elitnek nevezettek tündöklésével, a pénzvilág helyi urinak bebetonozásával.)
3. Időrendben a leginkább előrevetített cél volt, elterelni a figyelmet az 1956-os szabadságharc kerek 50. évfordulójáról, az akkori és az azóta sem teljesített követelésekről.

Ha orvosi jegyzőkönyv készülne a demokratikus nemzethalálról, szólni kellene az alapbetegségről és a halálokról is. A fenti demokratikus választásokon résztvevők pusztán megjelenésükkel felhatalmazást adtak a hatalom gyakorlására a helyi, az országgyűlési és Európa parlamenti képviselőknek. Ehhez kellett a 2006. szeptemberi figyelemfelkeltő botrányokozás, és valamennyi választásnál valamennyi pártnak a részvételre buzdító propagandája. A demokratikusnak gúnyolt hadjárat kimondatlan célja: ugye akarjátok, hogy választottjaitok lassan csepegtetett méreggel öljék halomra meg nem született magzataitokat, jobb sorsra érdemes fiataalt és öreget egyaránt? Egy kiíratlan népszavazás egyetlen kérdése lenne: „Egyetért-e azzal, hogy a magyarság az Európai Unió és egy világköztársaság halott nemzetévé váljon?”

A TERROR HAZÁJA

2006. október 23-a újabb dátum a magyarság tragikus sors történetében, az egyébként rövid életű nemzeti ünnep ekkor változott feketetűs nappá. A hetek óta két szálon futó események végkifejletében a hatalom túlkapásaival kimutatta valódi természetét, hogy képes titkos paranccsal nyílt erőszak alkalmazására, a szólásszabadság, a gyülekezési szabadság és az ellenállási jog semmibevételére is. Az egyik oldalon a pénzvilággal szövetkezett hatalom milliárdos költségvetéssel készült a saját felmagasztalására, melyből éppen a kor szellemisége és 1956 valódi, soha nem teljesült céljainak megvalósítása maradt ki. Eközben magyarságmentő szellemi forradalom alakult, mely fővárosi és vidéki köztéri gyülekezetekben egyre erősödő formában öltött testet, és csúcspontját, a nemzeti egységet éppen október 23-án, a Corvin közben érte el. A szemtanúk vallomásainak rögzítése azért szükséges, hogy az események leírása soha ne mehessen át kései, átszínezett emlékirattá. A feszültséggel terhelt, de mégis nemzeti ünnepként induló napot a magyar szabadság ünnepének is nevezték, pedig legóvatosabb megfogalmazásban is csupán a magyar szabadságvágy kifejezéséről lehetett szó. Ez az írás a kezdet és a vég, a Corvin köz és a Dózsa György út eseményeinek tárgyyszerű krónikája, néhány összefüggés feltárásával.

A Corvin köz környéke alkalmas díszlet volt ahhoz a performance-hoz, ahol az utcán tank, régi autók, kisbusz állomásozott, a sarkon kuplé zengett... Minden művi, álromantikával telített '56-os hangulatkép. Most az ágyúcsövön csüngő gyerekekkel feledtették azt, hogy a forradalom idején még a felnőtt is bújt előle. Az akkori utcaképnek legalább 3 eleme hiányzott: nem volt feltört utcakő, halottak, koporsók, friss sírok a köztereken és nem voltak akasztott ÁVH-sok sem. Minden szalonképessé formálva, a háttér azonban a lepusztult, málló vakolatú józsefvárosi házakkal valódi volt, némelyikén még az eredeti golyónyomokkal. A sétálók között pedig igazi operettfigura tűnt fel, egy „de genere” Habsburg (H. György), akinek pusztán életkora miatt sincs köze a magyar szabadságharchoz, de családjának sem a magyar történelem dicsőséges részéhez. Aki felismerte, alázatosan névalírást kért tőle, amit a (volt) királyi fenség boldog mosollyal nyugtázott. A radikális fiatalok fekete ingének mintájára „Magyar vagyok, nem turista”, a Habsburg úr nyakába is akaszthattak volna egy táblát: „Turista vagyok, nem

magyar!” A József körúton nosztalgia-villamos járt, ’56-os képekkel és felirattal, belőle Németh Lehel hangján a kádári korszak slágerei szóltak. Az idősebbek még emlékeznek a „Micsoda nagyszerű dolog” kezdetűre és a korszak szupergiccsére, a „Reszket a hold”-ra. A maiak már azt sem érzik észre, hogy az egykor fülbemászó dallamoknak semmi köze a forradalomhoz, hanem éppen a kádári megtorlás, a gulyáskommunizmus, a legvidámabb barakk andalító, gondolatelfedő termékei.

Habsburg György maga is beállt a Corvin közti megemlékezők első csoportjába, akik az „Igazolt Magyar Szabadságharcos Világszövetség” nevében szóltak. Leleplezték a forradalom két újabb emléktábláját, az egyikben a Nagy Imre csoport mártírjai, a másikon Iván Kovács László nevével. A Világszövetség elnöke, Bocskai T. József az ’56-os forradalom egységéről beszélt, ahol (az alábbi sorrendben) összeölelkezett egymással zsidó, cigány, sváb és magyar. Majd ünnepélyes keretek között a Magyar Néphadsereg részére a Pálinkás Pallavicini Antal nevével jelzett zászlót nyújtotta át. Ezt a Honvédelmi Minisztérium képviselője azzal a beszéddel köszönte meg, hogy a mai hadsereg új katonai kultúrárt szolgál, nevezetesen az itthoni katasztrófavédelmet és szükség esetén külhoni missziót teljesít. Ez alapvetően szemben áll azzal az 1848-as követeléssel, mely szerint katonáinkat ne vigyék külföldre stb., miként a Honvédelmi Minisztérium sem a hon védelmét, hanem operetthadseregként valami egészen mást szolgál, ennek díszlete lehet a most kapott Pallavicini zászló. A szövetség elnökének igazi arcát csak este a Dózsa György úti emlékmű avatásánál ismerhettük meg, ahol megjelenésével közösséget vállalt a jelen diktatúra képviselőivel. Beszédet mondott még Jánosi Katalin, Nagy Imre unokája, aki mostani és korábbi nyilatkozatával is történelmi tudatlanságát bizonyította. Arra a kérdésre, hogy Nagy Imre kommunista volt-e, természetesen igen a válasz, de az unoka a kommunizmus bukása után tudatlanul is a posztkommunizmus megerősödését szolgálja. Nem különben tette ezt korábban Nagy Imre lánya (Jánosiné Nagy Erzsébet), amikor mindenki megdöbbenésére Horn Gyulával együtt koszorúzott.

Az első megemlékezések után a József körúton rendezett sorokban nemzetiszín és Árpád-sávós zászlót lengetve hatalmas tömeg tűnt fel, rendőri kísérettel. A Corvin közben is megerősített járőrszolgálat volt és fentről az egész nap folyamán kék helikopterekből kémlelték a terepet. A felvonulók az előző nap éjszakáján a Kossuth térről kitelepí-

tetteket képviselték, akik immár 33 napja követelték a miniszterelnök távozását. E tiltakozás, a számos nagyváros főterén zajló eseményekkel együtt mindeddig eredménytelennek bizonyult. Most a körút zengett követelésüktől - „Gyurcsány takarodj!” A menethez motorosok is csatlakoztak, miközben a Corvin közbe vonultak. Rendbontás nem történt. Az érkezőket, mint igaz magyarokat Pitti Katalin lelkes szózáttal és énekkel üdvözölte. A művészet ereje mindenkire hatott. A várakozásra azért volt szükség, mert a Kossuth tériek petíciót készültek felolvasni az előző napi rendőri kihágásokról, csalárd kitelepítésükről, melynek megfogalmazására várni kellett. A petíció elhangzása után bekiabálásokkal a Kossuth térre vonulást kezdték követelni a Kossuth térre vonulást, végül a hatalmas tömeg mégis együtt hallgatta a másik '56-os világszövetség, köztük Wittner Mária megemlékezését. Ekkor már szó esett az ország szégyenéről, amint a köztársaság elnöke a nép teljes félreállításával a külföldi delegációk körében ünnepel, az utcákon pedig tömegek követelik Gyurcsány lemondását. Az Ország Házát demokratikusnak csúfolt választással bitorló, bársonyszékes, vörös elit ünnepeletette magát koronás fő és miniszterelnökök jelenlétében. Ilyen volt a magyar népfelkelés 50. évfordulójának ünnepe, a nép kizárásával, a néptelen Kossuth téren paravánok között túlbiztosított rendőri felügyelettel érkeztek, majd lakomáztak a kiválasztottak. A korábban csöcseléknél tulajdonított zavargásokról pedig a miniszterelnök a nemzetbiztonsági kabinet ülése után a következőket mondta: „Ez egy kisebbség agressziója, amit a többséggel szemben követ el, és a magyar rendőrség helyesen teszi, ha védi a többség jogát”. Nem első eset a történelemben, hogy a kisebbség és a többség fogalmát felcserélve használják. A Corvin közben is elhangzott, hogy az ország lakosságának mintegy 65 százaléka követeli Gyurcsány távozását, a maradék pedig hallgat vagy megtévesztett. A Corvin közüli beszédek idején a lengyelországi Poznań zászlóival hangos ünnepléssel kísérve küldöttség érkezett. Az ekkorra már felforrósodott hangulatban ismét felhangzott: Mindenki a Kossuth térre! Itt valósult meg, eddig legnagyobb rendben az az egység, melyben jelen voltak igaz magyarok, lengyelek, külföldről érkezett '56-osok csoportjai, de érkeztek már a fél négyes MIÉP gyűlésre is. A közelben (az Astoriánál) pedig a Fidesz emberei gyülekeztek. Történelmi pillanatok voltak, egységben lehetett volna képviselni az elmúlt hetek követeléseit. Nem így történt. Mindenki a saját útját járta, ünnepelni akart, ahelyett

ogy a követelések élére állt volna. A vezetők saját forgatókönyvükhöz ragaszkodtak, aminek csúcsa volt, hogy az Orbán beszéd idején már ottak is. És ezután elszabadult a pokol, így lett a fővárosból a terror hazája. Képeiből máris kiállítást lehetne rendezni a Terror Házában. Az eddigi hivatalos tudósítások a zártkörű állami ünnepségekről szóltak, a porvin köz és az egyéb helyszínek eseményei a háttérben maradtak. A megtorlás híre és képei hamarosan adásba kerültek, további elemzésük hosszabb időt vesz igénybe. A tömegek terelése, gettósítása azonban szigorú terv szerint történt.

Miközben az EMKE, az Astoria és a Parlament környékén rendőri túlzottsággal folyt az emberek beszorítása, a Városliget szélén újabb esemény készülődőtt. Az ország népe elé akkor került tiszta kép, amikor a hivatalos állami program zárásaként 19 óra 56 perckor Kosáry Domokos beszédével a Dózsa György úton megtörtént az igazi '56-osok által soha nem óhajtott emlékmű, a „dollárpiramis”, a „rozsdátemető” avatása. Nem is akadt közjogi méltóság, aki felavatta volna, a miniszterelnök nyilvános szereplése pedig érthető okok miatt nem volt kívánatos. Így került a sor a matuzsálemi korú Kosáryra, a magyar történetírás Brezsnyevére, a szocialista történetírás korelnökére. Kosáry a Horthy-korszak ösztöndíjával tanult, kiszolgálta a Rákosi és Kádár időket, hogy a posztkommunizmus idején a rendszert-nem-váltás bizonyítékaként most a túlélő diktatúra jelképét avassa fel. A kizárt nép a háttérből hangos tiltakozással kísérte a szertartást. A hivatalos forgatókönyv fényes külsőségei között ennyi lehetőség jutott a szabad véleménynyilvánításra. A Dózsa György út ezen része pedig átneveztetett 56-osok terének. A forradalom és szabadság emlékműve helyett háromszorosán is a kommunizmus mementói állnak itt, melyek időrendben Rákosi, Medgyessy és Gyurcsány korának „dicsőség”-ét hirdetik. Nevezetesen: jobb szélén az emléktábla Rákosi nevével mutatja a lerombolt Regnum Mariánum helyét; balról áll az ország uniós csatlakozásakor Medgyessy által avatott óriás homokóra, az „időkerék”; közöttük pedig a diktatúra emlékműve, a hatalmas vas és beton piramis. A kommunizmus bebetonozva.

GÖNCZÖL SZEKERÉN A PROSTITUÁLÓDOTT TUDOMÁNY

A 9 fős Gönczöl-bizottság befejezte vizsgálódását, amiről egy tudományosnak szánt tanulmányban számolt be. A munka egy kormányhatározat alapján és a miniszterelnök felkérésére született, ami önmagában is bizonyíték az írás pártfüggőségére. Az elemzők is többnyire pártbarátságuk szerint nyilatkoztak róla. A közvélemény azonban a tanulmányban leírtak olvasása nélkül foglal állást, így további tényekre kell felhívni a figyelmét.

A téma megjelölése a cím szerint: „Vizsgálati jelentés a 2006. szeptember–októberi fővárosi demonstrációkkal, utcai rendzavarásokkal és rendfenntartó intézkedésekkel kapcsolatos eseményekről”. A hosszú cím lényege az lenne, hogy mi, miért és hogyan történt 2006 őszén.

A Gönczöl-tanulmány 260 oldalas, de a címbeli dolgokkal mindössze 30 oldal foglalkozik (147-176. oldal). E tény alapján ilyen írást egy tudományos minősítő bizottság kapásból visszadob. Csaknem 150 oldalas a bevezető, aminek zavarosságára már a 4 oldalas tartalomjegyzék címeiből is lehet következtetni. (Néhány kiragadott cím: Közösségi hisztériák, a magyar identitástudat közelmúltja, nemzettudat, nemzetellenesség, a demokrácia értelmezése stb.). A bevezetésnek is csak a 40. oldalánál jut el az olvasó addig az alcímig, amivel kezdeni kellett volna: „Útban 2006 ősze felé”. Ennek további alpontjai a 2006. évi országgyűlési választások, növekvő bizonytalanság. Jó reggelt Magyarország!... Az ezt követő 50 oldal a közélet jogi hátterét, majd a közbiztonság védelmének alkotmányos és szervezeti kereteit írja le – szakember számára tankönyvi szinten. Újabb 50 oldalon az események kronológiája táblázatokban (szintén töltelék az írásműben). A mindössze 30 oldalban leírt októberi események tárgyalását az Összefoglaló és a Függelékek követik, így áll össze a 260 oldal, ami terjedelmével álságosan keltheti az alapos munka látszatát. Mintha a megbízott 9 ember mindegyike irogatott volna valamit a saját tudományából, és nem éri el azt a színvonalat sem, ami egy embertől önmagában is elvárható lett volna.

Az eddig nyilvánosságra került véleményekben óvatos megfogalmazásban szerepelt, hogy az írás elfogult, párthoz való kötődésre utal. Ennél sokkal többről van szó, mivel a legsötétebb kommunista idők jogfolytonosságát idézi, ezért kerülhetett bele Györgyi Kálmán volt főügyész is. Az ismert koncepciók perék mintájára a Gönczöl-jelentés

ny koncepció férnem. A koncepció meg is jelenik a 8. oldalon a vizslódás alapelveiben: „A bizottság a demokratikus jogállami intézmények iránti kötelező bizalom elvéből indult ki, ... az igazságszolgáltató szervek szabadsága, függetlensége és autoritása a jogállamiság fontos pillére, ezért azok nem tehetők ki részleges politikai érdekeket szolgáló társadalmi nyomásnak.”

A hazugság magva a 14. oldal néhány sora: „... a magyar nemzet a rendszerváltással elérte korábban kitűzött számos célját. Szabaddá és függetlenné vált, az idegen megszállók eltávoztak földjéről. Magyarország a NATO tagjaként bekerült a nyugati civilizáció legszűkebb klubjába. Az ország tagja lett az Európai Uniónak...” Az ily módon hirdetett szabadság pontos párja annak, amiről Kádár 1970. április 4-én, hazánk felszabadulásának 25. évfordulóján így szólt: „Ünnepeinket végigkíséri a felszabadító, testvéri szovjet nép iránti őszinte tisztelet és hála. A felszabadulás óta eltelt negyedszázad alatt a magyar nép bebizonyította, hogy élni tudott a szabadsággal. Győzelemre vitte a szocialista forradalmat.” A Szovjet- majd az Európai Uniót szolgálta ki ma is a bizottság tagjaként Ormos Mária akadémikus. Tevékenysége bizonyíték a tudomány prostituálódására, ami az elhíresült Gyurcsány-beszéd jelzőjével is illethető.

A 2006 őszi események a következő 3 pontba sűrítethetők:

1. ami szeptemberben provokációval kezdődött, az egyenesen vezetett az október 23-i történésekhez. (Ezt a Gönczöl-jelentés is alátámasztja a 8. oldalon: „A bizottság a 2006.szeptember 18-a és november 4-e között lezajlott eseményeket egységes és összefüggő társadalmi-történeti eseménysorozatnak tekinti, amelyet csak e minőségében lehet kielégítően magyarázni.”)

2. A vég az ugyanazon háttérhatalom által véghezvitt megtorlás, melyben jelentős túlerő és megengedhetetlen módszerek kerültek bevetésre. (Elhallgatott tanulság: mindezek nem váltották ki a nyugati államok népeinek felháborodását.) A történelem ismétli önmagát, 1956 után is megindokolták, hogy a forradalom miért volt ellenforradalom és leverése miért „jogos és demokratikus”.

3. A provokátor hatalom elkezdte, véghezvitte az eseményeket, majd megíratta az igényeinek megfelelő Gönczöl-jelentést. A politika számos tény bevallásával adós, így ezt sem elemezheti a hatalmat kiszolgáló történész. A hatalom bebetonozása folyik. Meddig sikerülhet nekik?

SÓLYOMTÓL SZADDÁMIG

A címbeli nevek adják a keretet ahhoz, amit magyar szemszögből el kell mondani a 2006-2007-es évek fordulóján. Az új év első napján elhangzott Sólyom László elnöki köszöntője, melynek egy évvel korábbi formája érthetően kavart vihart. Az előre felvett beszéd képi háttere ezúttal jó volt, EU-zászló nélküli, nem volt jeltolmács sem, maga az elnök is fésűtebben jelent meg, s a beszéd kétség kívül gondosan fogalmazódott. Olyan odafigyeléssel, hogy a tavalyi módon ne legyen támadható. Mégis kell hozzá magyarázat. A köszöntőhöz a Magyar Televízió 15 perc adásidőt is biztosított, amiből az elnök azonban csak hat és felet használt fel. Ezt azért kell kiemelni, mert a magyarság sorsáért aggódó közösségek olykor beláthatatlan ideig képesek elemezni a nemzetmentés lehetőségeit, média nyilvánosságot azonban nem kapnak. Így ennek fontossága okán a köztársasági elnök többet is mondhatott volna.

A beszédből a tudósítások azt emelték ki, hogy a közbizalom helyreállítását szorgalmazta, és az ország alapjában véve egységes – ezt azonban az elmúlt év számos eseménye cáfolja. A szolidaritásról szólva elhangzott, hogy akik a jelen rendszerből gazdagodtak meg, szolidárisabbak lehetnének ugyanezen rendszer károsultjaival. Ez burkoltan a gyurcsány-jelenség védelmét jelenti. Sólyom elnök szólt arról, hogy az állampolgároknak van igénye a politikában való részvételre, aminek alapfeltétele a tájékozottság, „látnunk kell, mik a célok, milyen út vezet oda, mi a menetrend és mik az alternatívák?”

A 2006-os évről, mint az '56-os forradalom évfordulójáról nem esett szó, így nem idézte az 50 évvel ezelőtti, de azóta is megvalósulatlan követelések ide vonatkozó pontját, mely szerint „Vizsgálják felül az eddigi államközi szerződéseket: feltételeiket hozzák nyilvánosságra!” Nem hangozhatott el, hogy a történelmi tudatlanság állapotában lévő magyarság az elmúlt években milyen módon kényszerült „választásokra” és népszavazásokra. Pedig a becsapás módját éppen ezekben az órákban élhettük át újra a Románia és Bulgária EU-s csatlakozásáról szóló híradásokban. A tudósítás örömmünnepről szólt, aminek árnyoldalait a magyarság már 2004 óta észleli a saját bőrén. Sólyom ezt elhallgatva mégis úgy emelte ki Románia csatlakozását, hogy ezzel a magyarság immár egy közösséget alkot, s nem nevezte nevén a továbbra is kívül maradt fél millió magyart. Ez az unió nem azt hozza a magyarságnak,

mint amiről a hírek szólnak. Ezt két történelmi példa bizonyítja a Szovjetunió korából: „Soknemzetiségű szocialista államunk életében nevezetesen esemény volt az ukrán és a belorusz nép újraegyesülése 1939-ben.”. Egyesülés volt, de a sztálinista diktatúrában.

A Sólyom-beszédben szó esett még a nyitott térről és a nyitott szívről, a fogalmak pedig a Soros-féle nyitott társadalomból származnak. Tehát a Sólyom-beszéd a valós problémák megkerülésével egyaránt megfelelt a jelen pártérdekeknek, az Európai Uniónak és a nyugati pénzvilág urainak. Csak a magyarság sorskérdéseiről nem szólt, ennek hiányában nem utította meg azt a színvonalat sem, amit egy érettségizőtől is elvárhatnánk, ha ünnepi, nemzetmentő gondolatokat kellene megfogalmaznia. Így sem az országhatáron belüli vagy azon kívüli magyarok számára nem válhatott erőt adó, hitet sugárzó beszéddé.

Szaddam Husszeinnak a híradások szerinti kivégzése, a hívőket provokatíván, mélyen megalázó időzítésen túl azért kapcsolódik a jelen mondanéhoz, mert erről az egyik TV csatorna szalagcímbe írta: „Magyarország egyetért Szaddam kivégzésével”. Ilyen kérdésről „Magyarország” nem tud nyilatkozni, de a lakosság sem, mivel az események háttérével a félretájékoztatás miatt nincs tisztában. Magyarországon az arctalan média a közvéleményt a maga érdekei szerint manipulálja szalagcímmel, uniós tudósítással, vagy éppen a köztársasági elnök szavaival.

EUROmánia
euROMAnia
euROMANIA

ELHALLGATOTT TÉNY MÁRCIUS IDUSÁN

2007. március 15-e kevesebb eseménnyel, kisebb ellenállással, így rövidebb utóélettel zajlott le, mint az elmúlt év október 23-a. A verőfényes napsütés kedvezhetett volna a tiszta gondolatok nyilvános elhangzásának, Budapest népe azonban megtervezett megfélemlítés következtében jobbra távol maradt az eseményektől. Dél előtt kihalt utcák, csendes kerületek képe fogadta a vidékről érkezőt. A délutáni rendezvények nagyobb embertömege pedig az esemény multával békésen távozott az ismert, bejelentett, rendőrség által jelentős túlerővel védett helyszínekről.

A későbbi események kiindulópontját Budaházy György letartóztatásának híre adta. Bár sokakban felmerült, hogy e letartóztatás időzített volt, egy dolog biztos: e hír terjesztése SMS-ben a Fidesz-nagygyűlés végén kezdődött. Az egész napi ünnepségek megszervezése azonos volt az október 23-i programmal, ahol a zavargások szintén a FIDESZ nagygyűlés végén kezdődtek. Ha nyitott kérdés is marad Budaházy letartóztatásának körülménye, az SMS-kampány biztosan időzített volt. Ezt követően indultak emberek az Aradi és Andrassy útra, ami egy gondosan választott helyszín és irány volt. A tömegek terelése így történt észak felé, miközben a nap záróeseménye ettől távol, a legdélibb Duna-hídnál, a Művészetek Palotájánál volt. Ez volt a Gyurcsány-féle kitüntetések átadásának helyszíne, a kiválasztottak jelenlétében, szintén erős rendőri biztosítással. A figyelem az Oktogon környékére terelve, miközben a válogatott közönség a Gyurcsány nevét arany betűkkel hirdető márványtábla mellett gondtalanul sétálhatott be a Művészetek Palotájába.

A fentiekből kiolvasható, hogy a rendőrség nem az Andrassy úton jeleskedett, hanem a várható történések időzítése és helyszínválasztása a rendőrséggel oly módon volt egyeztetve, hogy a hatalom valamennyi tervét megvalósíthassa. A nap története így teljes: kezdődött Gyurcsánnyal és a zászlófelvonással, végződött az előbb leírtakkal. Amikor az országban szakállassá nő a Gyurcsány-botrány megoldatlansága, a háttérhatalom gondoskodik róla, hogy egy nemzeti ünnep nemhogy Gyurcsány-mentes legyen, hanem a nevezett miniszterelnök a televíziós csatornák jóvoltából egész nap az ország előtt tündököljön és pózoljon. Ehhez már csak hab a tortán a köztársasági elnök határon kívüli szereplése, így az ország állapotára a fejtelenség szó szerint illett.

AZ IGAZSÁG SZÉLSŐSÉGES

Nyílt levél a magyar közjogi méltóságoknak, pártelnököknek és közéleti íróknak

A való világ leírása és a véleményadás módja két végpont között lehetséges: igazmondással vagy hazugsággal. A gondolkodó ember évezredes nevelési tapasztalat alapján így tesz különbséget a jó és rossz között, erről szól a biblia, a tisztességes alkotmány és a tiszta szóval írt törvény is. A végpontok a hideg-meleg, a válaszban az igen és a nem, a szélső pontok között pedig megbújik a langyos ember és a sunyi politika. Korunk magyar politikájának egyik égbekiáltó hazugsága, amikor a szélsőségektől való elhatárolódásra buzdít. A fentiek értelmében ez azt jelenti, hogy el kell határolódni az igazmondó embertől! A további gondolatok az igazmondás szándékával születtek, így aki szélsőségest kiált, akár olvasatlanul tegye félre az írást.

Az igazság kiszűrése az alattomos agymosás korában alig lehetséges. Nehéz a tájékozódás napjaink szóáradatában, nehéz a tisztánlátás az uralkodó média szócsövein át. 2007. márciusában újabb megfogalmazásai születnek a másfél évszázados, nevezetes, de soha meg nem valósult 12 pontnak. Mit kíván a magyar nemzet? Ez akár egyetlen pontban is megfogalmazható lenne.

A politikusok színvallására pedig két kérdés megválaszolása is elegendő lenne:

1. Miért éppen március 15. előtt érkeztek hazánkba az izraeli katonák?
2. Miért jött Mose Kecav izraeli államfő 2004. áprilisában, az uniós csatlakozás előtt két héttel Magyarországra?

A hallgatás találgatásra ad okot. Ha a márciusi szónokok mindegyike a két kérdésről szólna, elválna a vér a víztől. A hazug szavakból is kiolvasható lenne az igazság.

A NAGY EURÓPAI MELLÉBESZÉLÉS

Ez az Európa nem az az Európa... A Római Szerződés 50. évfordulóján Berlinben az Európai Unió állam- és kormányfői monumentális, tűzijátékos, amerikanizált showműsorok közepette újabb nyilatkozatot adtak ki. Ennek lényege a magyar történelem ismeretében érthető meg. A mostani aláírók azonosak azokkal, akik 2006-ban a magyar nép kizárásával a magyar parlamentben az '56-os események 50. évfordulóján a szabadságnyilatkozatot is ellátták névjegyükkel. E szabadságnyilatkozat akkor született, amikor Magyarország esetében sem politikai, sem gazdasági függetlenségről nem lehet beszélni. A magyarságnak csak a tisztánlátás szabadsága adatott meg. A berlini aláírók közt van Angela Merkel, az egykori Német Demokratikus Köztársaság neveltje, magyar részről pedig Gyurcsány Ferenc, az egykori KISZ túlélő delegáltja. Ma sokakkal együtt mindketten az Európai Unió kegyeltjei, személyük bizonyíték arra, mindkét nyilatkozat ugyanazon gyökerekből táplálkozik. A berlini nyilatkozatban ők mondanak köszönetet Kelet- és Közép-Európa szabadságszerető népeinek? Korunk valósága: a magyarországi döntéshozók a munkavégzés után járó személyes szabadsággal foglalkoznak, miközben az ország szabadságáról nem esik szó.

Mit ünnepeltek Berlinben? Az 1957-es Római Szerződés az akkori Hatok gazdasági szerződése, aminek természetesen semmi köze Európa kereszténységéhez és eredendően sokszínű, ősi kultúrájához. (A kitűzött célok: az egységes piac a négy szabadság elvével, szabad verseny, szabad árumozgás, a munkaerő és a tőke szabad mozgása, a tagállamok törvényeinek harmonizálása a gazdaság érdekében... stb.) A kereszténység megemlítése fel sem merült. Ma ki kell mondani: a kereszténység zászlaja teljesen szükségtelen, sőt nem is kívánatos egy gazdasági rablóhadjáratban. Az Európai Uniónak a gazdasági érdekérvényesítéshez pedig éppen alkotmányra, tiszta törvényességre nincs szüksége. Ezért kellene valamennyi állam élére olyan szalonképesnek ítélt fők, a parlamentekbe olyan politikusok, akik csak szóban hadakoznak a keresztény gondolatért vagy az európai alkotmány fontosságáért. A kereszténység említésétől vagy az alkotmány elfogadásától semmi nem változik meg!

A Európai Közösség 1957-es tagállamai a gazdasági együttműködés fokozatos növelését választották „mint azt egymásba vetett bizalom fokozásának és a háború elkerülésének eszközt”. Ennek egyenes foly-

tatása az utóbbi évek „konvergencia programja”, aminek letéteményese Gyurcsány miniszterelnök. Magyarország és az EK hivatalosan is bejelentett tárgyalásai 1985-től folytak, nem tiltott mozgalomként egy köztudottan diktatórikus rendszerben. A rendszert nem váltás bizonyítékeként a gazdasági átalakítást ugyanazok vitték tovább 1989 után is, akik az ország kifosztása mellett jelentős személyes vagyongyarapodást is élveztek, és a kommunizmus után ma a posztkommunista EU védelmében tündökölnek. Akik a berlini nyilatkozatban ünneplik, hogy végérvényesen megszűnt Európa természetellenes megosztottsága, csak azt nem látják, hogy a háttérben minden korábbinál erősebb gazdasági megosztottság van.

Kik következhetnek Angela Merkel, Gyurcsány és társai után az európai politikatörténetben? A történelem és előélet ismeretében egyszer Göncz Kinga is lehet az EU soros elnöke. Kovács László EU biztos utódjaként pedig eddigi munkálkodása, az EU érdekek magyarországi érvényesítése alapján Kóka, Molnár, Magyar Bálint, jelenlegi és volt miniszterek neve joggal jöhet számításba ebben az alkotmány nélküli Európában. Erdő Péter pedig akár a pápai trónus várományosa lehet, csak ez már nem a keresztény Európa lesz.

**1988 FEBRUÁRJÁBAN A GELLÉRT SZÁLLÓBAN ALAKULT ÚJJÁ
A MAGYARORSZÁGI PÁNEURÓPAI UNIÓ
DR. HABSBURG OTTÓ
A PÁNEURÓPAI UNIÓ NEMZETKÖZI ELNÖKE JELENLÉTÉBEN**

**AZ IDEGEN ELNYOMÁS ÉS DIKTATÚRA ÉVTIZEDEI UTÁN 1990-BEN
ITT KEZDHETTE MEG A SZERVEZET TEVÉKENYSÉGÉT HIVATALOSAN
IS, MAGYARORSZÁG EURÓPAI UNIÓS CSATLAKOZÁSÁÉRT.**

Budapesten márványtábla hirdeti, mikor adták el az országot a kommunisták a Habsburgoknak, így került az államvagyon zsidó kézből zsidóéba. A Rózsadombon még nincs ilyen emléktábla...

2007. május 1-én Habsburg Ottó magyarországon tartózkodó fiának, a Magyar Vöröskereszt elnökének gondolatai hangzottak el a Magyar Rádió hullámhosszán Az én hazám című sorozatban:

„Amikor édesapámat magyarországi látogatásai alkalmával elkísértem és itt tartózkodásom alatt személyes élményeket szereztem, akkor éreztem egy szívbeli vágyat, hogy nekem itt kell élnem. Nekem tehát Magyarország, családi hagyományok alapján is hazám, de magam választotta haza is. Tudom, hogy sok magyar még ellenszenvvel gondol azokra a Habsburgokra, akik Rákóczi és Kossuth ellen hadat viseltek. De én egyrészt arra az Árpád-házi királyra, IV. Lászlóra emlékezem, aki az első Habsburg császárt, Rudolfot 1278-ban trónra segítette, másrészt a Habsburgokra, akik élvezték a magyarok szeretetét. József nádorra és fiára, István nádorra, Erzsébet királynéra, de még inkább nagyapámra, IV. Károly királyra és apámra, akik teljes mértékben azonosultak a magyar néppel. Ha a nagyapámnak több időt hagyott volna a történelem, ma bizonyára olyan szeretet övezné, mint amilyen szeretettel fogadják édesapámat Magyarország valamennyi településén, ahol megjelenik. Amikor az Európai Parlament tagja volt, Magyarországot hivatalosan nem képviselhette, de a magyar ügyek tárgyalásán mindenkor küzdött a magyarokért. Nagyapám és apám a példaképeim. Kereszténynek és magyarnak vallom magam. Ez határozza meg értékrendem. Így érzem Magyarországot hazámnak, és szívből örülök, hogy magyar állampolgárként dolgozhatok itt, ezen a földön. József nádorra azt mondták, a Habsburgok magyar ága. Szeretném hinni, hogy majd rólam és utódaimról mondják: magyar Habsburgok.”

Május elseje 1776 óta az illuminátusok ünnepe, emlékeztetvén arra a napra, amikor a zsidó származású Adam Weisshaupt befejezte alapító munkáját. Azóta a sátáni rend megszervezésének hivatalos napja, később jogfolytonosan a kommunisták nagy ünnepe. Az illuminátusok célja a világ minden kormányának elpusztítása és a vallások, a kereszténység kiirtása, a gonosz világuralmának megvalósítása, az új világrend. A világbéke, a szabadság, testvériség, egyenlőség szabadkőműves jelszavai mögött a világ nemzetjeinek öntudatát, kulturáját és történelmét zúzzák szét.

Habsburg György ma a világkormány meghosszabbított keze, egyik

magyarországi helytartója, szavaiból a magyar történetírás Habsburg, zsidó, kommunista múltjának folytatása olvasható ki, ami megfelel a jelenlegi uniós elvárásoknak. Élő bizonyíték napjaink történelem-hamisítására, amit megelőz a kommunista történetírás, a százötven éves Habsburg-zsidó ferdítések láncolata. 2007 márciusában tudós javaslat született arra is, hogy a nemzeti ünnepek sorában a kiegyezés váltsa ki a forradalmat, 1848. március 15. helyett az 1867-es kiegyezés lenne ünnepelendő. Meghamisított az ország ezeréves történelme is. E példák sorozatából joggal feltételezhető, hogy a hivatalos magyar őstörténet-írás is hamis alapokra épül.

Zsidók és hazugságok

„Titkos társulatok alakultak az anyag felhalmozására, a hatalom megbénítására.

De alakultak titkos társulatok az arany, gyémánt s minden érték lefoglalására és a köszén elpusztítására.

Társulatok alakultak a fajtalanságra, a testi élvezet kihasználására.”

Csontváry

A legújabb Gyurcsány-botrány nagyot durrant, mint nemrég a Medgyessy-féle D-209-es. Mindkettő kirobbantása jól időzítetten történt. A botrányok „főhősei” a kommunizmus kiszolgálói, annak mindenkorai haszonélvezői, kulcsfigurák az MSZMP és jogutódja, az MSZP történetében is. Felvetődik, hogy a botrány kirobbantása az ellenzéknek volt érdeke. A másik elméleti lehetőség a figyelmet félrevívő „önrobbantás”, mintha a „tolvaj kiáltana rendőrért”, azaz maga az MSZP szivárogtatta ki a hírt, és gerjeszti az indulatokat. Erről hallgatás van, de ebben az esetben is cinkosak az ellenzékieknek nevezett pártok, ha nem lépnek határozatosan a botrány okainak tisztázásában. Mindkét eset a zavarkeltést, az ország jelen helyzetében érzett jogos állampolgári indulatok levezetését, és az 1956-os események 50. évfordulójáról a figyelem elterelését is szolgálja.

A részben hazug, máskor elhallgatással tarkított hírözönben nehezen tisztázhatók a hatalmi és érdekszövetségi szálak. Debrecenben, az ország második legnagyobb városában történetekből egy új bizonyíték olvasható ki. A debreceni (helyben „királyi”, értsd Fidesz szócsövének használt) televízió 10 napja folyamatosan vezető hírben tudósít a debreceni Kossuth téri tüntetésről, anélkül azonban, hogy a pontokba szedett követeléseket ismertetné. A tüntetés helyszíne a londoni Hyde-park szabadságára emlékeztet, ahol jól időzítettem egymás után jelent meg és szólalt fel Kósa Lajos, a város fideszes polgármestere, Bölcskei Gusztáv tiszántúli és Tőkés László Királyhágó melléki református püspök is. Az utóbbiak legmagasabb szinten a Fidesz támogatói, ha itteni beszédükben erről nem is tettek említést. Tőkés László például az összetartás, megmaradás és kitartás hármas gondolkörében éppen azt emelte ki, hogy hibás a közéletnek bal és jobb irányba terelése, helyette a nemzetben való gondolkodás kialakítása lenne a kívánatos. Beszéde közben többször felhangzott a jelenlévők ritmusos követelése: „Vesszen Trianon!”, majd pedig a „Rendszerváltást akarunk! Rendszerváltást akarunk!” Tőkés Lászlót a debreceni Kossuth térre érkezésekor a helybeli zsidó hitközség előljárói követték, ami azért nem véletlen, mert a püspök az általuk adományozott Tolerancia-díj kitüntetettje. Az említett szónoki hármas, a felszólalók között szereplő Kósa Lajos, Bölcskei és Tőkés püspökök mindannyian a zsidó hitközség lekötöztetettjei, Tole-

rancia-díjasai. A fentiekből látható, hogy az idézett események hátterében Debrecenben nem az MSZP, de nem is a Fidesz, hanem a helybéli zsidóság áll. Ezen állítás ellenpróbája is igaz: a Kossuth téren nyilvánosan felszólalók tarka seregében számos nyilatkozat hangzott el, köztük a már említetteken kívül a katolikus egyháze is, de a zsidó hitközségé nem. A zsidóság marad a háttérben, miközben tevékenységéből kiolvasható, hogy másokat, lekötelezettjeit tolja maga előtt.

A zsidóság számára vannak nyíltan támadhatatlan értékek is. Ilyen Arany János személye. Vele kapcsolatban érdemes két budapesti emlékhelyének környékét megnézni. Az egyik a Kerepesi temető, ahol sírja van. A nemzet méltó kegyelettel és tisztelettel temette el nem messze Vörösmarty sírjától. A síremlék hátterében ma a Munkásmozgalmi Panteon látszik. Mondhatjuk persze, az évszázadok találkozása, a helyet azonban emberek jelölték ki.

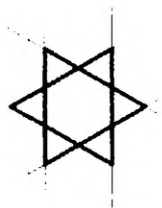
Arany János szobra pedig a Múzeumkertben van, a Magyar Nemzeti Múzeum épülete előtt. A klasszicista épület homlokzata előtt áll az egyik legszebb magyar köztéri szobor. Lábainál azonban a magyar kultúrától idegen, a magyar történelem számára is jelentéktelen eseményről tudósító tábla van. 1993-ban, az úgynevezett rendszerváltás után került oda, és egy 1913-as eseményről szól (lásd a tábla szövegét). Az 1913-as év Ferenc József kora. Baha`i Ullah látogatása esemény volt a Habsburg időkben, ami a rendszerváltás utáni időkben is megfelel a háttérhatalomnak, ezért került a magyar nemzeti emlékhelyre a tábla. Csak mellékesként említhető, hogy az Arany János szobra mögötti zászlórúdon most 12 csillagos Európai uniós lobogó van ugyanott, ahol korábban a szovjet zászló is lengett. Baha`i Ulláh, arab nevén „Isten fényessége” ismert vallási vezető által a XIX. század közepén alapított vallás. Alapítója a bábizmus követője volt, s az 1850-ben kivégzett Báb halála után átvette a vallási közösség vezetését. 1867-ben kihirdette, hogy ő az „akiben Isten meg fog nyilatkozni”. A bahá`ik szerint Jézus, Mohamed, Zoroaszter és Buddha után Bahá Ulláh a következő az isteni megnyilvánulások sorában, s tanításai egy új világrend csíráit jelentik. A baháizmus alapvető tanítása az egyházak és az emberiség egységét hirdeti. Szerintük az összes nagy vallásalapító az Isten megjelenése és az emberi nem fejlődését szolgáló isteni akarat végrehajtója, mivel a nagy vallások ugyanazt az igazságot tanítják. Az Isten egységével összhangban a baháik hisznek az emberiség egységében is,

ért küzdenek a faji, társadalmi és vallási előítéletek felszámolásáért. A bahái vallás nyitva áll mindenki előtt, aki elfogadja tanításait. (Néhány dátum egybeesése: a bahái év március 21-én kezdődik – nálunk egykor a Tanácsköztársaság napja, bahái évfordulók: április 21 – Lenin születése, május 2. – Kádár János kihantolása). A Magyarországi Bahái Község Központja pedig Budapesten az V. kerületi Ferenciek terén, a ferences templom és rendházzal átellenben. Egy keresztény központtal szemben egy keresztényellenes... A baháizmus szervezeti felépítése is egy új világrend mintájául szolgál. A kormányzat alapegysége a helyi vallási tanács, amit a közösségek választanak meg. Küldötteket választanak az országos konvencióra, amely megválasztja az országos hatáskörű nemzeti vallási tanácsot. Ezek hívják össze a nemzetközi konvenciókat és

Arany János szobra a Baha'i emléktáblára néz a Magyar Nemzeti Múzeum kertjében

megválasztják az Igazságosság Egyetemes Házaként ismert legfelsőbb kormányzó szervet. Székhelye az izraeli Haifában van. A bahái vallásban vannak kinevezett tisztségviselők is, mint az Isten Ügyének Kezei. Ime az ő kezei érnek el Izraelből Arany János szobraig is...

„ÁLDOTT A MÁRTÍROK EMLÉKEZETE”

ELHELYEZTE A MAGYARORSZÁGI EVANGÉLIUMI TESTVÉRKÖZÖSSÉG ÉS A WESLEY JÁNOS LELKÉSZKÉPZŐ FŐISKOLA A HOLOKAUSZT 60. ÉVFORDULÓJÁN 2004

E tábla több magyar nagyváros pályaudvarán megtalálható anélkül, hogy zsidó eredetére közvetlenül utalna. E táblát nem a történelmi egyházak és nem is a zsidó hitközségek helyezték el. A négy rögzítőcsavaron azonban rejtetten ott van a Dávid csillag (lásd jobb szélén kinagyítva).

A fenti tények ismerete 2006-ban történelmi fontosságú. A nándorfehérvári diadal 550. évfordulóján a magyarok Európa megmentői voltak, most e kis nép hívhatja fel a világ figyelmét arra, hogy Európát újabb betolakodók fenyegetik. Amit a fejlettnak mondott, de agymosott Nyugat már nem lát, vagy hallgatásával egy új hatalom kiszolgálója, annak veszélye itt a keleti végen látszik legtisztábban.

Két gondosan megtervezett esemény került egyetlen napra, 2006. szeptember 17-e krónikájába. Az egyik, Salkaházi Sára boldoggá avatása délelőtt, a Gyurcsány-botrány kirobbantása pedig az estére szóló volt. A Salkaházi-program gondos előkészítése tagadhatatlan, de a magyar belpolitika közelmúltjára emlékezők (értsd: ügynökmúltak) számára egyértelmű, hogy a Gyurcsány körül kavart vihar időzítése sem volt véletlen.

E két eseményt az egyik televíziós csatorna a következőképp társította: képpel és hanggal tudósított a boldoggá avatásról, miközben a szent áhítatot megtörte a képek alatt futó szalagtudósítással, eképpen:

KÉPERNYŐ: Erdő Péter bíboros szavai: „A mostani szentmisében ünnepélyesen kihirdetjük Salkaházi Sára szociális testvér boldoggá avatását.”

FELIRAT: „Nincsen sok választás, azért nincsen, mert elkúrtuk. Nem kicsit, nagyon. Európában ilyen böszmeséget még ország nem csinált, mint amit mi csináltunk.

KÉPERNYŐ: Erdő Péter: „A hit önmagában, tettek nélkül, holt dolog.”

FELIRAT: „Nyilvánvalóan végig hazudtuk az utolsó másfél, két évet. Teljesen világos volt, hogy amit mondunk, az nem igaz.”

A közvetítésben elhangzott még, hogy Salkaházi példája nem egyedi a katolikus egyház történetében, hozzá hasonlóan Mindszenty József és Apor Vilmos is vállalta az üldöztetést. Erdő Péter így megemlékezett Mindszentyről, miközben Salkaházi boldoggá avatását maga kezdeményezte, de ugyanezt nem tette meg történelmi elődje, Mindszenty esetében. Nyitott kérdés, hogy a Salkaházival együtt ugyanazon ügyért vértanú halált halt hitoktató, Berkovits Vilma (nevét a Duna parti emléktábla is őrzi) miért nem kerülhetett a boldogok sorába. Effajta boldoggá avatás Magyarországon utoljára 1083-ban volt, amikor Szent István, fia Imre és Gellért püspök avatása történt. E tény alapján mintha Salkaházit éppenséggel Szent István-i magaslatokba kívánták volna emelni. A boldoggá avatás és a botránykeltés, a mindkettőről szóló tudósítások is ugyanazon háttérhatalom tevékenységének dokumentumai.

A HAZUGSÁG MÉRTÉKEGYSÉGE

Ha lenne politikai mérésügyi hivatal, bevezetné a hazugság mértékegységét, ami I gyurcsány. Az aljas indokból elkövetett hazudozás lehetne a gyurcsány-négyzet, a nemzet elleni hazugságok mértékegysége pedig a gyurcsány a köbön. Nemzeti és állambiztonsági érdekből most az utóbbival kell foglalkozni, hiszen a gyurcsányi hazugság-hiszteria - mint jövendölték – egy hónap után érthetően csendesedett. Az ezt követő október 23-a tűnt utolsó esélynek az ébredésre, annak felismerésére, hogy a szeptemberi (őszinteségi rohamban elkövetett) gyurcsányi hazugságnál van nagyságrenddel nagyobb is. A káromkodás fokozása azonban mellőzve.

Lehet-e nagyobbat hazudni Gyurcsánynál? Természetesen. Lehet-e fokozni a kommunista diktatúra évtizedei alatt elkövetett becsapásokat? Mindezeket már időtartamban is meghaladja az az évszázados fondorlatos megtévesztés, amit a zsidóság tett a magyarság ellen. Ennek igazolására azonnal fellapozható a minden család otthonában fellelhető ÚTMUTATÓ a 2005. évi személyi jövedelemadó bevalláshoz, melynek 7. oldalán kezdődik az egyházak listája. A felsorolás elején a Magyar Katolikus Egyház, a Magyarországi Református Egyház, a Magyarországi Evangélikus Egyház, ezt követi a Karma-Kagyüpa Közösség, később a leghosszabb nevű OM VISHWA GURU DEEP HINDU MANDIR Vallási Közösség és Szellemi iskola, a leghangzatosabb nevű pedig a Szakja Tasi Csölig Buddhista Egyházközösség. A zsidóság NINCS a magyar történelmi egyházak sorában! A nevében zsidó (és az alig felismerhető, mégis zsidó érdekeltségű) csoportok elvegyülnek a hivatalos nyomtatvány 129 csoportosulást tartalmazó felsorolásában. Közülük ma a legismertebb nevű a MAZSIHISZ (Magyarországi Zsidó Hitközségek szövetsége), melynek neve éppenséggel azt mutatja, hogy nem egyház, hanem civil szervezet. Ugyanolyan szövetség, mint a KÉSZ (Keresztény Értelmiségiek Szövetsége), ami természetesen nem azonos sem a katolikus, sem a református egyházzal. Megjegyzendő, hogy a KÉSZ az egyházak listáján nem is szerepel, és nem kér adományt az adózók egyházi felajánlásából. A MAZSIHISZ azonban igen, az idézett adózási ÚTMUTATÓ egyházi rangsorának 32. helyén. A MAZSIHISZ-nek természetesen nem rabbija van, hanem elnöke, alelnöke, akiknek nem a zsidó hitéletben, hanem a magyar politikában van szerepe. Világosan

mutatja ezt a debreceni zsidó hitközség is, melynek ügyvezető igazgatója egy volt szocialista építőipari vállalat kultúrfelelőse, elnöke pedig a helyi kórház (anyagi botrányai miatt) bukott gazdasági igazgatója. Nem is kellene velük foglalkozni, ha nem ez a hitközség szervezné rendszeresen, immár hetedik éve a zsidó testvérközösségek nemzetközi konferenciáját. Ennek keretében rendre meghívták és díjazták a politikai élet előjáróit, így Kósa Lajos (Fidesz) debreceni polgármestert, Torgyán József (FKGP) minisztert, Nagy Bercelt (az Országgyűlés alelnöke, Áder János tanácsadója volt), Kiss Péter (MSZP) kancellária minisztert. Az általuk alapított tolerancia-díjban részesültek a helyi és az országos, tudományos és hitélet vezetői: köztük Glatz Ferenc (MTA akkori elnöke), Bölcskei Gusztáv református püspök, Várszegi Asztrik pannonhalmi főapát és legutóbb Erdő Péter bíboros, esztergomi érsek. A debreceni hitközségnek nincs rabbija sem, így Erdő Péternek a helyi hitközség által adományozott tolerancia díja érseki rangjához méltatlan közegben került átadásra.

2006. októberének eseménye még, hogy Erdő Pétert megválasztották az Európai Katolikus Konferencia elnökének. A MAZSIHISZ egy helyi, az Európai Katolikus Konferencia pedig egy európai civil szerveződés, ami lehet a Vatikán meghosszabbított karja, de működésében politikai célokat szolgál. Az utóbbi elnökeit nem nemzeti, hanem éppenséggel nemzetek fölötti, európai érdekből és szolgálatért nevezik ki. Az európai szolgálat ma hazaárulást jelent politikai, egyházi és tudományos szinten. A MAZSIHISZ név szerint is zsidó, az Európai Unió pedig megjelölés nélkül a nemzetközi zsidóság alattomos erőszakszervezete. Erdő Péter közszereplésével az a kép válik teljessé, melyben látszólag demokratikus keretekben (pl. európai uniós parlamenti választással, de alkotmány hiányában!) a vezető politikusok, az egyházi és a tudományos élet előjárói és a rejtőzködő zsidóság szövetsége dönt.

A kor, melyben élünk: október 23-án a senki által meg nem választott magyar miniszterelnök és erkölcsileg bukott kormánya 650 millióért egy beton dollárpiramist, 1956 emlékét meggyalázó emlékművet avat. Ugyancsak 650 millióba kerülő ünnepek keretében a világ vezetői politikusai hivatalosak az ünnepekre, Erdő Péter a MAZSIHISZ és Európa kitüntetésével adja áldását rá. Mintha Márai gondolatával ismétlődnének az 50 éve történetek: „És a világ beszél csodáról./ Papok papolnak bátorságról./ Az államférfi parentálja./ Megáldja a szentséges pápa.”

Glatz Ferenc és Vízy E. Szilveszter vezetésével a Magyar Tudományos Akadémia is fényes külsőségek között rendezte meg 56-os emlékkonferenciáját, idézve `56-nak a kádári, és a ma sem külön posztkádári értelmezését. Mert a tudósok sem a költő nyomán keresték a választ: - Miért, hogy meghasadt az égbolt./ Mert egy nép azt mondta: „Elég volt.”. A magyar népet évszázadokon át sanyargatta a „trón és oltár” szövetsége, a mai utódok álnemzeti, álkeresztény és áltudományos színben teszik ugyanezt. Ha vezetői nem, de a magyar nép, a tizenötmilliós magyar nemzet érti-e még, lesz-e bátorsága kimondani, hogy: HABSBURG, KOMMUNISTA, CIONISTA UNIÓ – BÜSZKE, SZABAD MAGYARNAK NEM VALÓ!

HERDERT FELEDNI, CION BÖLCSEIT ÉS A KGB-T ISMERNI KELL!

Magyarország másfél évszázada idegen érdek és kényszer szülte változásokon megy keresztül. Az utóbbi hat évtized többlepcsős „reformpolitikája” valójában lehengerlő sikerekről szóló ámokfutás, miközben a magyar érdek következetesen, vérszesen háttérbe szorul. E folyamat megállításához tiszta gondolat és tisztességes vezető kell. A megértés forrása: egy történelmi hazugság feltárása (Herder), majd két elhallgatott dokumentum (CION bölcseinek és a KGB 45 pontjának) ismerete.

1. **NINCS herderi jóslat!** Herder (német gondolkodó, meghalt 1803-ban) sehol nem írt magyar nemzethalálról! Az irodalmi és történelmi köztudatban mégis az ő nevével jövendölik a magyar nép kihalását. Két évszázad hazugsága úgy ivódott be a közgondolkodásba, hogy manapság Herder idézése szinte egyet jelent a nemzethalál rémével. Herder környvtáryi írásainak mindössze egy félmondatában van olyan utalás a magyarokra, amely szerint „félő, hogy maga a nyelv is eltűnik”. Még ez a megállapítás sem Herder sajátja, hanem egy Mária Terézia korabeli Habsburg-barát jezsuitától származott, alapja a Kárpát-medence történelmének és etnikumának félreismerése, amit később maga Herder is bevallott. A herderi jóslatnak nevezett valótlanságot az évszázados Habsburg, pánszláv és zsidó érdek (értsd: magyarsággal szembeni érdek) táplálta.

A két évszázados folyamatos történelem-hamisításra jellemző, hogy a magyar nemzethalál programszerű terjesztése a mai napig tart. Ugyanekkor elmarad a zsidó történelem idézése Herdertől, pedig az „Eszmék az emberiség történetének filozófiájából” című műve 12. könyvének terjedelmes fejezetében foglalkozik vele. Ezt írja: „úgy adom elő a héberek történetét, mint ők maguk.”, „Az Izraeli Királyságnak tulajdonképpen nem volt törvényes alkotmánya.”, „...egy ország, amelynek berendezkedése sem a belső, sem a külső feltételekkel nincs összhangban, a világnak ezen a táján nem lehetett életképes.”, „...vallásosságuk képmutatássá vált, tanultságuk egyetlen könyv szörszálhasogató magyarázatává, patriotizmusuk szolgál ragaszkodássá a félreértett régi törvényekhez, olyannyira, hogy a szomszédos népek megvetették vagy gúnyolták őket.”, „Isten népe, mely valaha magától az Égtől kapta

hazáját, évezredek óta, úgyszólván születésétől fogva, élősdni növény más nemzetek törzsén, ravasz alkuszok nemzetsége majdnem minde-
nütt, amely minden elnyomás ellenére sem vágyik sehol saját otthonra és megbecsülésre.”

Tehát van Herdertől származó hiteles irodalom is. A nemzethalál helyébe azonban Arany János életművét és örökérvényű gondolatát kell visszaültetni:

„És ne gondold, hogy kihalnak/ Sújtott népek hirtelen,
Amíg össze-zeng a dalnok/ S a nemzeti érzelem.”

2. LÉTEZIK a Cion bölcseinek jegyzőkönyve, a zsidó világbirodalom tervével, ami az alábbi hangvételen íródott:

Szuperkormányunk a törvényen kívül álló keretekben működik. Ítéleteket fogunk végrehajtani, ölni fogunk és kegyelmet gyakorolni. Akarat-erővel uralkodunk, mert kezünkben van egy valamikor hatalmas, most általunk legyőzött párt öröksége. Fegyvereink pedig a határtalan becs-
vágy, égő kapzsiság, irgalmatlan bosszú, gyűlölet és rosszindulat.*

Tőlünk indul ki a mindent elnyelő terror. A mi szolgálatunkban minden véleményt, minden doktrínát képviselő személyek állnak: monarchisták, demagógok, szocialisták, kommunisták és mindenféle

álmodozó utópisták. Mindezeket felfegyvereztük felad-
taik elvégzésére: mindegyi-
kük a saját maga számlájára
ássa alá a tekintély utolsó
maradványait, igyekszik meg-
dönteni minden fennálló
rendet. Ezek a törekvések
nyugtalan-ságot idéznek elő
minden államban; az államok
nyugalomra intenek, készek
meghozni minden áldozatot
a béke érdekében; mi azon-
ban nem fogunk nekik békét

Debrecenben Kósa Lajos és Sásdi András. Budapesten Demszky Gábor építkezik

idni, amíg nyíltan és alázatosan el nem ismerik államok feletti szuperkormányunkat.*

A gójok azzal, hogy pártokra szakadtak, a zsidók kezébe adták magukat. A pártharcokhoz ugyanis pénz kell, és a pénz mind a mi kezünkben van. Kezünk benne van a törvényhozásban, a választások lebonyolításában, a sajtóban, az egyén szabadságában, mindenekfelett azonban a nevelésben és közoktatásban... * („ha magadban beszélgetsz, ő, a zsarnokság kérdez, képzeletedben se vagy független, ... mert ahol zsarnokság van, minden hiában, ... mert ott áll eleve sirodnál, ő mondja meg, ki voltál, porod is neki szolgál.”)**

Félrevezettük, elszédítettük és elrontottuk a nem zsidó fiatalságot azáltal, hogy olyan elvek és elméletek alapján neveltük, amelyekről tudjuk, hogy helytelenek, de amelyeket mégis a lelkére kötöttünk. Nagyszerű eredményeket értünk el azzal, hogy a törvényeket ellentmondó értelmezésekkel kiforgattuk valódi értelmükből. Ez azzal az eredménnyel járt, hogy ezek a törvényt magyarázatok először elhomályosították, majd érthetlenné tették a törvényeket olyannyira, hogy a törvényhozás összekuszált szövevényében még maguk a kormányok sem tudnak eligazodni.*

Önök azt mondhatnák, hogy a gójok fegyverrel a kezükben fognak nekünk jönni, ha idő előtt rájönnek arra, hogy valójában mi folyik körülöttük; ez ellen azonban Nyugaton oly szörnyű terror eszközünk van, amelytől még a legbátrabbak is remegnek, a földalatti helyiségek, a földalatti vasutak, azok a földalatti folyosók, amelyek még az idő elérése előtt készen lesznek valamennyi főváros alatt, s ahonnan ezeket a fővárosokat minden szervezetünkkel és irattárunkkal együtt a levegőbe fogjuk röptetni.*

(Az idézetek forrása: *Herzl T.: Cion Bölcsseinek Jegyzőkönyvei, **Illyés Gyula: Egy mondat a zsarnokságról)

3. VAN KGB és vannak titkosított dokumentumai. Például a bennszülöttek leigázásának alapelveit összefoglaló 45 pont, melynek forgatókönyve szerint zajlott Magyarország 1945 utáni egész történelme, beleértve az 1989-es elhazudott rendszerváltást is. (Valamennyi pontja megtalálható e sorok írójának Alattomos agymosás c. könyvében) A következőesen magyarellenés (internacionalista, kozmopolitika) tevékenység kulcspontjai:

Meggyorsítani a ... bennszülöttek likvidálását (értsd: népirtás)

Meg kell gyorsítani az összes párt egy szervezetbe történő egyesítését (értsd: diktatúra)

A bennszülött vezetés nyilvános fellépései lehetnek nemzeti és történelmi színezetűek, de azok nem vezethetnek a nemzet egységéhez.

Ha létrejön egy olyan jellegű szervezet, amelyik ... szorgalmazná a hivatalos vezetés gazdasági tevékenységének ellenőrzését, azonnal be kell indítani ellene nacionalizmus és sovinizmus vádjával egy rágalom-hadjáratot. Ezt a következőképpen kell csinálni: emlékhelyeink megszegyénítése, temetőink megrongálása, nemzetünk és kultúránk befektetését hirdető, és a velünk kötött egyezmények értelmét kétségbe vonó rölapok kiadása. A propagandamunkába be kell vonni a bennszülötteket, és kihasználni a velünk szemben létező gyűlöletet.”

Az önsajnálát keltése, önmerénylet provokálása alapján joggal felvethető, hogy a jelenlegi Gyurcsány-botrány kirobbantása is önérdekből, önvédelemből született. Az idegen ügynökök máig tartó jelenlétére példa volt a Medgyessy-botrány. A harsogó IGEN-propaganda hátterében a Parlament nemet mondott az ügynökmúlt felszámolására, és a nemzetközivé dagadt újabb miniszterelnöki botrány kivizsgálására. A legfőbb népképviselő többszörös bizonyítékát adta a nemzetárulásnak. Ezért kell a herderi hazugságot feledtetni, Cion bölcseit leleplezni, a KGB tevékenységét megismerni és hirdetni, hogy az ország mai bajainak forrása az Európai Unió diktátuma.

A HÁTTÉRHATALOM BIZONYÍTÉKAI

Ma a magyarság (értsd: a szavazásra jogosultak többsége) alattomos igymosás, történelmi tudatlanság állapotában van, melynek talaján az ország tudatos gyarmatosítása, évezredes kultúrájának szétzúzása folyik, a jogtiprás és csődbe juttatás hatalmas kísérlete valósul meg. A végórákban sokan fújnak riadót, miközben a legharsányabbak ismét a háttérhatalom bérencei, akik félreviszik az ország szekerét.

Ma a Kárpát-medencében amerikai-zsidó-liberális-szabadkőműves érdekérvényesítés folyik. Ennek során az újsütetű és alacsonyabb rendű amerikanizmus kerül fölébe a hagyományos európaiságnak, a farizeus zsidóság üli diadalát a kereszténység fölött, humanizmust hirdetve liberális és szabadkőműves álarcban folyik a nemzetgyilkosság. A folyamat leírására egyetlen jelző nem is elegendő, ezért kell tudatosítani az amerikai-zsidó-liberális-szabadkőműves (a továbbiakban betűszóval AM-ZSI-LIB-SZAB) megjelölést, mivel a jelzők egyedi használatakor a háttérhatalom nemzetközi zsidósága az ismert módszer szerint rögtön antiszemitizmust kiált. A megnevezett zsidó ekkor áthazudja magát liberálisnak, akit pedig liberálisnak jelölnek, az rögvest szabadkőműves álarc mögé bújik. Így tekereg kígyóként a hazugság láncolata.

A háttérhatalom létének legutóbbi bizonyítéka az elmúlt évtized három népszavazása: 1997-ben Magyarországnak a NATO-hoz, 2003-ban az Európai Unióhoz való csatlakozásáról, 2004. december 5-én pedig a kettős állampolgárságról szóló népszavazás végeredménye következetesen megfelelt a háttérhatalom, az AM-ZSI-LIB-SZAB elvárásoknak. A NATO-hoz és az EU-hoz való csatlakozás (helyesebben csatlakoztatás) nem nemzeti, hanem nemzetközi érdek volt, mivel mindkettő a nemzetközi zsidóság erőszakszervezete. A kettős állampolgárságról szóló népszavazás pedig annak bizonyítéka, hogy a demokratikusnak nevezett, valójában aljas, alattomos módszerek, a médiadiktatúra alkalmazásával a magyarság önmegtagadásra, a nemzeti érdek nyílt letagadására is képessé tehető. Mindkét nemzetközi szervezetbe való belépés után napokon belül fekete levesként ömlött az emberek nyakába az a valóság, ami szöges ellentétben állt a korábban hirdetett előnyökkel. Nem volt ez másként a legutóbbi Gyurcsány-féle „választási győzelem”-mel sem, amikor a kampányban csak az ország valós helyzetéről nem esett szó. Érdemes felidézni a NATO-népszavazáson feltett kérdést: „Egyetért-e

azzal, hogy a Magyar Köztársaság a NATO-hoz csatlakozva biztosítsa az ország védetségét?” Hasonlóképp félrevezető (és jogilag hibás) volt az EU népszavazás kérdése: „Egyetért-e azzal, hogy a Magyar Köztársaság az Európai Unió tagjává váljon?” Két tény maradt ki a kérdésből, nevezetesen a mód, mely így hangzott volna: „a csatlakozási szerződés szerint”. Még fontosabb, és azóta is elhallgatott kérdés, hogy a választópolgár egyetért-e azzal, hogy Magyarország a szabadkőműves Nyugat-Európához csatlakozzon? A kérdésre csak az lett volna jogosult választ adni:

1. aki tudja, hogy mi a szabadkőművesség;
2. aki érti, hogy a XX. századi diktatúrák ugyanannak a szabadkőművességnek a hajtásai;
3. aki megérti, hogy a szabadkőműves unióhoz szabadkőműves államok csatlakoznak, ezért minden magyar kulcspolitikus is szabadkőműves.

Lezajlott tehát három népszavazás, nemzeti köntösben, a nemzeti érdek hangsúlyozásával, de a nemzetellenes erők gondosan megtervezett győzelmével. Aki egyből nem értene, annak itt van immár három példa, és a történetnek még nincs vége.

A korábban megosztott Európa keleti és nyugati felében a szabadkőművesség igényei alakult az országok sorsa, beleértve a szocialista rendszereket is. Aki a személyes hasonlatokból jobban ért: az akkori Elnöki Tanács elnökei (államfők), Dobi István és Losonczi Pál ugyanolyan bábfigurák voltak az akkor orosz (egyébként zsidó-liberális-szabadkőműves) hatalom kezében, mint manapság Göncz, Mádl és Sólyom. Nemzeti érdek képviseléséről sem akkor, sem most nem lehetett szó. Aki ismeri a KGB 45 pontját a leigázás alapelveiről, a bennszülettekkel (pl. magyarokkal) való bánásmódról, az el tud igazodni napjaink eseményeiben is: „A bennszülött vezetés nyilvános fellépései lehetnek nemzeti és történelmi színezetűek, de azok nem vezethetnek a nemzet egységéhez.” A nemzeti színben való tetszelgés bevett módszer, a lengyeleknél a szovjet érdekek kiszolgálása idején Kosciuszko-hadsereg megjelöléssel a lengyel szabadságharcos nevét becsstelenítették meg. E módszer szinte jogfolytonosan vezet Orbán Viktorig, aki a hatalom kezében most nemzeti hős jelölt. Orbán a kiválasztott ember

Nagy Imre újratemetésén elmondott beszéde óta, aki az 1956-os szabadságharc 50. évfordulóján a nemzetárulás újabb bizonyítékát adhatja. Bár jogosnak hat a „Jó reggelt, Magyarország!” felhívása, miszerint „a magyar demokrácia nem épülhet hazugságra, nem engedhető meg, hogy ezeket a hazugságokat a Gyurcsány-kormány a magyar emberekkel fizettesse meg stb....” Orbán maga is a legnagyobb hazugságok hordozója. Ez vonatkozik politikai (szabadkőműves) múltjára, ezzel együtt az egész uniós politikájára, melynek kulcsmondata volt: „az unióban egyetlen akarat érvényesül, és ez a választók akarata”. A mondat első fele ugyanis igaz, az egyetlen akarat az amerikai-liberális-zsidó-szabadkőműves diktátum, de ez értelemszerűen nem lehet azonos a (nemzeti) választók akaratával. Csak a tudatlanság talaján hihet bárki is a Jó reggelt, Magyarország! dokumentum azon megállapításában, mely szerint 2006-ban a rendszerváltoztatás óta először történt Magyarországon szervezett és nyílt politikai hazugság, amikor eltitkolták az ország valós helyzetét, korlátozták az igazság megismeréséhez való jogot, a tájékozódás szabadságát, ezzel pedig az állampolgárok demokratikus jogát a döntés szabadságához. Orbán úr, eljött az igazmondás ideje, és Orbán elvtárs alkonya! Aki így érti jobban: Orbán közönséges zsidó bérenc, értsd az amerikai-zsidó-liberális-szabadkőműves érdekek székértelője.

2006. forró nyara, a régi-új kormány megszorító, egyúttal magyar-ság elleni intézkedései embermilliókat készítenek elgondolkozásra. A leírt évtizedes (de ismertén évszázados, vagy évezredes) történelemhamisítás megismertetésére évtizedek kellenének, mégis a közelgő október határidőt ad a cselekvésnek. Orbán a fizetett ellenzék nevében szeptember 23-ra a Hősök terére hívogat. A főpróba ideje valóban eljött, amilyen szeptember 23-a, olyan lesz október 23-a is. A hatalom „zenés-táncos”, emlékező, emlékmű-avató, hőst szentelő ünnepet készít októberre. Ezzel akarja feledtetni az 1989-es rózsadombi paktum azon pontját, mely szerint az 1956-os eseményeket, mint a kommunizmus megjavítását célzó mozgalmat kell beállítani, tehát szó sincs semmiféle rendszerváltásról. A hallgatás és elhallgattatás évtizedei után a hirdetett szólásszabadság idején már 1990-ben felismerhető volt, hogy a hatalom kisajátítja 1956-ot. Ezt bizonyítja a mostani, Dózsa György úti, az amerikai dollárpiramist formázó emlékmű építése is.

1956 októberében egyetlen gondolat körül - SZABAD ÉS FÜGGETLEN MAGYARORSZÁGOT! - nemzeti egység jöhetett létre, ennek hirdetése

áll előttünk a most következő évfordulón is. Ha 1456-ban egy kisebbség tudott szembefordulni és diadalt aratni ellenséges túlerőn, ha 1956-ban egy kis nép egy akkori világhatalommal éreztetni tudta, elég volt, akkor a hős és gondolkodó magyarok kései utódjai ismét kinyilváníthatják azt, amit az agymosott, jólétben dúskáló Nyugat most sem lát: Európa vesztét jelenti az alattomos amerikai-zsidó-liberális-szabadkőműves hegemonia. Ennek kimondása ma a magyarok küldetése. Ebben nincs vesztenivalója, mielőtt még a közel-keleti konfliktus látványos megoldásaként diadalmenetben megtörténik az új-izraeliták látványos betelepülése a Kárpát-medencébe. Ezért kellett volna százezres békés tömegnek kimenni az utcára már szeptember 23-án, de nem Orbán zászlaja alá, hanem a Parlamenthez, a lyukas nemzeti zászlóhoz. Ebből lehetett volna ugyanitt és szerte a pesti utcákon milliós tömeg október 23-án, amelyik megakadályozza a Dózsa György úti, '56-os emlékmű megcsúfoló, idegen érdeket dicsőítő bitófák, a „rozsdatemető” felavatását. A bajok forrása mégsem az emlékmű, de az emlékmű pontos tükörképe a magyarság leigázásának.

2006-ban a tiltakozások ellenére felavatott Dózsa György úti '56-os emlékmű

22 órás látogatás után elrepült Magyarországról az ifjabb Bush elnök. Történelminek beharangozott beszédének elhangzása után egy nappal sincs nyoma érdemi kritikának, amlt nem pótol a politológusok elemzése. A beszéd a döbbenet erejével hatott azokra, akik észrevették, hogy abban semmi nem utalt a magyarság sorskérdésének megértésére. Petőfi gondolatai álságosan hangzottak egy világhatalom képviselőjétől, miként korábban Habsburg Ottó is nevetségesen idézte kedvenc verseként az „Akasszátok fel a királyokat”. A beszéd helyszíne valóban történelmi volt: Ferenc József korának Citadellája, ahol Horthy fia emlékművének készült, majd a szovjet szabadságot hirdető pálmaágas nőalak szobra áll, ami most megfelel az amerikai (demokrácia-) igényeknek is. A beszéd hangvételére a címbeli jelzők illenek, bizonyáságul vis-szajátszhatók a felvételek.

A helyszín gondosan választott, a színpad jól megtervezett volt. Bush jött és szólt, de e nevezetes alkalmon az amerikai elnököt senki nem kérte fel beszédének megtartására. Így sem Sólyom László, sem Gyurcsány Ferenc nem kényszerült arra, hogy a televízió nyilvánossága előtt fejezze ki háláját az elnöknek. Ezt természetesen korábban megtették zárt körben a parlamenti díszebédnél. A háttérben hódoló közjogi méltóságok nem az első sorokat töltötték meg, és a kamera jóvoltából hátulról követve máig nem tudni, hogy kik voltak ott. A beszéd elhangzása után velük, a köz számára „arctalan sereggel” kezdődött az elnöki kézfogások sora, amit a Magyar Televízió helyszíni tudósítója – a stúdióból elhangzott kérésre - sem kommentált tényyszerűen. A hazai népszerűsége mélypontján álló Bush nem a magyar néphez szólt, hanem sajátjaihoz, ezúttal magyar helyszínről. A beszéd 1956 emlékének nyilvános megcsúfolása volt. Természetesen nem esett szó arról, hogy a hallgatás harvtizedei után 1990 óta az események elferdítése, tudatos kisajátítása történik. A közpénzen fenntartott, idegen érdeket szolgáló média nem szól a rózsadombi paktum 16. pontjáról, mely szerint „Az 1956-os eseményeket, mint a kommunizmus megjavítását célzó mozgalmat kell beállítani és csak azokat szabad szóhoz juttatni, akik ezt így értelmezik.” A rendezvény zászlódíszét egyenlő arányban adták a magyar és amerikai lobogók, hamis egyenrangúságot hirdetve a világ népei előtt. Bush érkezésének beharangozása az 1956 előtti tisztelgésről szólt, ezt

azonban cáfolta, hogy a beszéd nem a nevezetes 56-os lyukas zászló előtt hangzott el. Amint az elnök és Laura asszony a Kossuth téren sem ennél, hanem a hatalom állíttatta fekete gránit tömbnél koszorúzott.

Bush látogatása pontosan 4 hónappal előzte meg az 56-os szabadságharc 50. évfordulóját. Az elmúlt napokban két nevezetes budapesti megmozdulás érdemelt figyelmet: A Szabadság téren tüntetés volt a frissen aranyozott szovjet emlékmű eltávolításáért, majd a Parlament körül több ezres tömeg formált élőláncot a magyar genocídium ellen, melynek legújabb formájában újabb törvényesített abortusz válik lehetővé. Valószínűleg nincs olyan szemtanú, aki mindhárom eseményen részt vett volna. A tüntetők Bush látogatásának idején természetesen közelébe sem mehettek a Citadellának. Az ország teljes félretájékoztatása pedig úgy valósulhatott meg, hogy a Citadelláról tudósítók az említett tüntetések érdemi részével maradtak adósak. Így formálódik a kettős (hasadt) tudatú Magyarország. A Citadellán sütkérezők kisebbsége áll szemben a másik, az alatt látható földönfutók és elnémítottak tömegével. Jelkép értékű is lehetne: „BUSH BUDÁN, PESTEN PIRAMIS”. Mert Bush beszédének idejére már megkezdődött a Dózsa György úton annak a dollárpiramisnak, a köznyelv szerint rozsdatemetőnek az alapozása, amely október 23-án a hivatalos megemlékezést hivatott szolgálni. Mindez több 56-os szervezet és gondolkodó magyarok tiltakozása ellenére történik. Persze csak akkor, ha nem lehet tudatosítani, hogy egy dollárpiramis, a világhatalom jelképe soha nem lehet emlékhely 1956 mártírjainak. Akinek nem volt elég a kettős korláttal körülvett, kamerával figyelt Szabadság téri szovjet emlékmű látványa, az készülhet arra, hogy egy szabadnak és demokratikusnak csúfolt országban immár a Dózsa György úti dollárpiramist is hasonlóképp, akár egy újabb berlini falként kell majd védeni. Bush beszéde a Citadellán és az épülő dollárpiramis Pesten együtt és egyszerre jelképezte azt, hogy Budán és Pesten, az ország keleti és nyugati felén, de távolabb Erdélytől a Felvidékig ugyanazon hatalom építkezik.

Kádár János élete hazugság volt, halálának körülményeire is hazugság látyla borul, és ez érvényes utóéletére is. Az elmúlt napok híreivel ellenében ugyanis sírját nem rongálták meg, vandalizmusra utaló jelekről még az elvű tudósításokban sem esik szó. A történet hamis tanúi pedig televíziós nyilvánosságot kaptak. Ha az alábbi tények igazak, e sorok írója megpályázza a BRFK által felajánlott kétmillió forintos nyomravezetői díjat.

Visszapergetve az elmúlt napok eseményeit, érdemes újra szemügyre venni a tudósítások képeit. A május másodikán a Kerepesi temetőben törtétekről Thürmer Gyula így szolt: szétzúzták, meggyalázták és kirabolták Kádár sírját. Már az első tudósítások képein is feltűnt, hogy a síremlék feliratos márványtáblája sértetlen, a sír márványkerete is a helyén van, körülötte pedig alig van kiásott föld. A síremlék melletti kavicsos mezőben mindössze annyi homok volt látható, amennyi egy urna eltemetésekor (vagy kihantolásakor) keletkezhethet. A tudósításokban mutatott legelső képeken a síremlék valamennyiszer szemben látható, a kiásott sírgödör pedig sehol sem. Szembetűnő, hogy a „gyalázás” ellenére a sír előtti pázsit és körülötte az élő sövény is ép. Aki valaha is volt temetésen, tudhatja, hogy a koporsó lesüllyesztéséhez (vagy kiemeléséhez) milyen tömegű földet kell megmozgatni, ennek itt nyoma sem volt. Különösképp mesébe illő az a rajz, ami egy Blikk tudósításban szerepelt, sejtetve azt, ahogyan az elkövetők leástak a koporsóig. Egy sír kiásása talajtól függően akár két óra, ez csak úgy lehet kétemberes munka, ha felváltva végzik, egyszerre ketten nem dolgoznak a sírgödörben. Függőleges csatornát pedig nem lehet ásni, kell a hely a munkát végzőnek, a lendülettel mozgó lapátnak, különösképp amikor már két méter mélyről kell kihányni a földet. A tudósításokban egyébként sem a tényeken volt a hangsúly, hanem a pártok állásfoglalásain, amint az állítólagos „gyalázás” bejelentése után megnyilatkoztak. Háttérbe szorult az is, hogy a sír teljes megbontása, a márványlapok elszállítása már az ország tudtával történt. A kiemelt koporsó azonban ugyanúgy nem volt látható, mint az elsőnap helyszínen a sírgödör. A tudósítások szerint később megtörtént a test maradványainak eltávolítása, majd a rohamtempóban végzett azonosítás, két napon belül újratemetés, és a síremlék visszahelyezése, sőt friss aranyozással ennek látványos fel-

újítása is. Az egész történet olyan, mintha jól megtervezve, az ország nyilvánossága előtt (a folyamatos médiajelenlét ellenére csak a lényeges a részleteket nem mutatva) zajlott volna a kihantolás és a visszatemetés. Ennek valódi céljáról természetesen nem esett szó, amint hiteles orvossalakértői véleményről sem. Mindez miért? Az egyik lehetséges végtel a botrány- és sajnálatkeltés, ami közvetve pártérdek. A másik, valószínűbb magyarázat az indulat gerjesztése, felbujtás a nemzeti érzelmek lejáratására, ürügy provokálására, mindenfajta ellenőrzésnek és szigorításnak a megalapozására.

A történetek kapcsán kellő magyarázattal kellene a köztudatba beépíteni azokat a sorokat, amelyek Kádár sírján aranyozott betűkkel fénylenek:

OTT VOLTAM, AHOL LENNEM KELLETT,
AZT TETTEM, AMIT TENNEM KELLETT.

Ha e sorok azt jelentik, hogy Kádár ott volt, ahova küldték és azt tette, amit parancsoltak neki, a felirat helytálló. A történelem ismeretében e szavak a hazaárulás bizonyítékai, és csak népbutítással magyarázható az olyan értelmezés, hogy „azt tettem, amit megkövetelt a haza”. A tudatlanság következő szintje, aki nem tudja, hogy Kádár azon a napon halt meg, amikor megszületett a felmentő ítélet Nagy Imre ártatlanul történt kivégzéséről. Ez nem véletlen egybeesés, netán isteni csoda. Az a rendszer (háttérhatalom), amelyik Kádárból vezért csinált, majd vele Nagy Imrét kivégeztette, 1989-ben Nagy Imre rehabilitálásával arról is döntött, hogy Kádárnak mennie kell – az életből is. A sírversnek nem nevezhető fenti sorok alatt pedig a Kádár János Baráti Kör felirat áll. Jelen társadalmi rendszerünk megbocsáthatatlan bűne, hogy a történelmi tények liberális átértelmezésével működésüket engedélyezi. Sőt: a kör tagjai még tiltott önkényuralmi jelképet, ötágú vörös csillagot formázó koszorút is tehetnek Kádár sírjára. E síremlék ugyanúgy volt már támadás célpontja, mint Rákosi urnafülkéje a Farkasréten. Az utóbbiból azonban okult a temető vezetése és Rákosi névfeliratát eltávolíttatta. Kádár sírja a Nemzeti Panteonban a magyarság tűrőképességének (vagy tudatlanságának) mércéje. Ha Kádár nevével baráti kör is működhet, akkor nem tiltható meg egy Rákosi Mátyás Baráti Társaság megalakulása sem. Kádár személye szervesen illeszkedik a Rákositól Gyurcsányig tevékenykedő bábfigurák közé, időben pedig fél évszázados az út hazugságtól hazugságig.

Társaságok titkai

Titkos társulatok alakultak az Isten tagadására, a tekintély lerombolására.

Titkos társulatok alakultak a fajok elhomályosítására, az egyéni képesség megakadályozására.

Csontváry

A XXI. SZÁZAD VILÁGRENGETŐ HAZUGSÁGAI

2001. szeptember 11-e a modern időszámítás legújabb, csinált dátuma. Az esemény, amely megrengette a világot... egy évszázada írták csaknem ugyanezt egy másik sorsfordító dátumról, a Nagy Októberi Szocialista Forradalomról. Világtörténelmi hazugságok vonultak be a tudományosnak nevezett történetírásba. A módszer lényege: a lehető legnagyobb hazugsággal bevetni a közvéleményt, világméretű lerohanást csinálni valamennyi médiacsatornán. A közvélemény manipulálásának bevált eszköze, ami után a cáfolatok megjelenése a tudatformálásban már tizedrangú. New Yorkban az egykori ikertornyok helyszíne mára turistacsalogató látvánnyá vált anélkül, hogy a látogatók többsége ismerné az események valós hátterét. A terrortámadás cáfolatául elég ismételtelen megnézni a videofelvételeket, melyen az önmagukba omló toronyházakon a füstfelhőben is pontosan kivehetők azok a szintenkénti robbantásos pontok, melyek a legnagyobb titokban és legnagyobb technika-mérnöki pontossággal voltak megtervezve és beépítve. Viszsaemlékezve az első napi tudósításokra, a világ majd minden országában készenlétben álltak a tudományos elemzők és politológusok, akik azonnal magyarázták az eseményeket. Így állt a tudomány és technika a politológia, illetve egy titkos világhatalom szolgálatában.

Kádár Jánosnak sem élete, sem halála, de legfőképp csontjainak kihantolása nem világtörténelmi jelentőségű, mégis pontosan beleilleszthető annak rendszerébe. Az egykori pártfőtitkár földi maradványainak kihantolása és az arról szóló május 2-i tudósítás módszerében teljesen azonos a Világkereskedelmi Központ körül történetekkel. Mindkettő a nyilvánosságra hozott képekből volt megfejthető. A földi maradványok visszatemetése napokon belül megtörtént, az ezt követő szenzációk sorában pedig hamarosan előtérbe került egy budai bankrablás, majd a Múzeum körúti rendőri nemi erőszak, rendőri dicséretes majd leváltások stb. A szenzációra éhes médiának volt miben válogatni anélkül, hogy a tettesek kézre kerültek volna. Így szorult hamarosan háttérbe a Kerepesi temetőben történt sírmegnyitás rémtörténete. A tényszerű tájékoztatáshoz hozzátartozik még, hogy ez időben Budapesten volt egy szabadkőműves konferencia is. A titkos társaságok a lényeges adatokat nem szokták nyilvánosságra hozni, de joggal feltételezhető, hogy egy ilyen társaság megrendelésére történt a Kádár sír kibontása.

Ha ebben a napnak is van jelentősége, tudni kell, hogy május 2-a bahái nemzeti ünnep. De van olyan titkos társaság is, amely éppen a Koponya és Csontok Rendje nevet viseli. A Skull and Bones tagjai között van az amerikai elnök, Bush családja is. Kádár koponyája mellett korábban (1983-ban) Tisza István koponyáját is ellopták a családi kriptából az azóta is ismeretlen tettesek. A keresztény ember számára visszataszító titkos társasági rituálék része a csontok és bálványok imádása. Így nem lehetetlen, hogy a fentiek csontjai is ilyen célt szolgáltak. Mindez csak feltételezés és lehet, hogy Kádár koponyája éppen Gyurcsánynak „a nemzet színészének” kellett egy új szerep eljátszásához. E körülmények ismeretében nincs csodálkoznivaló azon, ha sem a feltört csontok, sem a sírrablók nem kerülnek kézre.

Az igazi titkok mindig rejtve maradnak, akkor is, ha a fenti társaságok a teljes nyilvánosságukat hirdetik. Olyan ez, mint a politika, közélet és a magyar gazdaság átláthatósága. Az üvegzséb párja az üvegkoporsó lehetne.

A zsidó Európa kulturális kalauza címmel figyelemre méltó könyv jelent meg 2002-ben franciául, majd 2004-ben ugyanez angol fordításban (*The Cultural Guide to Jewish Europe*, Éditions du Seuil/Fondation Jacques et Jacqueline Lévy-Willard ISBN 2 02 061211 9). Az idézett adatok az utóbbiból származnak, tehát a közelmúltból, így adatai naprakésznek tekinthetők. Újságírók és történészek tizenhat tagú csapata szerkesztette, akik a zsidó kultúra ismert kincsei mellett felhívták a figyelmet azokra is, amelyek más útikönyvekből hiányoznak, művük tehát hiánypótló.

A bevezető mottója:

„A legnagyobb veszély nem az, ha feledjük azt, ami a múltban megtörtént, hanem a lényegnek a felejtése, hogyan is történt.” Az idézet Yosif Hayim Yerushalmi-tól származik, aki a *Zachor* (Emlékezz) című kulcsfontosságú zsidó történetírás szerzője. Már az ajánlásban is említésre kerül, hogy e könyvet nem lehetett volna megírni még tíz évvel ezelőtt sem. Ma viszont olyan erejű a zsidó Európa megújulása, hogy számos kiadvány születik, új múzeumok nyílnak, hogy beszéljenek arról a világról, amit a Soah söpört el. Ez a megújulás különösen nagy mértékű Berlinben. Megjegyzendő, hogy Németország a II. világháború után Amerikától jelentős Marshall segílyt kapott, most pedig az EU keretein belül hasonlóképp kiemelt támogatást az ország újraegyesítése utáni fejlesztéshez. A könyv is szól az Amerikából jövő kezdeményezésekről, segítségről, sőt rabbikról, akik igyekeznek visszaállítani azt falusi és városi zsidó jelenlétet, melyek egykor haszidista központok voltak. Tehát a Marshall segílytől napjainkig, az EU keretein belül is zsidó segílyosztásról van szó. Milyen Európáról szól a könyv? Természetesen nem a keresztényről, így nem is a keresztény határokról. A zsidó Európa az Atlanti óceántól az Uralig terjed, tehát beleértve a mai Oroszországot és Ukrajnát, ahol a fél milliós zsidó közösség nagyságra második Franciaország után. De megjelenik a könyvben Törökország, legalábbis Isztanbul európai része. Ha visszatérünk arra a gondolatra, hogy e könyv nem jelenhetett volna meg tíz évvel ezelőtt, akkor most az adatokból az is kiolvasható, hogy a zsidó Európai fentebb említett határai azonosak az Európai Unió tervezett végpontjaival is, tehát mindkettő zsidó érdekeltségű. Ezért nem lesz benne a kereszténység soha vezérlő

eszmeként az európai alkotmányban. Nemrég született döntés arról is, hogy az Európai Unió egyik kulturális fővárosa éppen Isztambul lesz, így joggal hozzátehető, hogy a zsidó Európáé. És épp emiatt nem kellene például Debrecennek nagyon törnie magát ezért a zsidó fővárosságért, feltéve ha tényleg magyarságát kívánja megőrizni. Ami a könyv adatait illeti, természetesen a II. világháborús zsidó áldozatok 6 milliós száma megfelel a mai hivatalos, kanonizált adatoknak. Ami Magyarországot illeti: a könyv beosztásában sajátos hármastájégséget jelöl meg, úgy-mint Budapest és Észak-Nyugat-Magyarország, a Kárpátok nyúlványai és Dél-Magyarország. A leírt városok pedig: Budapest, Győr, Sopron, Tokaj, Mád, Sátoraljaújhely, Kecskemét és Szeged. A kiemelések tehát nem azonosak azzal, ami a már említett zsidó-szlovák kiadású európai uniós térképen szerepelnek. A könyvben van fontosabb mondandó is, nevezetesen történetírása 1700 évesre teszi a zsidó jelenlétet a Kárpát-medencében. Igazi virágzásukat II. József türelmi rendelete után, majd a további Habsburg összefonódások idején érték el. A XX. századi világháborúk között pl. Budapesten az anyagi javakat már 40 %-ban birto-kolták, noha részarányuk a lakosságban csak 6% volt. Az idézett adatok szerint a háború alatt 600 000 magyar zsidót deportáltak. Bár a könyv összefoglalóan egyértelműen a magyarországi zsidó reneszánszról ír, említ egy mondatot Fejtő Ferenc újság- és történetírótól származóan, hogy a magyar társadalom még nem egyenlítette ki igazán a történelmi tartozását. „A nemzet nevében még senki nem fejezte ki a korábbi eseményektől való teljes elhatárolódását, nem ismerte be az ország szégyenét és bűnrészségét – és szerinte meglepő módon a történelmi könyvek is meglehetősen langyosak e témában.” Ha langyosságról lehet beszélni, akkor a jelen köztársasági elnök az, csaknem minden, a nemzetre vonatkozó sorskérdésben. Fejtő Ferenc fentebbi sorai pedig úgy csapják arcul a magyarságot, hogy illő lenne ez ellen nemzetközi fórumon tiltakozni. Visszatérve a könyv címére: Kulturális kalauz, miként kerülhetett ebbe olyan politikai vélemény, hogy Fejtő Ferencnek elég-e már a bocsánatkérés? Fejtő Párizsban él, és onnan üzenget vissza. Nincs a könyvben még egy más országbeli példa, hogy külföldön élő polgára hasonlóképp nyilatkozna saját (vagy volt) hazájáról.

2007. májusának eseménye, hogy Gyurcsány Ferenc Zéró tolerancia kiáltványát valamennyi parlamenti és magyar európai parlamenti képviselő aláírta. Senkinek nem jutott eszébe számonkérni, hogy a minisz-

terelnök mi jogon (és mihez) gyűjt aláírást a Parlamentben. A képviselőháznak ugyanis megvannak a szabályai, ami vonatkozik a javaslatok benyújtására, megvitatására stb. A Zéró tolerancia cím kezdőbetűnek másik olvasata Zsidó talpnyalás, ennek alátámasztására álljon itt a teljes szövege:

„A szavak és a tettek erőszakot szülhetnek, de példát is mutathatnak. Tudjuk jól, hogy eddigi történelmünk legembertelenebb, legelvetemültebb tettét, a holokausztot az antiszemitizmus és a rasszizmus gyávaságban és önzésben fogant gondolatai, illetve szavai készítették elő.

Ezért figyelmeztetünk a beszélők felelősségére, mint ahogyan figyelmeztetünk a csendben maradók, az elfordulók felelősségére is. Hiszen a holokauszt nemcsak az áldozatokra emlékeztet, hanem a gyilkosok mellett a felbujtókra és a passzív szemlélőkre is.

Éppen ezért a zéró tolerancia elvét hirdetjük meg mindazokkal szemben, akik gondolataikkal, szavaikkal és cselekedetekkel kirekesztenek, gyűlöletet szítanak, és akik vallási, faji, származási vagy nemi alapon különbséget tesznek ember és ember, magyar és magyar között.

Nem vállalunk közösséget szélsőséges egyénnel és csoportokkal. Elhatárolódunk az antiszemita és rasszista megnyilvánulások minden formájától. Semmilyen formában nem támogatjuk azokat, akik erősítik a gyűlöletkeltést, a kirekesztést és a bűnbakkereső agressziót.

Megértve a holokauszt mindannyiunkat érintő förtelmes és feldolgozhatatlan tragédiáját, így kell cselekednünk.

És ezt ajánljuk példának valamennyi honfitársunknak, valamennyi tisztességes embernek.”

Az a Gyurcsány figyelmeztet a beszélők felelősségére, aki épp épp egy éve elhíresült őszödi beszédében elszólta magát. A gyűlöletkeltéssel és kirekesztéssel foglalkozó kiáltvány a nyilvánosság számára a zsidók félelemérzetének kivetítése. A gyilkos beszél a gyilkosságról, a bűnös a bűneiről, a féltő a félelméről. A kifosztott, kizsákmányolt, fegyvertelen magyarság számára ennek a megértése adja a megoldást. Az resz-kessen, akinek van takargatnivalója. A kiút annak a felismerése, hogy nincs zsidó-keresztény. A másság azt jelenti, hogy más a zsidó és más a keresztény. E gondolatok jegyében értékelendő e könyv borítójának képe. A címlapon a legbékésebb, természetességével az egyik legszebb

magyar temető, a szatmárcsekei, Kölcsey sírjával. A párja pedig a hátoldalon a zsidó gondolatvilág márványba vésésével: Borzadatok, irtózatok!

Kölcseyről szólni azért is időszerű, mert ő csaknem két évszázada le tudott mondani képviselőségéről. A mai magyar parlamentben ilyen eset a példa erejével hatna. Ha lenne olyan képviselő, aki nyíltan megvallaná: nem vagyok zsidó és nincs kapcsolatom a nemzetközi zsidósággal. Lemondása, önmaga „kirekesztése” esetén aligha lenne vádolható gyűlöletkeltéssel. Vagy egyéb indítványt is tehetne, például a parlamentben divatos szellemi üresjárat helyett (de népszavazásra is) időszerű kérdés feltevését indítványozhatná:

1. Megtörtént-e már a zsidóság igényeinek megfelelő teljes kárpótlás?
2. Kell-e még több holokauszt emléknapi és emlékmű?

„Miért kötötte határokhoz az Isteni bölcsélet ezen a világon mindent, ami fajtulajdonságot jelent?

Fajtalan nemzetközösséget, fajtalan közös szerelmet nem ismer el a természet.

Ti, hibás emberek, nem elég, hogy a sarlatánok útjaink eltévedtetek, hanem az isteni természettel szemben támadásba mentetek.

Ti nem voltatok megelégedve az egészséges tiszta levegővel, megrontottátok füsttel, bűzzel, ti nem voltatok megelégedve a legjobb forrásvízzel, teli tettétek magatokat különféle szesszel, tinektek hiába süttött a nap – ti nem vettétek észre, tielőttek hiába zúgnak a patakok, rohannak a folyók, megtermékenyíteni őket, ti nem voltatok arra valók. Ezek a hibák, melyek általánosan feltűnnek a világlátott egyén szemében, lehetetlen, hogy uralkodjanak a természetben. Éppen azért, mert az Isteni természet ezeket nem tűri, az emberi nem fajtulajdonságát elveszti. Fajtulajdonság nélkül a családja nem fejleszthető, fejlesztés nélkül az élet ezen a földön nem folytatható.”

Csontváry

**NAGY ATTILA ÍRÁSAINAK JEGYZÉKE,
A MEGJELENÉS FORDÍTOTT IDŐRENDJÉBEN:**

20. Kölcséy halála... és a zsidók honfoglalása (Uro-path, 2007) 1480 Ft
ISBN 978 963 86561 8 2
19. Ellenforradalmi kiskaté (Uro-path, 2006) 350 Ft
ISBN 963 87381 0 3
Ha 1956-ban forradalom volt, Kádár munkás-paraszt kormányát kell ellenforradalminak átminősíteni. Összefoglaló a 2006-os októberi eseményekről.
18. Boldog emlékű Debrecen (Uro-path, 2006) 4500 Ft,
ISBN 963 86561 7 4
Történelmi képeslapok és képek Csokonai korától napjainkig.
17. Tények 2000 – minikönyv (Uro-path, 2005) 700 Ft
ISBN 963 86561 6 6
A korábbi Tények terítéken c. könyv mini változata.
16. Zsidó élettér, zsidó hazugságok (Uro-path, 2005) 980 Ft
ISBN 963 86561 5 8
Amit a magyar politikai pártok kiszolgálnak.
15. Kóser komédia (Uro-path, 2004) 700 Ft
ISBN 963 86561 3 1
A debreceni építkezések háttere és legújabb krónikája
14. Churchill Budapesten (Uro-path, 2004) 200 Ft
ISBN 963 86561 1 5
Összefoglaló füzet arról, hogyan lehet Budapestből új Jeruzsálem. Pedig Churchillnek Budapesten, Orbánnak Debrecenben és a nemzetközi zsidóságnak a magyar parlamentben semmi keresnivalója nincs.

13. Milyen volt Debrecen 1927-ben? (Uropath, 2004) 1960 Ft
ISBN 963 86561 0 7
Pálffy József Debreceni kalauzának reprint kiadása, Dr. Nagy Attila előszavával)
12. Alattomos agymosás (Uropath, 2004) 700 Ft
ISBN 963 214 500 3
Kelet-Európában Habsburg alapokon, kommunista háttérrel cionista unió formálódik. A médiadiktatúra és a szabadkőművesség diadala.
11. EUROCIONIZMUS (Uropath, 2003) 700 Ft
ISBN 963 214 012 5
E címszó még hiányzik az értelmező szótárakból, miközben a cionista érdekérvényesítés gátlástalanul munkálkodik Európában.
10. Az EURO-birodalmi sas karmaiban (Uropath, 2003) 700 Ft
ISBN 963 206 869 6
Az Európai Unió csatlakoztatás előtt megjelent írás a népszavazás elhallgatott kérdéséről, hogy akart-e Magyarország egy zsákba-macska-szerződés szerint a szabadkőműves Nyugat-Európához csatlakozni.
9. Kék-sárga szövetség (Uropath, 2002) 200 Ft
ISBN 963 204 6900
2002-ben két választás volt Magyarországon, mindkettő az uniós (kék-sárga) érdekek szolgálatában. A gondolkodás egységesítése a valós tájékoztatás mellőzésével történt.
8. Bencze T., Nagy A.: Üdvözlét a régi Debrecenből - Greetings from the old Debrecen (Uropath, 2002) 2200 Ft
ISBN 963 202 888 0 (második kiadás)
Vároštörténet a szerzők gyűjteményéből származó régi képeslapok bemutatásával.

7. Sötétkép választás – nemzetiszín árulás (Uropath, 2002) 980 Ft
ISBN 963 202 491 5
A 2002-es országgyűlési választás párja lehet az 1947-es halványkép cédulásnak, mert a tömegek megtévesztése mindig a kor technikai színvonalán, egykor cédulával, most pedig számítógéppel történhetett.
6. Nemzetiszín EURO-lógia (Uropath, 2002) 980 Ft
ISBN 963 00 9357 X
Magyar nemzeti színekbe bújtatott idegen jelképek alatt a nemzetközi szabadkőművesség építi az eurokonform országimázst. A tények ismerete a gondolkodó emberek euroszepticismusát alapozza meg.
5. Lopakodó szabadkőművesség (Uropath, 2001) 980 Ft
ISBN 963 00 6200 3
A debreceni látványberuházások csúcsa, hogy a debreceni Kossuth téren, a Nagytemplom előtt dollárpiramis formálódott. A teret Orbán avatta, ahol Lagzi Lajcsi is dárídózott.
4. Tények teritéken (Uropath, 2000) 500 Ft
ISBN 963 00 3339 9
A cívisváros Trianonja, az óváros és a Nagyerdő gátlástalan pusztításával, amit azonban városfejlesztésnek és természetvédelemnek csúfolnak.
3. A láthatatlan Debrecen (Uropath, 1999, 2002) 980 Ft
ISBN 963 00 8954 8 (harmadik kiadás)
A cívisvárosban egykor a Szózat és a Himnusz költője is lakott, házaik ma láthatatlanok, Vörösmarty emlékét csak tábla jelöli, Kölcsey házára még ennyi sem utal, mert Lenin szobor állt a helyén. Ma ugyanitt a nyugati üzletvilág érdekeit szolgáló kongresszusi központ van.

2. A létrontás dicsérete (Uropath, 1999) 300 Ft
ISBN 963 03 6941 9
Kisváros a „huniglobalizációban”, ahol dicsőítő sajtókampány mellett zajlik a hagyomány- és értékrombolás.
1. Hogyan építkezget a DOTE? (értsd: Debreceni Orvostudományi Egyetem) (Uropath, 1997) (Püski, 1998) 980 Ft
ISBN 963 9040 74 6
A szerző első könyve, mely közéleti botrányt kavart. Ennek következménye lett, hogy íróját a könyv megjelenése után azonnal elbocsátották egyetemi állásából, mivel az indoklás szerint az egyetemi rossz hírét keltette. Az igazmondás beismerése a mai napig várat magára.